

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Nyt Nordisk Forlag, 1920

Fysiske størrelse | Physical extent:

Bast, Jørgen.

Den store Revue : Københavner-Roman.

4. Opl.

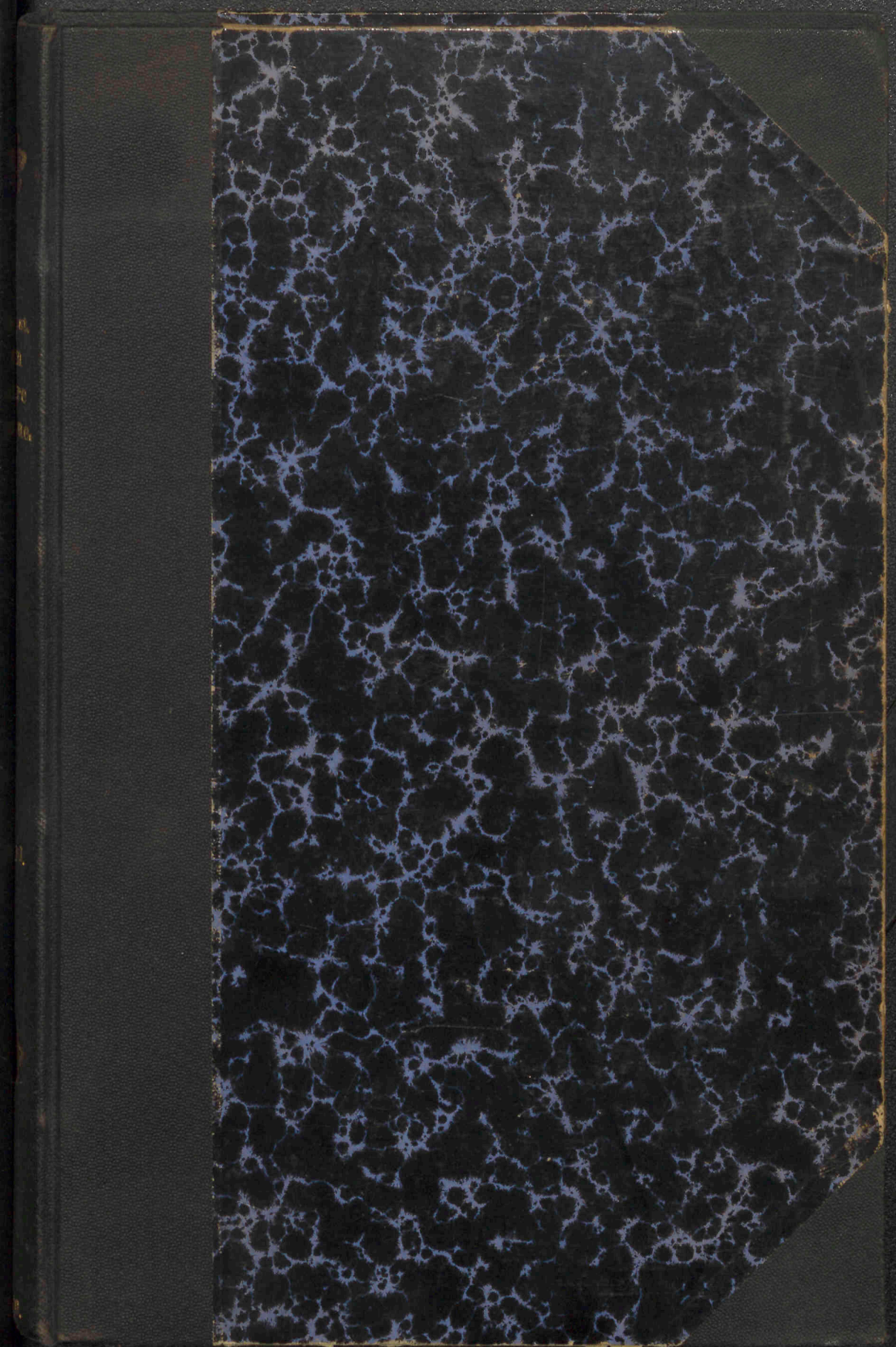
166 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

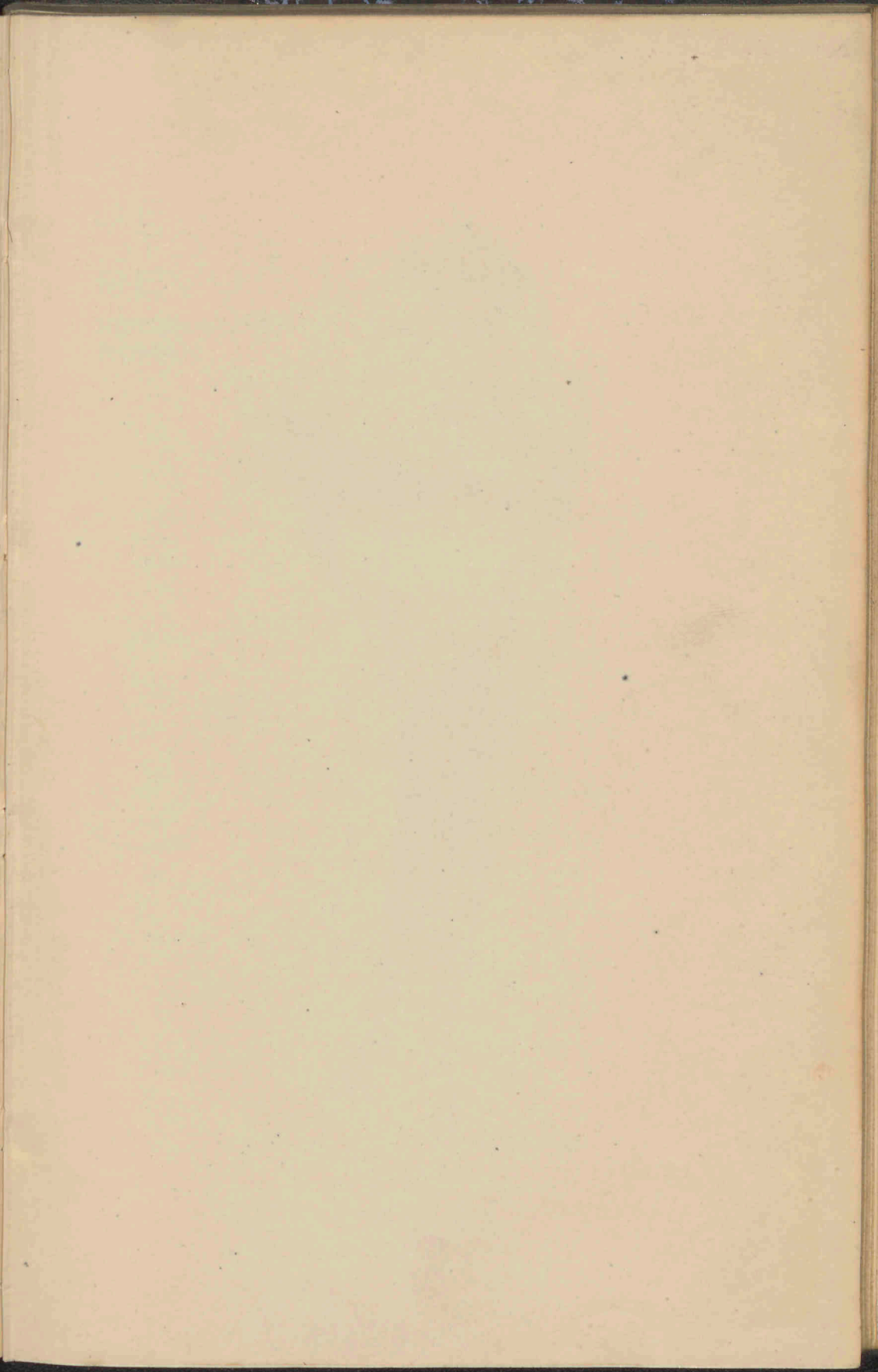
57. - 87

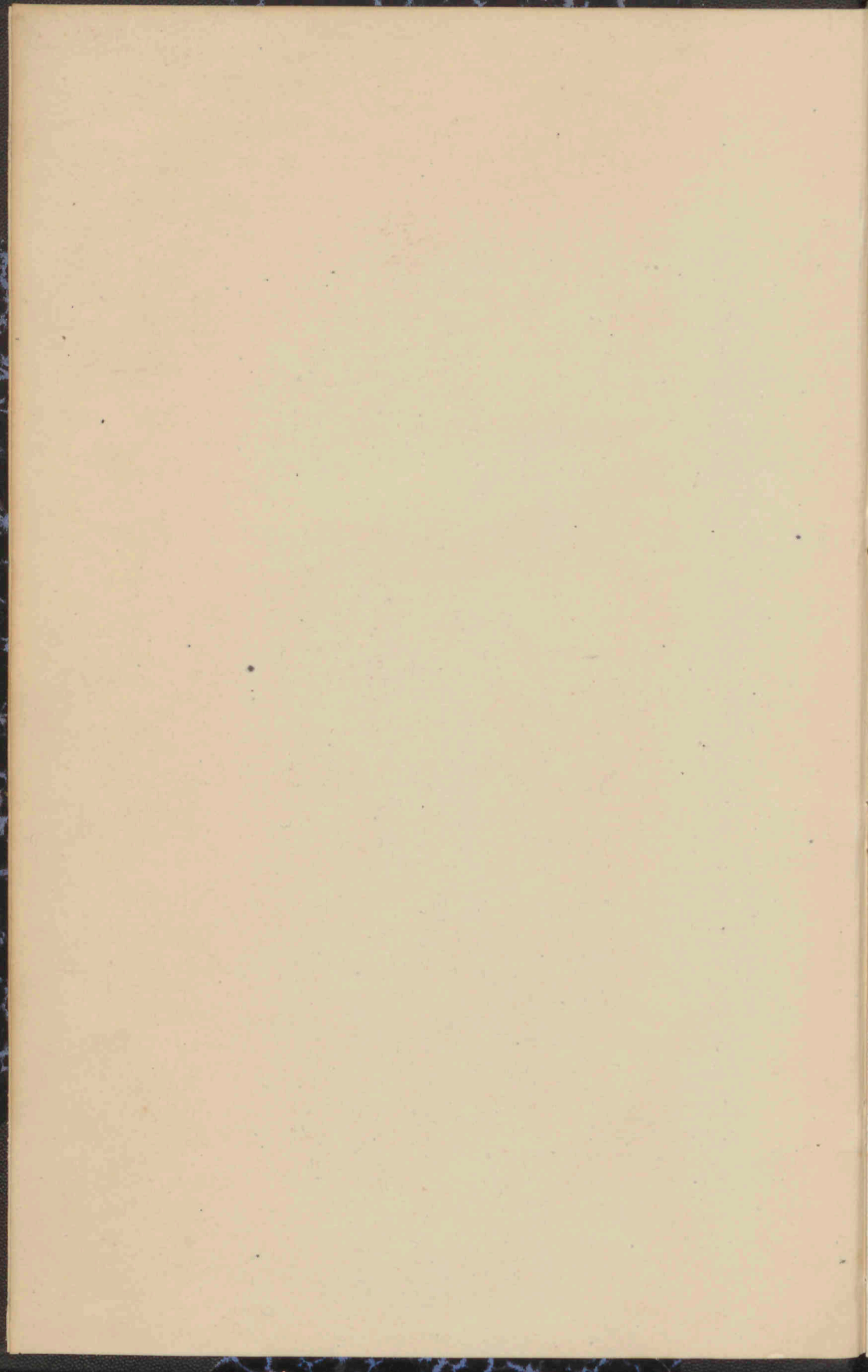
Det Kgl. Bibliotek

130025471335

JØRGEN
BAST

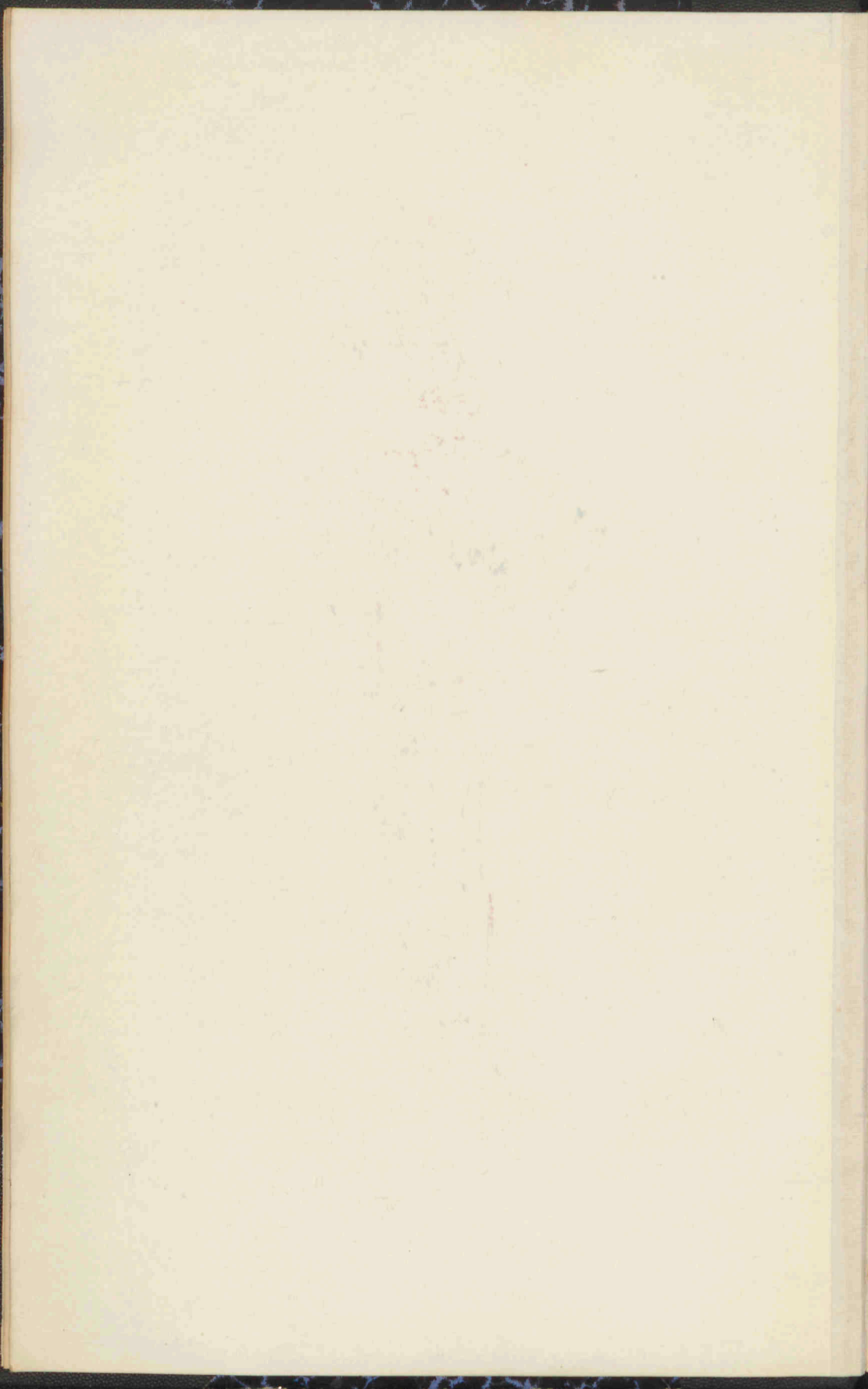
DEN
STORE
REVUE

KØBENHAVNER-
ROMAN

421. 391

NYT
NORDISK
FORLAG

KORGEN 5/2 ST

DEN STORE REVUE

ET HISTORISKT ROMAN

DEN STORE REVUE

AF HANS

NYT HUSJØLLER HUSJØLLER

NYT HUSJØLLER HUSJØLLER

NYT HUSJØLLER HUSJØLLER

DEW STORE REVUE

JØRGEN BAST:

DEN STORE REVUE

KØBENHAVNER-ROMAN

4. OPLAG

NYT NORDISK FORLAG
KØBENHAVN
1920

JØRGEN BAST
DEN STORE REVUE

KØBENHAVNS ROMAN

Copyright by
Jørgen Bast
1920

DAJLO F

NYT NORDISK FORLAG
KØBENHAVN

Tryk: Viggo Hansen, Rigersgade 21, København K.

FØRSTE KAPITEL.

DER var Ben-Prøve paa *Revueteatret*.

Det var den faglige Betegnelse for, at der blev udtaget Damer til Koret.

Paa Scenen var Teatrets traditionelle *Stuedekoration* stillet op — og her sad Kapelmesteren ved et opretstaaende Klaver og modtog de unge Damer, efterhaanden som de gjorde deres Entré.

Paa anden Række i Parkettet sad Dommerne, Instruktør Markus Myhre og Revuens Forfatter, Joseph Miller.

Hr. Markus Myhre var en svulmende Herre med et kødfuldt Ansigt over Dobbeltflippens imponerende Runding. Paa den fremspringende, let svulne Næse vippede en Guldlorgnet foran et Par nærsynede, lystne Øjne.

Hele hans Holdning var præget af den ophøjede Ro, som en tryk Alvidenhed overfor Emnet giver ... og Spørgsmaalet Dameben ejede ikke mere nogen Hemmelighed for Hr. Markus Myhre.

I 25 Aar havde han drevet dette Studium som en Profession og en brændende Interesse. Det var udelukket, at der kunde fremkomme en Variant, som var i Stand til at bringe ham ud af Fatning. Med et haarfint Instinkt skelnede han mellem et Par Ben af Kølle- og Spolefaçon, selv hvor det drejede sig om Overgangsformer, overfor hvilke den fineste Ekspert maatte give op ... og bare med et Øjekast afslørede han den lille Hulning over Knæene, der en Gang for alle umuliggjorde de usalige Lemmer som Trikotben.

Der var ikke den Skuespillerinde, der ikke blev nervøs,

naar Hr. Markus Myhre saa paa hendes Ben. Han vidste det — og det forøgede hans Overlegenhed. Ganske naturligt blev han da ogsaa regnet blandt Byens betydelige Mænd.

»Naa,« sagde han og drejede besværligt sit Ansigt om mod Revueforfatteren. ... »Har De nu taget fat paa Manuskriftet til Revuen, Miller?«

»Nej,« svarede Joseph Miller. Med sit flade, graa Ansigt lignede han grangiveligt en flaaet Rødspætte. ... »Jeg er endnu ikke rigtig klar over, hvordan jeg skal gribe Revuen an iaar. ... Hvad er en Revue, om den ikke er Essensen af hele Byens Stemning, saadan som vi ubevidst fornemmer den i Foraarsluften, fin og æggende som Stjernestøvet over et Glas Champagne? ... Og netop i Aar vilde jeg gerne paa en eller anden Maade give den gyldne Fredsstemning, der ligger over Byen — over Verden. ... Hærene opløses. Soldaterne vender hjem til deres utro Hustruer. Officererne skyder dem ned. De Menige giver dem en Endefuld og tager dem i deres Arme. ... Vi øver atter Fredens søde Gerninger. Nizzas Roser blusser. Guldet klinger diskret og grusomt mellem Monte Carlos Marmorsøjler. Tilværelsens trinde Ofre bringer igen deres skrumpne Lever og blødende Nyrer nyt Liv fra Marienbads hemmelighedsfulde Vandspring. Livet er dejligt! ... Men hvordan skal jeg give det altsammen Udtryk i en Revue, kære Myhre? ... Omsætte det i Brandere og Re-fræner og Jazz-Melodier og Dameben?«

»Vrøvl!!« sagde Myhre og satte Lorgnetten lige. »En Ragout af Ben og lokale Skandaler, det er den eneste Revue, der gør sig i København. Deres Misfoster af en Revue med dens Riviera og Herren maa vide hvad, vilde blive en dundrende Fiasko! ... Enten er De blevet en Krukke eller ogsaa Idealist. ... Jeg ved ikke, hvad der er værst!«

»Saa lad mig for Guds Skyld være en Krukke,« lo Joseph Miller. ... »Idealist har man ikke Raad til at være i en Tid, hvor et Stykke Rejemad hos Nimb koster 4 Kr., og Prisregulerings-Kommissionen har glemt at fastsætte Maksimalpriser paa *chapeau bas'er*. ... Naa, Spøg til Side, Myhre, skal vi begynde, eller venter vi paa Direktøren?«

»Han sagde, han vilde komme, men vi behøver ikke at vente paa ham. Lad os hellere begynde — ellers bliver vi aldrig færdige. ... *Dres!*« vrælede han til Teaterbudet, en visse Olding, der stod og ludede op mod Bagtæppet. ... »Lad den første af Pigerne komme!«

»Javel Hr.!«

Andreas smækkede de bævrende Fløjdøre op og hostede en uartikuleret Lyd ud i Mørket bag Scenen.

Et Øjeblik efter kom et Pigebarn forvirret tumlende ind. Det var en veludviklet Pige med høje, brune Ruskins-Sko og en anløben Esprit-Hat.

»Hm!« Hr. Markus Myhre rømmede sig fagmæssigt og satte sig afventende tilrette.

Pigebarnet for sammen i Rædsel og stirrede med idiotisk opspærrede Øjne ned i Dybet, hvorfra Lyden kom. Hendes Ben rystede saa stærkt af Nervøsitet, at man kunde se de store, runde Knæ klaske mod Nederdelens Cheviot.

»Naa, Frøken,« sagde Kapelmesteren og snurrede om mod hende, »vi maa jo høre Deres Stemme. ... De ved jo, hvad De skal synge?«

Hun nikkede, saa Espriterne strittede vildt.

Kapelmesteren hamrede lige løs paa Melodien. Hun for sammen i et Spjæt og begyndte at synge, frygtsomt, med en høj, underernæret Stemme:

*Dengang jeg drog afsted,
dengang jeg drog afsted,
min Pige vilde med,
ja, min Pige vilde med.« ...*

»Tak!« raabte Myhre nede fra Parkettet. »Det er saamænd nok, Meissner. ... Vil De komme lidt nærmere hen til Rampen, Frøken!«

Pigebarnet vaklede frem med knækkende Vrister.

»Hm, Rejsningen er ikke ilde,« hviskede han til Forfatteren. ... »Se, kære Frøken, De kan nok forstaa, at vi ikke alene maa overbevise os om, at De kan synge. ... Der er jo ogsaa visse, hm, legemlige Betingelser, der maa være til Stede, for at vi kan engagere Dem.« ...

»Gud ja!« afbrød Pigebarnet skingrende. Hun var pludselig blevet sikker paa sig selv. ... »Er det mine Ben, De vil se?«

»Netop, kære Frøken! Jeg kunde ikke have sagt det tydeligere.«

Hun fniste flovt.

»Hvor højt skal jeg løfte op?«

»De behøver ikke være altfor beskeden.«

»Ih nej! Det ligger rigtignok heller ikke for mig.«

Hun bukkede sig klodset, tog fat om Nederdelens Herkulesbaand og løftede op, saa de store, runde Knæ kom til Synne under den gnistrende Silkestrømpe.

»Er det nok?« spurgte hun og sendte Instruktøren et koket Smil.

»Et Par Tommer til, Frøken, saa er vi ved Maalet ... saaledes! ... og vil De saa rette Dem helt op som om De var til Gymnastik og samle baade Hælene og Tærne! ... saaledes!«

Hun stod stiv i den latterlige Stilling og krammede den opkiltrede Kjole i Hænderne.

Hr. Markus Myhres Øjne krøb op over Benene. ... »Temmelig kraftige Kegleben. ... Ankelen noget tyk, men Knæet nydeligt ... og ikke Antydning af Hulning ovenover, nej, en flot, lukket Linie hele Vejen til midt paa Læggen.«

»Har jeg ikke pæne Ben?« spurgte hun frækt og selvsikkert.

Hr. Markus Myhre lo og truede ad Kapelmesteren, der snoede sig paa sin Taburet for at kigge.

»De er engageret, Frøken,« sagde han. ... »En bedre Kompliment forlanger De vel ikke?«

»Umba!« sagde hun. Hun havde været Gangpige paa Skagen.

Hun lod Nederdelen falde og tumlede henrykt ud.

Direktør Hans Schmidt var traadt ind i Teatret og havde taget Plads ved Siden af de to Dommere med et hastigt:

»Goddag D'Hrr.« ...

Hans Schmidt var en svær, midaldrende Mand med hvi-

leløse Bevægelser og trætte Øjne. Hele hans Væsen dirrede af undertrykt Nervøsitet. Selv hans lange, kulsorte Haar, der tæt og stridt jog tilbage fra Pandens Rynker mod den brede Nakke, kunde ikke finde Hvile paa Hovedet, men kæmpede i ustandselig Ophidselse med den glindsende Pomade.

»Jeg har travlt,« sagde han og trommede i rasende Tempo paa Stoleryggen foran sig. »Jeg bliver her kun et Øjeblik. Har De fundet nogle, der duer?«

Han talte farveløst og saa hurtigt, at Stavelserne forvirret dansede ind i hinanden.

»Vi er lige begyndt, Hr. Direktør.«

Det var Markus Myhre, der svarede.

»Lige begyndt? Klokken er snart 12.« ...

»Vi tænkte, at vi maaske burde vente paa Dem, men saa ...«

»Jeg har ikke bedt Dem vente. Jeg vidste, min Tid var knap i Dag. Jeg har tyve Ting at passe. Hotellet. Filmen. Det nye Strandvejsprojekt. Lad den næste komme, Myhre! Jeg vil dog se, hvad vi faar i Aar.« ...

... Indtil for faa Aar siden havde Hans Schmidt været Sagfører i et eller andet Provinshul, men pludselig havde han solgt sin Praksis og var rejst til København, skælvende af dristige Planer.

Han var en af disse Spekulanter, hvis Drømme om Rigdom er uløseligt knyttet til Storstadslivet.

Dette gyldne, flagrende Overskud af Krigsaarenes urolige Millioner, der hvirvlede gennem Kaféerne, dansede ad Luksushotellernes tyste Gange, væltede ud og ind af alle Teatre, Varietéer, Koncertsale, Biografer og Dansepalæer, sleb i duvende Autos over Asfaltens Maaneskær, faldt som Diamant-Dug paa hvide Kvindehænder, spændte sig som tunge Guldringe om spinkle Arme og Ankler og svøbte sig som Oppossom, Murmel og Hermelin om æggende Lænder, havde troldbundet ham for stedse.

Den, der kunde gribe dette gyldne Eventyr, der var mere drilsk end det duftende Støv fra en Pudderkvast, mere flygtigt end et Spejlbillede, *han* havde gjort sin Lykke, tænkte Hans

Schmidt. Formuer kunde skabes og Krak splintre dem! Haus-
sen kunde kvæle Baissen — eller omvendt! Guldstrømmen
gennem Storbyen vilde dog aldrig standse, og den, der sad
ved et af dens vildt oplyste, larmende Udløb, maatte blive rig,
rig selv midt i Undergangen.

Med sammenbidt Energi optog han Kampen for at reali-
sere sin Kongstanke: at monopolisere hele det københavnske
Forlystelses- og Hotelliv. Og Heldet fulgte ham. Han ejede
den bestikkende Evne at kunne smække et Overslag op, saa
Avancen skreg ud af det. Paa denne Evne havde han sejret.
Millionerne sprang op af Asfalten til hans Projekter. Han
slog Bankernes Døre ind og fiskede Kronerne op af Smaa-
kapitalisternes Lommer. Han fjede Teater efter Teater, Ho-
tel efter Hotel, Biograf efter Biograf ind i den Ring, der en
Dag skulde omspænde hele København. Endnu var Maaret
ikke naaet, men indenfor en svimlende Cirkel fløj hans Fane
over hvert et Sted, hvor Champagnen flød, Musikken spillede,
Silken knitrede og Gøglet og Kunsten hulkede og lo.

Hans Schmidt havde ikke alene det store Overblik over
dette sindrigt sammenføjede System af Etablissementer — han
levede ogsaa med i Detaillerne. Han elskede at vogte paa de
smaa, snurrende Hjul i dette straalende, larmende Maski-
neri, hans Fantasi havde skabt. Hans Yndlingsbeskæftigelse
var at sidde i et af sine Billetkontorer, naar der var *Run* paa
en eller anden Forestilling. I Timer kunde han sidde ved Si-
den af den travle Kassererske, med Hatten skubbet tilbage i
Nakken og en kold, fortygget Cigar mellem de gule, urolige
Tænder og følge de brogede Billetter, der fløj af Perforeringen
med et klagende Hvin, og Pengene, der ustandseligt, ustand-
seligt væltede ind gennem den blinkende Tromle.

»Har De døbt Revuen?« spurgte han pludselig Forfat-
teren.

»Endnu ikke.« ...

»Jeg fik en Idé i Nat. *Den store Revue*. Klinger det ikke
ganske godt? Tænk over det. ... Hun er nydelig. Hvad me-
ner De, Myhre?«

Han pegede paa et Pigebarn, der lige havde gjort sin Entré.

»Aah, ja. ... Men ikke noget overordentligt.«

Hr. Markus Myhre taalte ikke, at nogen græssede paa hans Speciale — end ikke Direktøren.

»Nej, naturligvis — ikke noget overordentligt.« Hans Schmidt bøjede sig beredvilligt for denne svulmende Sagkundskab ... »men som sagt: Nydelig.«

»Næh,« Instruktøren stirrede drømmende op over Lorgnetglassene, »det er underligt nok, den ene Saison gaar efter den anden, men der melder sig aldrig et Par Ben som Elviras.« ...

»Elviras?«

»Min Kones, ja. Jeg ved ikke, om De nogen Sinde har lagt Mærke til dem ... paa Scenen. ... Disse smaa runde Smilehuller lige under Knæet?«

»Selvfølgelig, selvfølgelig.« ...

»Ja, jeg vil sige Dem, Hr. Direktør, det er noget ganske enestaaende. Jeg kan overhovedet ikke skildre Dem min Begejstring, da jeg saa dem første Gang. ... Fuldendt skabt var hun ... umuligt at sætte en Finger nogetsteds ... og saa disse Smilehuller. ... Vidunderligt, kære. ... Lad mig endnu en Gang finde en Kvinde med Smilehuller under Knæene — og hendes Lykke er gjort!«

Den lille Dør i Orkestret smækkede, og en Dame traadte ind paa Tilskuerpladsen.

»Er det ikke Fru Elvira?« spurgte Joseph Miller og skubbede til Instruktøren.

»Jo, sandelig,« svarede han og sendte hende et Fingerkys.

Fru Elvira Myhre var Revueateatrets Primadonna. Hun havde vidunderligt smukke Hænder og lod dem altid svæve foran sig i Stillinger, der fremhævede de lange, hvide Fingre og de lidenskabelige Negle.

Herrerne rejste sig og hjalp hende ærbødigt til Sæde.

Hans Schmidt saa sig nervøst omkring, og hans Hænder vandrede ud og ind ad Lommerne.

»Hm,« sagde han. »Jeg maa videre. Jeg har et Møde.«

»Aah, Hr. Direktør.« Fru Elviras Haand dalede indsmigrende ned paa hans Jakkeærme. »Aldrig kan man holde Dem fast, altid er De paa Flugt. ... Sæt Dem dog ned et Øjeblik og passiar med mig. Det er Aar og Dag siden vi har talt sammen. ... Ellers bliver jeg virkelig fornærmet.«

»Jeg forsikrer Dem, jeg *har* travlt,« gentog han ... men slog sig alligevel ned ved hendes Side.

»Aah, der er de tusinde Ting, jeg skal spørge Dem om. ... Skal De med til Eva Gabriels Forlovelse?« ...

»Ja, jeg er jo en gammel Ven af Familien.«

... Direktør Hans Schmidt havde en panisk Rædsel for Kvinder. Skønt alle hans Varietéer, Teatre og Restauranter til syvende og sidst kun var opført som Templer for de skønneste Øjne, de dejligste Arme og Ben i København, gik han langt udenom alle de Kvinder, der krydsede hans Vej. De hidsede hans Fantasi og oprev hans Arbejdsro, alle disse duftende, underfundigt smilende Skabninger, der i et endeløst Tog gled over hans Kontors bløde Tæpper og strøg sig op ad ham, hvor han gik og stod. Hele hans Forretning udfoldede sig i en Atmosfære, der var overmættet med intim Flirt og forborgten Erotik. Stundom syntes han, at han kunde blive gal af sygelig Længsel efter at favne dem alle — men han rørte ikke en eneste. I sit Hjerte hadede han dem som bitre Fjender.

Han havde en sky Fornemmelse af, at den Dag, et Par af disse pragtfulde, hvide Arme lukkede sig om hans brede Nakke, var hans Karrière endt — færdig!

ANDET KAPITEL.

Bag Scenen arbejdedes der.

Oppe paa Syngesalen prøvede de engelske *chorus-girls*, tyve forslidte Artistpiger med tomme Ansigter, gaadefulde som London-Taagen.

Man hørte den fede Instruktice over hele Teatret:

»*God damn you! ... God damn your dirty souls!*«

Stemmen var forvitret af Arrigskab og daarlig Genever. Og alle de hvide, dødtrætte Pigebørn svang deres lange, pikante Ben i hidsige, monotone Rytmer, sprunget ud af Jaget over *Strand*, Malstrømmen gennem de endeløse *tubes*.

Teatrets første Komiker, Carl Gether, traadte ud af sin Garderobe.

Han havde være oppe paa Teatret for at faa fat i en Paryk, han skulde bruge i en Film. Han var færdig til at gaa, men af Nysgerrighed drev han over paa Scenen for at se paa Pigerne, der havde meldt sig til Optagelsesprøven.

De sad i en tungsindig Halvkreds paa den smalle Strimmel Gulv mellem Stuedekorationens Bagklædning og den nøgne Brandmur.

De var alle af Ekspeditrice-Typen, rekrutteret af Magasinernes og Strøgforretningernes talløse Hær. Der var Pigebørn med smalle, fine Ansigter og spæde, yndefulde Lemmer, der var robuste Kvinder med runde Kinder og fyldige, frem-skudte Bryster og enkelte med brede, dovne Hofter, der flød ud over de umagelige Stole. Men hos dem alle sporede man under Friskheden den samme lastefulde Træthed, Mærkerne af den vilde Jagt efter Forlystelser og Erotik.

Nu sad de og svedte koldt af Befippelse, mens de skottede mistænksomt til hinanden. De var fuldt ud paa det rene med, at de udelukkende i Kraft af deres legemlige Ynder kunde haabe paa at opnaa det attraaede Engagement — og i al Hemmelighed smmenlignede hver enkelt sig med Konkurrenterne.

Baade de tynde og de tykke og de tykkeste følte deres Haab vokse ved Sammenligningen. Selv de mest pessimistiske trøstede sig med, at Direktøren dog maatte tage Hensyn til mere end en Smag hos Herrepublikum'et.

Synet af Førstekomikeren satte de stive Tunger i Gang. Et Par af Pigebørnene begyndte at puffe og tiske til hinanden:

»Er det ikke Hr. Gether, der staar derhenne og kigger?«

»Ih, jo ... han ser rigtignok meget bedre ud paa Scenen.« ...

Og lige med Et pludrede de alle i Munden paa hinanden:

»Jeg synes, jeg har set Dem inde i *Magasin* ..., har De ikke været der?«

»Jo, i to Aar, men jeg har altid haft saadan en Lyst til Scenen.«

»Jeg er ellers inde hos *Hektor*.«

»Hvorlænge mon vi skal vente?«

»Tænk, Elvira Myhre, hun begyndte ogsaa i Koret. Jeg kender en Herre, der kan huske hende fra den Gang, hun kun var Staffage.«

»Ja, det gælder bare om at faa begyndt.« ...

»Man bliver vist inviteret mordelig meget ud, naar først man optræder.«

Da var der en rødhaaret Pige, der sagde ganske højt:

»Nej, hvad giver I mig saa for hende, der sang i Koret sidste Saison og blev gift med en svensk Greve!«

»Det er da Løgn!« kom det forpustet.

»Løgn? Jeg har kendt hende. Min Moder syede selv for hende. Hun hed Inger Hansen, men blev altid kaldt for *Pylle*. Og det blev ogsaa broderet paa alle hendes Combinationer.

Jeg har selv set dem. ... Lyserødt *Crépe de Chine* med ægte Kniplinger.

Den Rødhaarede, der sad med Hænderne dovent foldet over Maven, blev pludselig Centrum. Alle Pigerne skubbede maabende Ansigterne frem imod hende. Tilfældet blev diskuteret og endevendt i det uendelige.

Hele Klyngen flød hen i sladreende, gyldne Drømme. Berømmelsen og Lykken og Rigdommen var ikke længere fjerne, utilgængelige Helligdomme, de sukkede imod i det daglige, sure Slid i Magasinerne. Nej, de stod lige ved Tempeltærsklen. Denne Tanke fyldte dem med bævende Andagt. Uvilkaarligt begyndte de igen at hviske. ... Og var det ikke saa unørfuldt, at man slet ikke kunde finde Ord for det, at det udelukkende var deres Legemspragt, deres lige Ben og faste Bryster, der skulde skænke dem al denne Herlighed?

Denne Velskabthed, som de havde forud for saa mange andre, hævdede dem over Mængden, syntes de, gjorde dem til en udvalgt Skare indenfor deres Køn ... og de satte sig til Rette i affekterte Stillinger for at nyde deres egen Skønhed og stille den til Skue.

Lærredsdørene smækkede op imod dem med et Brag.

»Den næste!« hvæsedes Andreas inde fra Scenen.

En ranglet Pige med en blomstrende Grydehat nedover Ørerne styrtede ud fra Scenen og forbi dem uden at se til højre eller venstre.

Den rødhaarede rejste sig ugideligt, glattede Nederdelen nedover Maven og vrikkede ind med et graadigt Smil om Læberne.

Carl Gether trak paa Skuldrene og vendte tilbage til Foyeren.

Garderobeforvalteren, Hr. Conrad Carlsen, kom ham i Møde med sine to Døtre under Armen.

Hr. Conrad Carlsen var over de 60 og hans Haar var graat og tyndt, men han var endnu en smuk Mand.

I sin Tid havde han spillet de store Helteroller ved et respektabelt Provinsselskab, og han havde stadig bevaret en Del Hakon Jarl i sin Holdning og sit Blik.

Hans Stolthed var at lade sig hente fra Teatret af sine to nydelige, unge Døtre og vise sig med dem under Armen i Skuespiller-Foyeren. Paa Teatret var han kun en ydmyg Tjener, men han fandt, at hans Optræden bag Kulisserne som smuk og lykkelig Fader kastede en vis Glans over ham og hævede ham over de andre løse Gøglere.

De unge Piger styrtede sig øjeblikkelig over Komikeren.

»Goddag, Goddag Onkel Carl!«

De havde færdedes paa Teatret fra de var Børn og kaldte alle Skuespillerne for Onkel.

Han svarede mut paa deres Hilsen:

»Goddag, Karen og Gerda!« ... og vilde drive videre, men Garderobeforvalteren hagede sig fast i ham:

»De er rigtig godt gnaven i Dag, Hr. Gether. ... Jo, nægt det ikke. Tror De ikke, man kan se det paa Dem ... og nu pinner det Dem at se mig som lykkelig Familiefader, ikke sandt?«

»Jeg vil se Dem hængt!«

»Der ser De selv, hvor gnaven De er. ... Nej, se paa mig! Her ser De en lykkelig Mand. Mine Smaapiger er *alt* for mig. Jeg kan overhovedet ikke blive i daarligt Humør.«

»Ja, Tak.« ...

Carl Gether vilde kvæle den velkendte Svada i Fødslen, men forgæves.

... »De skulde vide, hvor sødt de passer mig. Tænk Dem bare, hvad de nu har fundet paa. Det er jo ikke til at holde Pige for Tiden, saa har de delt det lille Hjem imellem sig. De har hver sin »Uge«, som de kalder det. Er det ikke rørende?«

»Absolut.« Carl Gether havde opgivet at slippe bort og lyttede taalmodigt.

»Nu er det netop Gerda, der har »Uge«, er det ikke saadan, Smaapiger?«

»Jo, Fader.«

»Og alligevel faar den unge Dame Tid til at hente Dem. Det er virkeligt opofrende.«

»Det er nu ikke alene Deres gamle Fader, der har lokket mine Smaapiger herop i Dag. Der forestaar en Begivenhed for dem, skal jeg sige Dem. ... Jeg har ikke talt om det

her bag Scenen, men nu kan det jo alligevel ikke holdes hemmeligt mere. Karen og Gerda skal optages i Koret.»

»Det er Løgn,« kom det indædt fra Skuespilleren.

»De er fuldkommen utaaelig i Deres Uforsømmethed. Vil De ikke forklare mig, hvad De mener?«

»Nej, forklar De først mig: *Er* det virkelig Deres Mening at stikke Deres Døtre ind i Koret?«

»Ja! Har De noget at indvende?«

»Jeg har Lyst til at give Dem en Dragt Prygl.«

Hvid af Raseri rettede Hr. Carlsen sig op i sin fulde Højde og skuede majestætisk frem for sig:

»Pigebørn!« befalede han. Gaa roligt ned i Jeres Far's Garderobe. Jeg har noget at tale med den Herre om.«

Pigebørnene smuttede forskrækket bort — og Carlsen vendte sig i sin fulde Kraft mod Carl Gether.

»Skam Dem!« sagde han. »At fornærme mig, mens mine Døtre hører paa det. Hvis De var Familiefader, vilde De aldrig have gjort det. De er en sjofel Natur. De er kun elskværdig paa Scenen. Udenfor gemmer De paa en Mængde indeklemte Surhed og Misundelse. De kan ikke taale at se Smil omkring Dem. Nu er De ved at gaa ud af Deres gode Skind ved Tanken om, at De hver Aften skal være Vidne til min Lykke.«

»De maa for min Skyld faa Delirium af bare Faderlykke. Men jeg ser ikke roligt paa, at De smider Deres unge, søde uskyldige Piger bort paa den modbydelige Maade.«

»Deres Fornærmelser skænker jeg Dem. Mine Døtre er nu saa store, at jeg maa tænke paa en Stilling til dem. Hvorfor skulde jeg saa ikke vælge dem et Arbejde, som de kan udrette under mit umiddelbare Tilsyn?«

»Nej! — og saa vælger De *Koret*. ... Hvorlænge har De egentlig været ved Revueteatret?«

»Hvad kommer det Dem ved? ... En halv Snes Aar.«

»Har De saa ikke lagt Mærke til, at der regelmæssigt hvert Foraar er sværmet en hel Flok friske, unge Tøse ind i Garderoberne, fulde af forfløjne Forventninger og med en glubende Appetit paa Livet ... og at der ligesaa regelmæssigt hvert Efteraar er blevet kastet en Dyrge Menneskevrug

ud af Teatret. Tror De, det vil opbygge nogen af Deres Kammerater at se det Eksperiment foretaget med Karen og Gerda?»

»De skulde bare ane, hvor Deres Kynisme er smagløs. De er tillige dum! De glemmer stadig, at selv om hvert Ord, De sagde, var sandt, saa gælder det ikke mine Smaapiger. Jeg, deres Fader, er hos dem og skal nok passe paa dem!«

»Ja, — naar de skal hanke op i Skørterne og vise Ben for Myhre ... naar han smøger sig op ad dem ved Prøverne ... naar de bliver stuvet ind i en Garderobe med nogle Tøse, der allerede er halvt eller helt fordærvede ... naar de skal hidses hver Aften ved at smække deres Nøgenhed ud mod Brunsten i Publikum, saa skal Deres hvide Fadervinger skærme dem, saa ikke en Draabe Gift finder Vej til deres rene Sjæle. Til Lykke!«

Hr. Conrad Carlsen havde vendt Ryggen til ham og studerede demonstrativt et Opslag fra sidste Saison angaaende en Ekstra-Prøve.

»Det er ligefrem opbyggeligt at høre *Dem* prædike Moral,« sagde han henkastet. ... »De med Deres »Kunstnerbureau«, som Gud og hver Mand ved ikke er andet end en Central, der paatager sig Leverancen af kvindelig Ungdom til Vexellerermiddage og bedre Abeballer. Og hvor har de Deres Lager af kvindelig Charme og Raffinement? Ja, hvis det ikke netop er her i Revueteatrets Damegarderober, saa maa Herren vide hvor det er!«

Carl Gether svarede ikke.

Hr. Conrad Carlsen spyttede rasende efter ham og gik.

TREDIE KAPITEL.

Fru Direktør Gabriels helligste Ønske var gaaet i Opfyldelse. Hendes Datter skulde giftes med en Greve.

Det blev ganske vist ikke en af de gamle, solide danske Grever, der havde svævet i hendes rosenrøde Drømme — med Vinterpalæ i Bredgade og en ærværdig Hovedgaard for Enden af en melankolsk Poppelallé, men en af disse benede, forfløjne skaanske Grever, der dukker op ved Galopløbene i Klampenborg og — *Heja Sverige!* — rider deres Fuldblod til Sejr med rasende løftet Pisk, Husar-Kepi'en ned over Monocle-Randen og sjældne svenske Eder raslende mellem Tænderne.

En Foraarsdag i 1918 havde Greve Leander Spore slaaet alt Kvæget paa sin fædrene Gaard for Panden, havde solgt hele Kødbjerget kontant og var rejst til København for at rase Børsen. Men det blev Børsen, der raserede ham, og da han ovenikøbet havde det Uheld, at hans bedste Hest sprængte begge Forkoder og maatte skydes tre Dage før *Derby'et*, stod han ynkeligt paa Skillevejen mellem en ussel Atachépost i en obskur Balkan-Hovedstad, hvor der evigt lugter af Faar og hjemmelavet *Vodka* — og et godt Parti.

Da han midt under Krisen blev præsenteret for Eva Gabriel ved en *The dansant* hos Nimb, blev Valget ham ikke svært.

I Bourgeoisiet's store, lumre Drivhus vred Eva sig som den eneste Orchidé i et Væld af triste og borgerlige Blomster. Hendes kastanieblanke Haar jog som en Flamme op over et hvidt, fordærvet Barneansigt med grønne, alvidende Øjne. Hendes Lemmer og Bevægelser var bløde og slangeagtigt ægende som *Spaghetti* i Sving om en Sølvgaffel.

»Fa'en!« sagde Greve Leander til sin Fætter Gardeløjtnanten, da hun havde ligget opad ham i to smægtende Hula-valse. ... »Hun er dejlig. Hvem er hun?«

»Hun er god for den første Million,« svarede Løjtnanten lakonisk. Han kendte Grevens Dilemma.

Otte Dage efter sad Greve Leander Spore i ulastelig Visitdragt overfor Fru Maja Gabriel i Familiens Villa paa Strandvejen og anholdt om hendes Datters Haand.

Hun gav ham øjeblikkelig sit Ja. En Greve er en Greve, ræsonnerede hun, selv om han er fra Skaane — og hun beredte sig øjeblikkelig til at nyde sin Triumf ved at proklamere Forlovelsen ved et Selskab, der skulde fylde hele Villaen med fejende Fest.

Det var i yderste Øjeblik. Lindeknopperne var ved at briste — og Bourgeoisiet havde allerede købt Køreplan til Hornbækbanen, men Fru Majas Energi vandt en straalende Sejr. Hun fik samlet en ærefrygtindgydende Indbydelsesliste fra begge Sider Sundet — og kun *en* Draabe Malurt dryppede i hendes Selskabeligheds Bæger: Fire svenske Grever og en tysk Højhed sendte i sidste Øjeblik Afbud. Alligevel var Listen særdeles præsentabel — og det var med et Hjerte, der svulmede af Stolthed og Lykke, at Fru Maja paa den store Dag lagde sidste Haand paa Arrangementet.

Umiddelbart før Gæsterne samledes, modtog de unge den nærmeste Families Lykønskninger ved et Glas Vin i Fru Majas Salon.

Den nærmeste Familie bestod af Hr. og Fru Gabriel, Greve Leanders Søster, Komtesse Ella Spore til Sjødal, og hans danske Slægtinge Greve og Grevinde Urne med deres to Børn, Poul og Siegfride.

Ella Spore gik frem og kyssede sin Svigerinde kærlig paa Kinden:

»Du er den allerkæreste nye Slægting,« sagde hun ...
 »jeg haaber, at Leander altid vil være rigtig sød imod Dig.«

Komtesse Ella var høj og lys med et spændstigt, levende Legeme, som hun førte med fyrstelig Ro. Om Morgen var hun kommet farende som en Orkan fra Sjødal i Dalarne i sit vældige Renault-Auto, gult som et Rundstykke, med Mulat-chauffeur ved sin Side og en skælvende Kammerjomfru paa Bagsædet. Hun havde opslaaet sit Paulun paa *Palace-Hotellet* og straks styrtet sig over Telefonen. Hun bestilte Fægtetimer hos Mahaut, Heste i Tattersall og et Kursus i de sidste Danse, anmeldte sit Komme hos Magasins og Fønnesbechs hofte-smalle Toilette-Digttere og sprang i sit Bad med en tryk Følelse af at kunne udholde at leve i København mindst en Maaned.

»Mit søde Barn,« sagde Fru Maja og løftede sit Glas imod hende. »De har charmeret os alle sammen. Leander har slet ikke ladet os ane, hvilken Skat han havde i sin Søster.«

»Ella er god nok,« sagde Greve Leander. Det var hans højeste Ros.

Familien Urne frembar sine Lykønskninger. Greve Poul gav Fætteren en kraftig Haand:

»Du, Leander,« sagde han, »jeg maa have Lov til at danse den første Vals med din tilkommende.«

»Selvfølgelig! ... Du og ingen anden.«

Fru Maja smilede henrykt. Der var en Mondænitet over den hele Scene, der fik hendes Hjerte til at banke.

»Og Ella!« Poul vendte sig mod Kusinen. »Glem ikke mig paa Ballet. Jeg er fuld af nye Trin, som jeg endelig maa vise Dig.« ...

»Til Lykke,« sagde Komtesse Siegfride kort og rakte en tør, knoklet Haand frem.

Komtesse Siegfride var ranglet, højhalset, let religiøs og paa Bunden af sit Hjerte dybt forarget over al den verdslige Pomp, der bølgede om dette Selskab. Hun følte en Martyr-glorie om sit Hoved ved Tanken om det Offer, hun havde bragt ved at begive sig til dette Forfængelighedens Marked.

»Jeg tager tidligt hjem,« sagde hun.

»Det er ganske overflødigt af Dig at sige det, mit Barn,«

svarede Grevinden. »Du tager altid tidligt hjem. Du lærer aldrig at more Dig.« ...

»Jeg er ikke til for at more mig,« sagde Komtesse Siegfride hvast og rettede den hvide Blonde i Halsen.

»Nej, det skal Herren vide,« sukkede Grevinden.

Siegfride var hendes Livs store Skuffelse. Tilværelsen havde i det hele taget ikke opfyldt hendes moderlige Forventninger. Poul var i sin Tid til hendes grænseløse Fortvivlelse dumpet ved sin Officers-Eksamen — men hun fik dog den Trøst, at han under Sikringsstyrken svang sig op til Reserve-løjtnant i Garden — og da han en Dag kyssede hende kærligt paa Kinden og fortalte, at han var blevet udnævnt til Kammerjunker, tilgav hun ham i sit Hjerte. ...

»Et henrivende Tapet, De har i Deres Salon,« sagde hun smilende til Fru Maja. ... »Jeg tror aldrig, jeg har set saa ren en Orangetfarve.« Grevinden havde besluttet at være meget inladende overfor Gabriels.

Fru Maja svulmede af Stolthed:

»Det glæder mig, at Tapetet falder i Deres Smag, Fru Grevinde. Jeg havde en hel Strid med Arkitekten om denne Stue. Han holdt absolut paa Lavendelfarve — jeg paa Oranget. Lavendel har jeg altid fundet *umoralsk*.« — Hun vendte sig mod sin Mand: »Du husker den lille Strid, Harry?« ...

Direktør Gabriel nikkede.

»Arkitekten gav sig,« sagde han. Han stod stiv med Glasset i Haanden og hilste hver Gang, der blev afleveret en Lykønskning. Værts-Nervøsiteten trykkede ham endnu.

Grev Urne løftede sit Glas med et affabelt Buk.

»Maa jeg hilse paa Dem, Hr. Direktør. ... Min Kone gennemfører ogsaa altid, hvad hun har sat sig for.«

Fru Maja saa nervøst paa sit Ur.

»Vi tør vel ikke lade dem vente længere.« ...

Man drak ud — og Selskabet spredtes.

Kun Urnerne blev tilbage i Salonen. De havde et Par Familieplaner at drøfte, før de blandede sig med de øvrige Gæster.

Greven, Familiens Overhoved, rømmede sig, før han tog

Ordet. Greve Archibald Urne var forhenværende Kontorchef ved Belysningsvæsnet — og med sin lange, ranglede Krop og sit store, tomme, hvide Ansigt lignede han grangiveligt en slukket Gadelygte. Hele sit Liv havde han levet under en sejglivet Mosters Forbandelse. Da hun fyldte 70, nægtede Grevens noget apokryfe finansielle Forbindelser at give ham yderligere Forskud paa det ventede Fideikommis. Da hun fyldte 75, maatte han lidt brat tage sin Afsked fra Kommunens Tjeneste efter en højst ubehagelig Revision af hans Regnskaber. Og paa hendes 80-aarige Fødselsdag vidste Greven ikke, hvorhen han i sin Fortvivlelse skulde vende sig for at klare den næste Termin. Da var det, at Grevinde Josefa tog fat. Hun havde *et* selskabeligt Talent. Hun spillede en knippel Bridge. Med Kortviften i sin trinde Haand optog hun nu Kampen mod det umulige. Fire Dage før Terminen pantsatte hun Familiesmykkerne og inviterede til Bridge-Aften i det grevelige Hjem. Hele Natten spillede hun sine Kort med Fortvivlelsens Angst og Vovemod bankende bag Haandsminken over det vældige Bryst — men da den sidste Gæst i den graa Morgen var gaaet, og hun med et Ansigt, der var som sprængt Lammekød af Søvnløshed og Spænding, faldt sammen paa en Barok-Kanapé, var Terminen reddet.

Greven rømmede sig endnu en Gang og kastede et sky Blik paa sin Søn.

»Din Moder mener, at vi snart bliver nødt til at invitere til en lille Bridge-Aften igen.«

Poul for op:

»Begynder I nu paa denne Svindel igen? At I ikke skammer Jer. Jeg vil ialtfald bede Jer regne uden mig. Jeg holder mig endnu for god til at optræde som Bondefanger overfor mine Venner.«

»Poul!« afbrød Grevinden ham skarpt, men han lod sig ikke standse.

... »Og ialtfald kunde I have valgt et mere passende Sted til at drøfte Jeres lyssky Affærer end netop her. Jeg har mest Lyst til at tage hjem. Jeg synes overhovedet ikke, jeg kan se et Menneske i Øjnene i Aften efter dette her.« ...

»Det er nok!« sagde Grevinden. »Jeg vil ikke høre mere paa Dig. Synes Du, at *Dine* Bidrag til Familiens Midler har været saa fremragende, at det klæder Dig at spille den moralsk forargede? ... Din Fader vilde have talt med Dig i Formiddags om dette her, men som sædvanlig var Du ikke til at finde.«

»Tjenesten,« mumlede han ydmygt. Hans Moder havde altid denne *air*, der udelukkede, at man satte sig op imod hende.

»Gud bevares,« fortsatte Grevinden. »Kan Du finde en bedre Udvej til at skaffe 3000 Kr., saa opgiver vi selvfølgelig med Fornøjelse Bridgen ... har Du noget Forslag?«

Poul tav beskæmmet.

»*Voila!*« fortsatte Grevinden fortørnet. »Tale højt om Bondefangeri og Ære kan Du, men naar det gælder selve den nøgne Virkelighed, disse 3000 Kr., som vi ikke kommer uden om, tier Du bomstille. ... Naa, hvorfor spille Tiden med Snak? Faar vi ikke Pengene, kan Din Fader ikke afværge Falitten. Er det egentlig mindre hæderligt at tjene Penge ved Bridge end paa en hvilkensomhelst anden Maade? ... Vi spiller dog ikke falsk, vel? ... Du har Forbindelser blandt alle disse *nouveaux riches*, vi træffer i Aften. Alt, vi beder Dig om, er at anbringe nogle Invitationer til en Bridge paa en fiks og diskret Maade. ... Herre Gud, Poul!« — Grevindens bølgende Sind var falden til Ro igen. — »Det er dog ogsaa i Din egen Interesse. Du kan vente Din Afsked hvilkensomhelst Dag. Ganske vist har Du aldrig levet af Din Lieutnantsgage ... men hvad vil Du nu gøre den Dag, Din Fader er fallit?«

Poul skiftede Taktik.

»Gud bevares, Moder! Du har Ret. Det var latterligt af mig at spille forarget før. ... Jeg er bare bange for, at disse stadige Bridge-Invitationer skal vække Mistanke. ... Vi spiller ikke falsk siger Du ... nej, men bare hele dette Kobbelfaar Færten af, at det drejer sig om professionelt Spil, er vi færdige samme Dag.«

»Aah, hvad er de andet end professionelle Spillere alle-

sammen. Børsen! Galopbanen! Bridgebordet! Vil Du ikke sige mig — hvad er Forskellen?»

»Der er ingen, men vi maa nu engang regne med denne Fordom mod Kortspil som Levevej,«

»Vi maa have en Bridgeaften! ... Det vil heller ikke vække den fjerneste Mistanke. Det er selvfølgelig ikke regulære Invitationer, vi udsteder i Aften. Vi forbereder bare Jordbunden, sikrer os de rigtige Spillere. ... Mistanke? — De vil føle sig smigrede. Vær dog saa smart, at Du kan slaa lidt Mønt af dette latterlige Selskab. Tror Du, det er for vor Fornøjelses Skyld, at Din Fader og jeg mænger os med dette Milieu? Var det ikke Dig, der tiggede os om ikke at sende Invitationerne tilbage, for at Du kunne faa Anledning til at blive præsenteret for Direktør Lamm?»

Dette Pletskud kronede Grevindens Sejr over hendes Søn.

Som alle de andre unge, smarte Officerer i den hensygnende Sikringsstyrke drømte han om at slippe ind i Storhandelen med dens Million-Chancer, og da han hørte, at Direktør Erik Lamm, Chefen for de berømte, verdensomspændende Lammske Selskaber havde modtaget Gabriels Indbydelse, svor han, at denne Aften skulde blive hans store Anledning. Inden Morgen skulde hans Indtræden i de Lammske Selskaber være sikret. Hans Forældre havde virkelig bragt et Offer ved at tage med til Selskabet og saaledes muliggøre hans store Kup. Lige for lige. Det Princip kom han som gentleman ikke uden om.

»Lad os glemme alt, hvad vi har sagt ... selvfølgelig hjælper jeg Jer.«

»Det vidste jeg! Du er en sød Dreng,« sagde Grevinden og kyssede ham paa Panden.

»Tak,« sagde Greven og virrede taknemmeligt med sit tomme Ansigt. ... »Tror Du ikke, vi bør gaa ind til de andre, Josefa?»

»Absolut, søde Archibald. Ellers kunde vi virkelig nemt vække Mistanke ... ialtfald til Harmonien i vor lille Familie.«

Komtesse Siegfride havde ikke sagt et Ord under hele

Diskussionen. Hendes retfærdige Hoved laa i ophøjet Foragt paa den dirrende Blondekrave.

»*Mig* skal I ikke regne med i denne Sag,« sagde hun skarpt.

»Mit kære Barn,« svarede Grevinden med sit elskeligste Smil, »Dig vil vi overhovedet aldrig regne med, før den Dag, da vi indbyder til Bazar til Fordel for Vigilia eller Midnatsmissionen. Det ske sent!«

Og med den vældige Barm stolt løftet i dens gyldne Brokadesindfatning førte Grevinden sin Slægt ind i den store Salon.

Da Fru Maja Gabriel mellem sin Datter og Svigersøn traadte ind til sine Gæster, var der en umærkelig Rynke i hendes Pande — og de skarpe Øjne fløj ud over Kjolebrysterne og de hvide Halse for at konstatere, om der var andre end de fire svenske Grever og den tyske Højhed, der havde trukket sig tilbage i sidste Øjeblik. ... Men Rynken glattedes snart, og Øjnene faldt til Ro i blid Værdighed.

Selskabet var komplet. Alle Heltene fra Adelskalenderen og den blaa Bog havde lydt det gabrielske Kald. Ordnerne funkledede. Danske og svenske Epauletter rystede deres gyldne Frynser i Prismekronernes Skær. Ordnerne var maaske ikke Førsteklasses — Kaardene ikke alle lige blanke, men de tilfredsstillede i alt Fald Fru Majas Ærgerrighed.

»Syttten Dekorationer. — Fjorten Uniformer,« mumlede hun. »Det passer!«

»Aa, kære Direktør Lamm!« Fru Gabriel slog uden Vaklen ned paa sit Bytte. ... »Jeg maa tale et Par Ord med Dem.«

Direktør Lamm var en fantastisk velklædt ung Mand med et Ansigt som en engelsk Magazine-Annonce. For et Par Aar siden var han kommet hjem fra det ubestemte Udland med en beskeden Formue, skød pludselig op af Mørket som Storhandelsmand og var nu Leder af en hel Ring af Eksport- og Importfirmaer, der under Navnet *De Lammske Selskaber* drev Forretning i alle Verdensdele.

Han vendte sig imod Fru Maja med et blegt Smil.

»Kære Frue! Er der en Tjeneste jeg kan gøre Dem, ved De, at jeg er Deres Slave.«

Der var en egen international, mondæn Slaphed over hans Tale og Bevægelser. Han var ligesom fuldkomment strukturløs, blev kun holdt oppe af dette frygtindgydende, stivede Skjortebryst — men pludselig kunde han løfte de tunge Øjenlaag for et Blik, luende af fanatisk Energi.

»Aa, den Slavetjeneste bliver nu til at udholde,« lo Fru Maja. ... »Jeg vil have Lov til at præsentere Leanders Fætter, Kammerjunker Greve Poul Urne for Dem i Løbet af Aftenen. ... Han har bedt mig om det.«

»Jeg kan jo kun føle mig smigret over, at Aristokratiet har saa megen Interesse for min Person.« ...

»Der er han forresten,« afbrød hun ham. ... »Aah, kære Greve,« kaldte hun, »kom her over et Øjeblik.«

Bare hun dog havde ventet lidt, tænkte Greve Poul. Op-hidselsen efter den lille Familieidyl sad ham endnu i Struben, og han vilde gerne helt være sig selv under Samtalen med Lamm. Men han tog sig sammen og gik derover.

Fru Maja præsenterede: »Kammerjunker, Greve Poul Urne. — Direktør Erik Lamm ... og hermed vil jeg overlade D'Hrr. til hinanden.«

Erik Lamm maalte umærkeligt Greven med Øjnene. Han saa til sin Glæde, at hans Kjole sad som den var støbt paa hans Sports-Krop, at hans Butterfly-Sløjfe faldt i de ægte, vingellette Folder — og da han opdagede, at han havde mæl-kede Brillanter indsat i Vesteknapperne, bredte der sig et op-rigtigt Smil over hans Ansigt.

»Det glæder mig at gøre Deres Bekendtskab,« sagde han og trykkede hans Haand med Varme.

Direktør Erik Lamms store Lidenskab i denne Verden var Tøj. Udenfor Kontoret tilbragte han sin meste Tid hos Skræd-dere. Han var Tilskærernes Rædsel i fem førsteklases Forret-ninger.

»De maa ikke finde mit Spørgsmaal nærgaaende,« sagde

han og kastede et beundrende Blik paa Grevens Kjole. ...
 »Hvor faar De syet?«

»Kan De lide min Kjole? Den er fra Michelsens Enke.«

»Opslagene er morsomme. ... Jeg skal prøve dem engang.
 ... Skal vi kede os meget i Aften?«

»Gør vi det, bør vi i alt Fald ikke laste Fru Maja for det. Hendes Arrangement er jo ligefrem overdaadige. ...
 Er De forresten en nær Ven af Gabriels?«

»Jeg? Vor Herre bevare os! Jeg er, som vist de fleste af os blevet tvunget til at gaa frivilligt med. ... Gabriel er en af de største Aktionærer i mine Selskaber, en Mand, man nødigt vil have imod sig paa en Generalforsamling — skarp, levende, fuld af Initiativ. Han har altid fulgt mig gennem tykt og tyndt. Hvorfor skulde jeg ikke gøre ham den Glæde at optræde som Staffage ved hans Kones Karnevalsoptog?«

»Nej, selvfølgelig!«

»Og Dem morer det vel heller ikke at risikere at skulle lægge bort Titlerne med alle disse svenske Galopgrever?«

»Jeg har en vægtig Grund til at komme i Aften.«

»Ja, saa ... vilde det være frækt at spørge *hvilken Grund?*«

»Dem!«

»Mig?« Erik Lamm lo. ... »Det var dog en herlig Grund. Er jeg saadan et sjældent Dyr, at jeg er en hel Aften værd — eller skal jeg plyndres for Galop-Tips?«

»Maa jeg have Lov til at tale rent ud til Dem?«

»Selvfølgelig.«

»Jeg ønskede at træffe Dem, fordi mit højeste Ønske er at træde i de Lammske Selskabers Tjeneste.«

Lamm saa indtrængende paa den unge Greve. Han havde følt sig tiltrukket af ham ved første Øjekast. Hans Velklædthed, hans stille, korrekte Verdensmandsvæsen. Utvivlsomt vilde han med sin Rang og Titel kunde blive Selskabet til virkelig Nytte paa en eller anden Plads i Udlandet.

»Det kunde dog have været ordnet, uden at De behøvede at døje denne Aften. ... Hvorfor opsøgte De mig ikke ganske simpelt?«

»Jo, men De forstaar, jeg har aldrig haft noget med Forretning at gøre. Jeg tænkte, det maaske var heldigst, om De kendte mig, før jeg henvendte mig til Dem.«

»Det har De forsaavidt Ret i ... men nu maa De endelig henvende Dem til mig oppe i Selskabet en af de nærmeste Dage, saa vi kan drøfte Sagen. Jeg er ikke i Tvivl om, at De kan skabe Dem en Fremtid indenfor Selskaberne.«

Direktør Gabriel og Hans Schmidt kom hen imod de to Herrer.

»Ja, De kender jo Greven, Gabriel,« sagde Lamm ... »men maa jeg have Lov til at præsentere de andre Herrer for hinanden: Kammerjunker, Greve Urne — Direktør Hans Schmidt, Forlystelseskongen, der vil flaa Dem for de Penge, De tjener hos os. ... Jeg skal nemlig sige Dem en Ting, Schmidt, Greven ønsker at træde ind i de Lammske Selskaber.«

»Ja,« sagde Gabriel, »der bliver jo en hel Række vigtige Poster at besætte efter den store Udvidelse. ... Hvordan tror De forresten Offentligheden vil tage den? Det er jo tredie Gang i Aar. I Løbet af ni Maaneder har vi udvidet fra to til ti Millioner — og nu ti nye Millioner paa et Brædt. Tror De ikke, det er en lidt for kraftig Dosis? ... Hvad mener De, Schmidt?«

»Jeg har endnu ikke hørt Lamms Motivering af Udvidelsen.« ...

»Bestyrelsen samles jo til Møde i Morgen Formiddag,« svarede Lamm rolig. »Der vil jeg fremlægge Sagen i alle dens Detailler og ledsaget af en udførlig Motivering — saa kan d'Herrer jo afgøre, om jeg har bedømt Situationen forkert eller ej og tage Deres Standpunkt derefter.«

Poul lyttede i tavs Ærbødighed til disse Milliontal, der svævede saa hjemmevant i Luften mellem disse Mænd. Det var som en Drøm, at han ganske let og naturligt, uden en eneste Vanskelighed var gledet over Tærskelen til denne forunderlige Verden med dens svimlende Chancer, at *han* skulde være med i det ubarmhjertige Kapløb efter Guld og Værdierne.

En vældig Gongon drønedes over Selskabet. Fløjdørene til

Spisesalen sprang op for et Sneskred af hvide Duge, en Kornmodsglans af gammelt Sølv. Vinglassene løftede deres hede Blomsterbægre, røde og grønne og gule, paa deres spinkle Glasstængler, Krystalskaalenes Orchidéer aabnede deres graadige Munde mod alt Salens jublende Lys — og fra Rosenbuskadserne i Baggrunden steg Mendelsohns Bryllupsmarch, som var det Roserne selv, der aandede Violintoner ud af de skære, hvide Kalke.

De fire Herrer skiltes.

Da Poul søgte efter sin Borddame, passerede han Moderen og hørte hendes gennemtrængende Stemme i Forbifarten:

... »For De spiller vel Bridge, kære Hofjægermesterinde?« ...

Naa, Moder varetager ogsaa sin lille Mission upaaklagelig, tænkte han med et bittert Smil. Man kan sige om os, hvad man vil. Et maa man lade os: Vi er en energisk Familie!

FJERDE KAPITEL.

Middagen havde været en fuldendt Succes. Kældermesterens Temperering af Vinene havde simpelthen været genial, den chambertindampede Bjørneskinke havde vakt Furor, Direktør Gabriels Deklaration af Forlovelsen havde været et Mesterstykke og den indbudte Kammersanger havde kun sunget en halv Tone i Underkanten.

Nu var Gæsterne spredt og havde taget hele Villaen i Besiddelse.

I den store Salon paa første Sal blev der danset.

Som et særligt Raffinement havde Direktør Gabriel engageret et ægte Jazz-Orkester direkte fra London. En kæmpemæssig, svedende Mulat jog Taktstokken epileptisk hen over et Brøl af Basuner, et Hvin af Fløjter, en haglende Cyklon af Trommehvirvler. Denne Musik var farede lige ud af Krigens Vanvid. Det var Ruslands Rædsel, Tysklands Fortvivlelse og Frankrigs Jubel, skreget ud i en sanseløs Ragtime. Det var Dans! Dans! Dans! ... og i denne sviende, piskende, aldrig hvilende Rytme vuggede det dansende Bourgeoisi sig apathisk, med umærkelige Trin og hvide, ophidsede Ansigter, mens Mulatten Gang paa Gang aabnede sit glødende Flodhestegab imod dem og skyllede et uartikuleret Brøl ud over hele den gyldne gyngende Sal:

— Ja—a—zz! ... Ja—a—zz!

Direktør Erik Lamm traadte ind i Dansesalen sammen med Hans Schmidt og Greve Poul Urne.

Lamm dansede øjeblikkelig ud med Hofjærgermesterinde Vera Kamp. De to andre Herrer blev staaende i et Hjørne og iagttog Ballet. Hans Schmidt havde Øjnene med sig. Han

vidste, at det var disse Mennesker, der fyldte hans Restauranter og Teatre, og det interesserede ham at lære sit Publikum at kende.

Komtesse Ella dansede forbi og sendte i Farten Poul et kammeratlig Smil.

»Hun er meget smuk,« sagde Hans Schmidt. ... »Jeg er blevet præsenteret for hende, men jeg husker oprigtigt talt ikke hendes Navn.«

»Det er min Kusine, Komtesse Ella Spore, Grevens Søster ... ja, hun er vidunderlig — Produktet af gammel svensk Adel og kolde Styrtebade ... se hendes Nakke, som hun bøjer sig tilbage i Dansen — den lige, stolte Linie og Haarets henrivende Fald.« ...

»De taler, som om De havde tabt Deres Hjerter til Deres lille Kusine.«

»Nej, Kærlighed er desværre udelukket imellem os.« ...

»Hvad vil dog det sige? Det lyder helt tragisk.«

»Det er det ogsaa. Jeg har haft den Ulykke fra først af at komme paa en kammeratlig Fod med hende.«

»Hvad i al Verden gør det? Er det ikke det første Skridt?«

Hans Schmidt færdedes mellem Hundreder af Kvinder, men han kendte ikke deres Hjerter.

»Ak, kære,« svarede Greven, »Kammeratskab er det sidste i hele Verden, der bliver til Kærlighed. En Kvinde kan hade og foragte mig, og i Løbet af en Nat forelsker hun sig i mig til Vanvid ... men er man først Kammerat med hende, er alt Haab ude. — Desuden staar der saadan en isnende Atmosfære om Ella Spore af Fleuretægning, Gymnastik og Skoleridt, at man vilde føle sig fuldkommen unaturlig, dersom man begyndte at tale om Erotik i hendes Nærhed ... naa, men hvad kommer det egentlig Dem ved? Det er en Smule smagløst af mig at gaa i den Grad i Detailler. Tilgiv mig.« ...

Hans Schmidt havde faaet Øje paa noget Nyt, der interesserede ham.

»Hvem er hun?« spurgte han og pegede diskret paa et Par, der strøg forbi.

»Jamen, hende maa De da kende,« lo Poul Urne. ...
 »Hun er jo Skuespillerinde!«

»Jeg kommer kun i mine egne Teatre,« svarede Hans Schmidt tørt.

»Ja, men jeg forstaar ikke, at De ikke alligevel. ... Det er jo Ellinor! — Ja, jeg husker ikke, hvad hendes Efternavn er lige for Øjeblikket. ... Ellinor, vor nationale Scenes skønneste Pryd — og Manden er Baron Vedel. Han er aabenbart hendes første Elsker i Aar. Der gaar fire paa en Saison.«

»Jeg synes dog ellers ikke, hun er særlig køn.« ...

»Det er heller ikke hendes Ydre, der er hendes Charme, kære — det er hendes Stemme. Men De har altsaa aldrig hørt hende tale?«

»Nej.«

»Ja, saa forstaar De slet ikke den Fortryllelse, hun udøver. ... Naar hun taler, da er det som om hun rev den slebne Krystalprop af en Flaske kostelig *Chevalier d'Orsay* og stænkede den bedaaende Parfume ud over os alle, saa megen Gift og Sødme og Blomsterduft er der i hendes jublende Stemme ... den, der en Gang har aabnet sit Hjerte for dens Klang, er fortabt.« ...

»Der er en Ting, jeg aldrig har forstaaet,« sagde Hans Schmidt. »Hvorfor gifter den Slags Kvinder sig overhovedet?«

»Kære,« svarede Greven, »Ægteskabet er et ganske uundværligt Krydderi til deres Erotik. Man maa nødvendigvis have en Mand, før man kan være ham utro.«

Ellinor og Baronen var søgt hen i en olivenfarvet Portièr-Niche.

Baronen var en Mand, der saa paa Livet som noget alvorligt — noget i Retning af den højere Folkekomedie.

»Jeg er bange for Dem, Frue,« sagde han. »For hvad nytter det, at De siger i Aften, at De elsker mig? Om et Par Dage, om en Uge, kaster De mig jo alligevel fra Dem saadan, som De har gjort med alle de andre.« ...

Hun lo.

»I alt Fald skal jeg høre den samme Jeremiade af Dem, som af alle de andre. Min Flirt! Min Ustadighed! Kæreste,

hvad kan jeg dog gøre for, at Mandfolk altid er morsomst straks, man lærer dem at kende — og saa hurtigt bliver kedelige. Se, i Aften har De f. Eks. været sød, morsom, underholdende — storartet! ... Og naar De nu følger mig hjem — for De følger mig jo hjem? — er jeg ikke i Tvivl om, at De vil skænke mig en pragtfuld Nat ... men jeg ved lige saa sikkert, at en Dag vil De begynde at sige det samme, gøre det samme. Deres Repertoire vil simpelthen være udtømt, søde Ven ... og er det ikke nok, at jeg maa døje den dræbende Gentagelse paa Scenen? Skal jeg virkelig ogsaa tvinges til at døje den ude i Livet, tvinges til hver Morgen at se det samme Ansigt paa Pud'en ved min Side ... er det ikke lidt for grusomt?» ...

Eva dansede med hele den svenske Garde og hver af Lieutenanterne lagde hende kun med et Suk i Favnen paa den næste Uniform.

Fru Maja hævdede med kongeligt Mod sit Værtindery. Hun rørte den ældre svenske Landadel — endogsaa udover, hvad Fedtlaget om hendes Hjerte tillod, men naar Smerterne blev truende, listede hun diskret ud af Salen mellem Dansene — op paa sit Paaklædningsværelse, hvor Kammerpigen stod parat med det huggede Sukker og Digitalis-Draaberne og skænkede hende Kræfter til en ny Valseserie.

... Da Direktør Lamm og Hofjægermesterinden havde danset *trof'en* tilende, søgte de ind i et af de smaa lilla Kabinetter for at stjæle en Smule Kølighed.

Fru Vera var i stort Humør og udfoldede megen Charme. Hun slog Lamm over Fingrene med Elfenbensviiften med de smaa nøgne Amoriner, hun sagde taabelige Ting og satte sig paa Hug paa Gulvet og hviskede til ham, at hun var Buddha, og at han maatte tilbede hende.

Fru Vera hørte til den Slags Kvinder, der udfolder sig sent. — De ved, dem, af hvem Naturen fordrer, at de skal være Enker eller bedragne Hustruer, før den kan skænke dem sin søde Gift.

Da hun levede nede paa Gaarden i Sydsjælland med sin blodsprængte Hofjægermester, var hun en ubetydelig lille En med et mildest talt uheldigt Ydre, som intet Menneske lagde

Mærke til. Men da Apopleksien tog sin sikre Høst og Enken flyttede til København med sin 4-aarige Søn, var det som om der umærkeligt fuldbyrdedes et Mirakel i hende.

Med en Jernvilje, der ikke veg for Parafin eller Elektrolyse, fik hun Form over sit Ydre, og — o, *depilatoire!* o, *crème de massage!* — spurgte nogen nu om Fru Vera Kamp, vilde de faa at vide, at hun var chic — meget chic!

Men det var som om hendes Natur forandrede med hendes Ydre. *Dujardin* og *Dina Sick* havde gydt en ny Sjæl i hende. Homunculus-Underet fuldbyrdedes i Fru Vera. I hendes træge Proprietær-Sind steg en dirrende, mondæn Nervøsitet, en rasende Spillelidenskab, der fuldkommen voldtog hende. Hun kastede sig over Bridge — for fra det ene Spilleparti til det andet, altid bleg og aandeløs af Spænding, altid parat til at spille højt — vanvittigt. Hun manøvrerede med hele Systemer af Lotterisedler, som krævede særlig Bogføring for ikke at tage Magten fra hende. Hun blev Stamgæst paa Trav- og Galopbanen, snusede i Staldene og gjorde Bekendtskaber med Hesteejerne for at tilsnige sig Tips ... og da Børsvanvidet greb København i 1915, var hun selvfølgelig en af de første Kvinder, der kastede sig over Spekulationen i stor Stil. Fra den Dag var hendes Hjerne kun en Kurstavle — hendes Hjerte slog kun for Børsen. Hendes Lidenskab jog hende altid ud til de store Chancer, den svimlende Risiko.

Hendes Formue var kun beskeden, naar den blev opført i en Vexellerermargin, og den hændte Gang paa Gang, at hver Øre stod paa Spil under de voldsomme Svingninger. Naar det skete, kom Reaktionen. Hun vaagnede op som af en Rus og forfærdedes over, at hun havde handlet saa letsindigt med de Penge, der skulde være hendes Drengs Fremtid. Saa klædte hun sig i Sort og kørte ud til Ansgarskirken i Bredgade, stænkede sig med en hel Byge af Vievand, skriftede sin Synd, tog ydmygt mod Boden, knælede foran sin Yndlingshelgen og lovede med Taarer under de lange, dunkle Øjenvipper, at om St. Lukas vilde bede den hellige Guds Moder om at frelse hende af hendes Nød, skulde hun aldrig, aldrig spille mere.

Fru Vera var nemlig Katolik. Det var efter hendes Mening den eneste Religion, der forenede det Mondæne med det Ophøjede.

... Men naar Krisen var ovre, og Kurserne igen drog mod Stjernerne og den blaa Blomst, glemte hun sit Løfte og sin Anger og spillede videre, vildere og dristigere end nogensinde. ...

»Tilbed mig!« hviskede hun til Erik Lamm, og han tilbad hende efter Flirtens hede Ritual.

Han lagde sig paa Knæ foran hende paa en af de gængende lilla Silkepuder, slog Panden tre Gange i Perser-Tæppet og sagde:

»Salem alaikum!«

Han nærmede ærbødigt sine Læber til hendes bronze-farvede Chevreaux-Sko og lod Tungen spille opad den chateusegrønne Silkestrømpe, der for som en blank Giftsnog ud af Ilderskindsbesætningens laadne Hule.

»Er De Buddha, høje Frue,« klagede han, »da lad en fattig Fakir lægge sit Hoved til Hvile i Deres Skøds Nirvana. ... Lad den lykkelige Yogi gaa op i Et med Guddommen.« ...

Fru Vera lo og sparkede ham henover den gnistrende Skilning med Hælens Kant.

»Staa op!« sagde hun. »Bedetimen er endt. ... Der kunde let komme nogen.«

Erik Lamm saa sig hastigt om. Bag den lille Salon laa et Akvarium hen i ulmende Halvlys. Kun en dybrød Ampel lyste mellem de grønne Glasvægge, og bag dem steg og sank Fiskene som gyldne Bakterier i Strømme af Blod.

»Kom!« hviskede han aandeløst, og famlede efter hendes Haand. ... »Ind bag Akvariet!«

Fru Vera sprang op med en skingrende Latter:

»Tak, Hr. Direktør! ... Jeg interesserer mig ikke for Torsk!«

Og væk var hun.

Endnu en Overraskelse dalede ned over de lykkelige Gabrielske Gæster.

Afdansningen nærmede sig. Tjenerne var allerede begyndt at stille til Parade i Hallen. Da forsvandt Jazz-Orkestret trolddomsagtigt fra Musiktribunen. Mulatdirigents Lemmer opløstes i en Taage, de blinkende Horn og Piber udsluktes — og en eneste Mand kom til Syne mellem Rosenbuskadserne med et guitarlignende Instrument i Haanden.

Det var Byens sidste Galskab, Hawaii-Spilleren, der løftede Gorillanæverne over sin *Ukulélé*. Smagen og Moden var stadig paa Flugt mod Vest. Med Jazz-Musikken var Amerikas Barbari presset til den sidst ramt duftende Draabe. Nu skreg de slappe Nerver paa ny Pirring. Fortvivlet sprang man i Pacific-Oceanet og dukkede op paa Honolulu. Derfra skulde Fornylelsen komme.

Der gik et Suk af Forventning gennem Salen, da Hawaii-Spillerens svaje Tigerkrop dukkede frem mellem Roserne, der sprængtes i Heden og dryssede deres Blade, blanke og bleg-røde som skønne Kvindenegle, over Parketgulvets Spejl.

Alle Par hvirvlede ud paa Gulvet. Hænder og Legemer mødtes i dirrende Omfavnelse. Pupillerne vogtede, hypnotisk ospærrede, paa det brednæsedede Fjæs deroppe.

Et Grin, fuldt af dyrisk Herskerglæde blottede de hvidtandede Kæber. De vældige Poter faldt saa ubegribeligt blødt ned paa Strengene. En sød, klagende Tone sprang frem. Det var Tigerfjed i Mørke — Abeskrig mod den opgaaende Sol — Elskovshyl i hede, fugtige Nætter — Hajkæber, der smækkede om brune, spæde Pigelemmer — Lianer, der knagede i sumpede Urskove — Lotusblomster, der brast ... *o, Hawaii, o, Hawaiianway. ...*

I samme Nu den spinkle, ukuelige Rytme bølgede gennem Salen, faldt alle ud i Dansen og lod sig bære af disse hede, vanvittige Svingninger, rundt — rundt — rundt, til Luftten svimlede af Vildskab og Fart.

Ukuléléspilleren slog sit Hovede tilbage. Hans sorte Manke fløj i Stormen fra en elektrisk Vifte. Næseborene laa i Skæret fra Loftskronerne, to vældige, bælgmørke Huler, hvis

Vægge vaklede i Jordskælv. Nu var han den hvide Races Hersker. Saalænge hans haarede Næver gled langs Strengene maatte de danske — danse — danse ind i Bevidstløsheden. — — — — —

— — — — —

— — — — —

Endelig!

Han rev alle Strengene med et Ritsch, der sprængte Tryllespindet. Blege af Udmattelse faldt de Dansende om paa Stolene langs Væggen. Flipper sank i vaade Bølger. Sminke og Pudder smeltede som et Røgelsesoffer. Ingen havde Kraft til at løfte Hænderne i Applaus mod Hawaii-Spilleren, der bukkende trak sig tilbage. Det var den gabrielske Trumf. Gæsterne havde virkelig faaet deres Forlystelsestrang tilfredsstillet. De var simpelthen selskabeligt impotente!

»Den moderne Form for Selskabelighed er nu fortryllende,« sagde Poul Urne til Lamm.

De to Herrer hvilede ud Side om Side.

Men Lamm hørte intet. Han havde danset med Fru Vera og følte endnu Rusen efter hendes kælne, dunbløde Silkekjoles altfor intime Rytmer.

»Egentlig forstaar jeg saa godt, at De saa tillidsfuldt gør Stormkur til mig,« sagde hun og snappede Lommeterklædet af hans Brystlomme for at køle sig med det. ... »De har jo alt det, en Kvinde falder for. De er berømt som en frygtindgydende Forretningsmand, som Rytter er De uopnaaelig, og nu har jeg ovenikøbet erfaret, at De er en fuldendt Danser. — Den Kvinde, der forlanger mere af en Mand, er unægtelig lidt fordringsfuld. ... Starter De forresten paa Banen i Aar?«

»De har næsten gjort mig stum. Det er med Nød og næppe, at jeg formaar at fremstamme en Bekræftelse. Jeg har to Heste i fin Træning, og jeg er fuld af Haab for Sommeren.«

Lamm var en af Galopbanens fineste Gentlemen-Ryttere. Oprindeligt var han slaaet ind paa Sporten, fordi han dog vanskeligt kunde savne en Række skotsktærnede Ridekostu-

mer i sin Garderobe — men saa havde den hellige Liden-
skab grebet ham, og nu red han med Liv og Lyst.

Midt i den Udmattelsens Apoteose, som Salen frembød,
kom Fru Maja til Syne sammen med Leander og Eva.

Deres Ankomst blev Tegnet til almindeligt Opbrud.

Komtesse Siegfride var den første, der tog bort.

»Vent dog og del Vognen med os andre, Barn,« sagde
Grevinde Josefa mildt bebrejdende.

»Jeg tager med Sporvognen — nu!« svarede Siegfride
kort.

»Ja, ja, spørg Du Dig — og Herren være med Dig paa
Forperronen!« sagde Grevinden haanligt og forlod sit umu-
lige Afkom.

... Lamm havde tilbudt Fru Vera sin Ledsagelse, men
hun havde sendt ham et bedaarende Smil og sagt:

»Aa, det vilde have været dejligt ... men er det ikke sør-
geligt, jeg har lovet at dele Vogn med Generalinde Sax —
og De ved jo nok, at ældre Veninder er de eneste, man ikke
tør holde for Nar.«

Nu drev han om i Hallen for at finde en tilfældig Trøst
for sin Skuffelse — og løb paa Greve Poul.

»Er De ogsaa alene?« spurgte han.

»Ja, jeg er Medlem af Foreningen til Udryddelse af Be-
grebet »følge hjem«. Den er stiftet af erfarne Mænd, der har
lidt bitre Skuffelser paa dette vidtstrakte Felt ... har De no-
get for?«

»Nej.«

»Synes De ikke, det er lidt tidligt at gaa hjem? ... Jeg
har med al Diskretion telefoneret rundt for at høre, om der
er et eller andet Bal, hvor man har en Chance for at kom-
me ind.«

»Og er der saa det?«

»Ja, Gud ske Lov. Der er stor Vexellerer-Fest paa Søpa-
villonen, hvor Stemningen er saadan, at et Par uindbudte
Kjolesæt ikke vil vække Opsigt. ... Har De ikke Lyst til at
tage med? Portier'en lokkede med, at d'Herrer netop har
rekvireret alle Damerne fra Revueteatret.«

»Ved De hvad, den Chance vil jeg ikke lade gaa fra mig.«

»Saa lad os skynde os, inden alle Vognene bliver nappet.«

De sagde Farvel til Fru Maja, der stod paa den store Trappe og uddelte Afskedsnik til Højre og Venstre.

»Farvel, kære Direktør — og glem ikke vor lille Aftale om Frokosten paa *Palace* i Morgen. ... Ja, De er jo troløs nok til at sige Nej, Greve Poul, saa det nytter vel ikke at gentage Invitationen.«

»Tjenesten, Fru Direktør,« mumlede han sønderknust. ... »Vi stakkels Soldater er jo ikke Herrer over vor Tid.«

De to Herrer gik videre.

»Det er den eneste Fordel, Militærstanden byder sine Tjenere nu om Stunder,« sagde Greven, »at den altid giver dem en gyldig Undskyldning overfor uvelkomne Indbydelser.« ...

Hallen tømtes hurtigt. Sidst af alle fortrak den svenske Garde. Den var midt i en Serie *Caloric-Drinks* i Herreværelset og afbrød den kun med Sorg.

Da Fru Maja havde nikket Farvel til den sidste Gæst, trak hun sig med Haanden klemt ind i Hjertekulen tilbage til sine egne Værelser. Nu var Slaget vundet. Nu havde hun Lov til at være træt.

Mens hun blev gjort i Stand til Natten, aflagde Direktør Gabriel hende et Besøg.

»Naa, kære Maja,« sagde han og tændte sig en Cigaret. ... »Hvordan er Du tilfreds med Festens Forløb?«

»Det var en stor Aften,« svarede Fru Maja, og med et lykkeligt Smil svælgede hun to Veronalpulvere.

FEMTE KAPITEL.

Da Greve Poul og Direktør Lamm ankom til Søpavilionen, stod Vexellererdrenge's Fest i Kulminationens Tegn. De unge Penge-Fyrster var trukket i Skjorteærmer og stepede i Servicet paa Hesteko-Bordet — og i Krogene foregik der mærkelige Ting.

Poul Urne og Lamm var generende ædru efter den megen Dans, men søgte efter bedste Evne at glide ind i Ensemblet.

De unge Damer fra Revueteatret var allerede kommet. Det var kun en halv Time siden, at en idérig Yngling havde ringet til Gethers Bureau:

»Send os alle Pigerne herud!«

Der havde tilfældigvis været Aftenprøve paa Revuen, saa Ordren var blevet omgaaende ekspederet.

Nu stod Pigebørnene i en fnisende Klynge omkring Ely, der var en ukronet Dronning iblandt dem. Det var nemlig hendes tredje Saison paa Revueteatret, og hun havde allerede Erfaringer, som de kun gysende vovede at drømme om.

Ely var en sød, lille Pige, om hvem hele Byen vidste, at hun vejede ca. 120 Pd., havde en henrivende Skønhedsplet under det venstre Bryst og elskede at sidde bag en susende Motorcykle eller i Kokpitten paa en Yacht. Hun var en af disse sorgløse Skabninger, der synes at bestaa af lutter *comme toi* og *Crépe de Chine*.

Hun var sprunget lige ind i Orgiet og var allerede optaget af sin Yndlingsadspredelse: at staa paa Hænder opad Væggen med Skørterne ned om Hovedet — og dybt inde fra

Silkens grønne og rosa Artiskokblade lød hendes spæde, lattermilde Stemme:

»Her gaar det godt! Her bor de tossede!«

Det var hendes Slagsang — og den havde bragt hende utrolige Sejre.

Det lille pikante Gymnastiknummer vakte vild Jubel blandt Børsens Yngste.

»Bravo! Bravo, Ely!« skreg de og knuste Porcellæn og Krystal til hendes Ære.

Evas Optræden blev ledsaget af Grammofonmusik: Caruso i *Cavalleria rusticana*.

Lille Gerda var blevet sat til at passe Grammofonen. Hun og Karen havde ikke kunnet modstaa Gethers Indbydelse, skønt Garderobeforvalter Carlsen grædende af Sorg og Harme havde forbudt dem at tage med.

»Enten er man ved et Teater — eller man er det ikke,« sagde de — og saa gik de.

Hr. Conrad Carlsen var øjeblikkelig fløjet løs paa Carl Gether og havde rystet sin Næve foran hans Ansigt:

»Det kunde De gerne have skaanet mig for!«

»Jeg vilde bare vise Dem.« ... havde Carl Gether svaret med et haanligt Smil.

»Sjover!« sagde Carlsen og gik alene hjem — med Hjerteret fuldt af bange Anelser.

Karen følte sig øjeblikkelig i sit Es og havde allerede kysset tre Vexellerere og aftalt Stævnemøde med de to af dem.

Gerda var blevet lidt forsagt ved den Em af Drik og Vildskab, der slog hende i Møde, og var himmelglad, da hun kunde smutte hen i Grammofon-Krogen.

Poul, der var i Færd med at tage et almindeligt Overblik over Situationen, fik Øje paa hende.

»Hvor er hun sød, den lille Blonde der,« sagde han til Lamm. ... »Hende tror jeg, jeg vil lægge mig efter.«

»God Fornøjelse,« sagde Lamm. Han morede sig ikke. Hans Hjerteret var kørt med Fru Vera, og han var stærkt medtaget af *spleen*. ...

»Tag mig ikke ilde op, at jeg stikker af. Jeg har et vig-

tigt Møde i Morgen. De klarer Dem jo nok. ... Glem nu ikke at se op til mig en af Dagene, saa vi kan træffe nærmere Aftale.«

Lamm trak sig tungsindig tilbage — og Poul gjorde Alvor af sin Offensiv mod Gerda.

»Maa jeg hjælpe Dem med Deres Arbejde, Frøken,« sagde han. »Jeg er Ekspert i Grammofonstifter.«

Gerda saa sky paa ham. Hun fandt ham nydelig, men hun var bange for hver og en af disse drukne Mænd.

»Kan De ikke lide mig?« spurgte Poul direkte.

»Jo,« svarede hun usikkert ... »jeg kan bare ikke lide, at De er fuld.«

»Fuld, søde Barn. Jeg er pinlig ædru.«

»Ja, men jeg saa Dem da lige før danse oppe paa Bordet mellem alle Vinflaskerne.«

Poul brast i Latter.

»Aa, det gjorde jeg bare for ikke at vække Opsigt!«

Gerda lo med — og de var Venner. De holdt sammen hele Natten — og for op i Forfærdelse, da Daggryet luede op over Søerne.

»Gud, er det allerede Morgen?« sagde Gerda smægtende og lagde sine gyldne Krøller til Hvile paa hans Kjo-lærme.

Med Morgenens kom Aksel Farris.

Direktør Aksel Farris var Helten paa alle Københavns uofficielle Baller. Hvis han ikke dukkede op ud paa Morgen, maatte Festen betegnes som mislykket. Hans store Tragedie i dette Liv var Filipenser. Han havde foretaget vanvittige Ting for at blive af med dem, holdt overmenneskelige Diæter og brugt Skæpper af Salicylsalve. Men forgæves! For hver Filipens, han raderede bort, kom der to til Syne. Han havde grædt og fortvivlet og forsøgt Selvmord, thi han var en kærlig Natur, og Kvinderne skyede ham. Ikke for nogen Pris vilde de røre ham — *Fabeldyret*, som de kaldte ham. Men nu var hans Liv lutter Solskin, Kærtegn, luende Nætter. Han havde nemlig slaaet sig paa Flyvning, og han paastod, at i 700 Meters Højde kunde ingen Kvinde modstaa ham.

Han var ledsaget af sin sønderjydske Pilot, der fulgte ham overalt, udslukt, slæbende sit kunstige Ben besværligt efter sig.

Aksel Farris mønstrede Valpladsen med et overlegent Blik. De fleste af Herrerne havde lagt de trætte Hoveder til Hvile paa blaåtærnede Pudevaar af Fajance-Skaar — og Pigeboernene smaafrøs i Morgenkulden. Deres første Invitation som »Skuespillerinder« havde været de fleste af dem en bitter Skuffelse.

»Heja!« raabte Aksel Farris og skramlede i Glasskaarene med sin Stok. »Sikken en Kirkegaard! Lad os faa lidt Liv i de høje Lig! Hvem tager med ud paa Aërodromen? Det er dejligt Flyvevejr — og jeg skal op at prøve Morgenlufte.«

Hele Selskabet greb med Begærlighed dette Paaskud til at komme ud i frisk Luft og styrtede efter Aksel Farris.

Poul rynkede paa Næsen:

»Jeg bryder mig ikke meget om at blive set i dette Slæng ude omkring.« ...

Gerda saa paa ham med store, betagne Øjne og knugede hans Arm:

»Aa, hvad,« sagde hun, »der er ingen oppe, der kender Dem, paa denne Tid. ... Tænk at se en Flyver gaa op mod Morgensolen!«

Han føjede hende, og de fulgte Selskabet ned til Automobileerne og de askegraa Chauffeur, der gabede bag Front-ruderne.

Hujende for Vogntoget over Asfaltens Morgendug til Flyvepladsen. Blæsten og den kolde Sol havde forjaget Sløvheden — og under høje Latterhyl styrtede Selskabet henover det glimtende Grønsvær mod Hangarerne. Bagerst haltede Pilot'en tavs og træt. Tre Aar ved Fronten — og nu sled han den sidste Rest af sine lemlæstede Nerver op for at forlyste denne nyfigne, neutrale Pøbel.

Aksel Farris havde smækket Hangarens Porte op.

»Lad Damerne trække Maskinen frem!« raabte han.

Pigeboernene klappede i Hænderne og styrtede sig med

skingrende Rutschebane-Hvin over den barske *Sablatnig*, der rullede mellem alle de bløde Lemmer paa sine ædle Hjul.

Pilot'en vendte sig bort i Kvalme over denne Blasfemi. Det var hans gamle Kamp-Jager.

Aksel Farris dukkede frem af Hangaren i Flyvekostume over Kjölesættet.

»Hvem af Damerne vil saa med paa en Flyvetur?«

»Jeg!!«

Hele Damekoret skreg med een Mund.

»Det er jo sørgeligt, at jeg kun kan tage een af Damerne med,« sagde han, »og jeg vil nødigt fornærme nogen.« ...

»Aah!« Der lød et dybt Suk fra Pigebørnene, der endnu klamrede sig til Maskinen.

Aksel Farris mønstrede hastigt Flokken og slog ned paa Karen.

»Maa jeg have Lov til at invitere Dem, Frøken?«

Hun traadte rødmende hen til ham.

»Kom,« hviskede han — »op i Maskinen.«

Han svøbte hende i et improviseret Kostume og de kravlede ind paa Passagersæderne. Pilot'en sprang op i Førerka-hytten. Et Par af Vexellererdrengene svang Propellerne. Aëroplanet stejlede. Karen skreg af Angst og Glæde og krøb tæt ind til sin Kavallers Gummi-Frakke. Pigebørnene fløj til Side. Hr. Aksel Farris var startet.

Under hele Optrinet havde Poul Urne og Gerda staaet lænet op mod Hangaren. Hun hang stadig ved hans Arm og saa sværmerisk op til ham.

»Hvis det var Dem, der var Flyveren,« sagde hun, »saa synes jeg, det vilde være dejligt at flyve med.«

Poul blev rørt over denne taabelige Kærlighedserklæring.

»Det sagde De sødt,« hviskede han og bøjede sig ned og gav hende det første Kys.

Aëroplanet var kun en fjern Prik. I 700 Meters Højde hentede Aksel Farris Lønnen for sin Dristighed.

SJETTE KAPITEL.

Direktør Erik Lamm kom fra Styrtebadet, iført en æggegul, amerikansk dressing-gown — og traadte ind i sin Garderobe. Den var af uhyre Dimensioner — et Velklædthedens Tempel. Langs Væggene hang Klædningerne i imponerende Geledder, forsynet med de nyeste Opfindelser til at holde Tøjet i Pres og Façon. Han elskede at træde ind i denne Kæmpegarderobe, der rummede hele *Haberdasheriets* Scala, lige fra fordringsløse Sportskostumer til knitrende *evening-dress'es*, hvinende af Slankhed og Elegance. Det vilde have været ham en vanvittig Tanke at foretage sig det ringeste i dette Liv, uden at hans Paaklædning var i den pinligste Overensstemmelse med Funktionen. Han kunde rase hjem i sit Auto mellem to Forretningsvisitter, som han syntes krævede en Nuance i Kostumet, og klæde sig om, saa Knapperne raslede omkring ham.

Han stod længe dvælende foran den forniklede Opstander, der paa sine glitrende Arme rakte ham en Guds Velsignelse af Slips i alle Regnbuens stærke og lækre og dæmpede Farver og i alle de Façons, der er vredet ud af Skræderhjerter i fem Verdensdele. Det var som om Vejret, Dagens Arbejde, Børsens Puls og hans Hjertes flygtige Stemninger, hver Morgen rent instinktmæssigt krævede en bestemt Farve — en bestemt Sløjfe ... og han lod ikke sine Hænder fatte om noget af de kostelige Baand, før han var usvigeligt sikker paa, at netop *det* udløste hele Stemningen — enten det nu blev et douce, meuvefarvet four-in-hand eller en dristig butterfly-Sløjfe, der var som Polarnatten fuld af eventyrligt klare Stjerner.

Mens han knyttede Slipset foran det høje, trefløjede Spejl, kærtegnede hans Øjne Garderobens clou, Aluminiumsstrygebrættet med det funkende elektriske Pressejern. Ikke for alt i Verden vilde han overlade Omsorgen for sine tøjarkitektoniske Mesterværker til vripne Skrædere og sløve *valets-des-chambres*, nej, selv holdt han Tøjet i Form og Træning. Han var en Virtuos paa dette Felt — og da han omsider stod paa klædt foran Spejlet, konstaterede han med Stolthed, at Opslagene paa hans Jakke som sædvanligt rullede sig med frygtindgydende Korrekthed. ... Man anede Solsystemets Elipse i den dristige Runding — og var det ikke Heden fra Jordens glødende Bug, som havde trukket den lynskarpe Fold, der løb ad hans Benklæder med de ulastelige Støvler?

Veltilfreds gik han ned til sin *Cadillac*, rullede ind til Forretningens Palæ, strøg den æggegule Auto-Pels af sig, trak ned i Vestens Snipper, der havde et Fang som Havørnens Vinger, sprang spændstigt op af Trappen og skred gennem det store Hovedkontor, hvor de velklædte, vel *groomede* Ynglinge sad yndefuldt bøjet over Rader af Regnemaskiner og *Remington'er*.

Direktør Lamm førte nemlig sin uudslukkelige Tøjlidenskab med sig ud i Forretningslivet. Han hadede Folk, der var daarligt eller smagløst klædt, han vilde have lettere ved at tilgive en Mand, der stjal af Kassen eller skrev falske Checks, end en, der mødte med Knæ i Bukserne eller sort Slips til Jakke. Overhovedet antog han kun velklædte Folk i Firmaet — og han drømte om, at de Lammske Selskaber en Dag skulde omspænde alle Lande og sende en Sværm af ædelt klædte unge Forretningsmænd ud over Verden — en Skarer Merkur, hvis Vinger var duvende Jaket-Skøder, hvis Hjelme var Scotts dristigste Bowler-Hatte og Stavene svaje Malaya-Stokke med gyldne Baand.

Han traadte ind i Direktions-Værelset, hvor Bestyrelsen allerede var samlet med Gabriel og Schmidt i Spidsen.

Han hilste med et flygtigt Nik paa de forskellige Tilstedeværende og trykkede affabelt Direktør Gabriels Haand.

»Tusinde Tak for sidst, Hr. Direktør ... det var en fuld-

endte Aften ... bring Deres Frue min Hilsen og sig, at hun er den uovertræffelige Værtinde i København ... og hils ogsaa Deres fortryllende Datter og Deres misundelsesværdige Svi-gerson.« ...

Erik Lamm lod ikke til at mærke, at Direktør Gabriel's Svar paa al denne mondæne Hyldest var temmelig kølig og adspredt. Han gik rolig frem til sin Plads for Enden af det lange Bord — og i samme Nu, han satte sig, var det som om hans lade Elegance forsvandt. De tunge Øjenlaag løftede sig — og Blikket brændte.

»Mine Herrer!« sagde han, og hans Stemme var kold og ætsende, »der foreligger kun eet Spørgsmaal til Behandling i Dag: Forslaget om en fornyet Udvidelse af Selskabets Aktiekapital fra ti til tyve Millioner. Inden jeg nærmere fremstiller mit Syn paa denne Sag, vilde jeg sætte Pris paa at høre, om nogen af D'Hrr. ønsker at udtale sig desangaaende?«

Der blev et Øjebliks Pavse. De Herrer af Bestyrelsen vendte Øjnene mod Direktør Gabriel, der havde paataget sig at være Ordfører. Han rykkede sig i Sædet, rejste sig og begyndte at tale med en nervøs Rønnen:

»Jeg rejser mig kun for mere offentligt at gentage, hvad jeg allerede rent fortroligt har sagt til Dem, Direktør Lamm. Jeg er bange for, at denne nye, voldsomme Kapital-Udvidelse ikke vil gavne Selskabet. Ikke alene nærer jeg Tvivl om, at der virkelig er Plads paa Verdensmarkedet for endnu et dansk Handelsselskab med saa stor en Aktiekapital, men jeg synes der er Grund til at frygte for, at Børsen vil reagere overfor dette Skridt paa en højst uheldig Maade. Og det er et Synspunkt, som alle vi, der i Forvejen er stærkt engageret i Selskabet, ikke kan lade ude af Betragtning. Jeg har al Tillid til Dem, Direktør Lamm, og Deres Ledelse af Selskabet, men i denne Sag kan jeg desværre ikke følge Dem — og jeg maa foreslaa, at Sagen ialtfald stilles i Bero indtil næste ordinære Generalforsamling.« ...

Mens Direktør Gabriel talte, omfattede Erik Lamms skarpe Blik paa engang Taleren og den svagt foroverbøjede Kreds af lyttende Mænd. Han kunde se paa disse rolige, for-

sagte Ansigter, at de gav Taleren Ret — og en Staalfjeder spændtes i ham. Det var tydeligt, at der forestod en Kamp. Dens Udfald betød uendeligt meget for ham. Det ahang deraf, om han skulde nøjes med en halv Sukces for de Lammske Selskaber som et rask og driftigt Handelshus af Gennemsnittet eller om det skulde lykkes ham at slaa Portene op til Verdensmulighederne, som hans Drøm var. I et Blink gled hans eget Liv i Forretningsverdenen forbi ham. Saa glat og lindt var han indtil nu svømmet igennem den ved Hjælp af sit indsmigrende, overbevisende Væsen. Han havde knyttet Forbindelser og afsluttet Kontrakter næsten som i en Leg — og uden Varsel stod han nu overfor det springende Punkt i sin Karrière. Han rejste sig i et Shock, næsten som et Rovdyr, der sætter af ... og inden nogen havde forberedt sig paa at høre, talte han:

»Det er kun tilsyneladende, at denne Sag drejer sig om en Kapitaludvidelse paa en halv Snes Millioner. I Virkeligheden betyder den noget langt dybere og mægtigere, mine Herrer! Den er et dristigt Ridt, et Ryttershock ind i det hemmelighedsfulde Land, hvor Forretningslivets store Chancer blomstrer og visner. Og den, der ikke har Mod til at følge, maa altsaa pænt blive tilbage paa de gamle, afgnavede Græsgange. Al Forretning stagnerer faktisk for Øjeblikket. Vi fortsætter rent mekanisk vore Forretningsmetoder fra Krigstiden, men inderst inde ved vi, at det er latterligt! Vi har ikke mere Krig. Vi har Fred ... Fred!« Han gentog Ordet langsomt og dvælende, lod det i sin fulde Betydning finkle foran Tilhørerne ... »og ligesom vi lyttede efter Krigens Røster med alle Nerver spændt, saaledes lytter vi nu efter Fredens. Har De, mine Herrer, prøvet paa at lytte efter Fredens Stemme? Det har jeg! Og hvad har den da fortalt mig? Den har raabt til mig, at Hamborg er død, og at Vesten spejder efter et nyt Centrum, hvorfra det kan sprede sine Varemasser ud over Østevropa! Og se, *nu* har København sin Besøgelsestid! Jeg har fulgt nøje med i den amerikanske Presse i den senere Tid. Den strømmer over af Artikler om Københavns Chancer som Transit-Centrum. Det er som om Amerikanerne kun venter

paa, at vi skal række dem vore Havne, vore milelange Kajer, hver Kran, hvert Pakhus, hver Forretningsbygning, vi ejer, og sige til dem: »Her har I, det I spejder efter, den ny Verdenshavn: København! Copenhagen! Copenhagen!«

Endnu er Byen ikke vaagen, men en Dag vil den fare op ved et skingrende Skrig: Hamborg er død! Leve København! Og da er det, at vi — de Lammske Selskaber! — skal staa fuldt rustede til at udnytte Chancen, der drager forbi for aldrig at vende tilbage, der kun tager den kloge Jomfru med, der vaagede med Olje i sin Lampe. ... Men hvordan? spørger De, og det er saare let for mig at svare, thi Sagen er klar og kategorisk som et Lyn! Vi skal ikke nøjes med at lade Yankee'erne bruge København som Transit-Centrum. Vi skal skumme Fløden sammen med dem. Vi skal selv købe vore Varer i Amerika og sælge dem videre til Østen. Her ligger Millioner! Millioner! ... og hvem kan dy sig for at tage dem op?»

Efter amerikansk Mønster var Direktionsværelset kun adskilt fra den store Kontor-Hal med en Glasvæg — og man kunde stadig følge det larmende Liv derude — Telefonerne, Skrivemaskinerne, Kopipresserne, alle de arbejdende Hænder. Indtil nu havde Lamm talt roligt, uden Bevægelser. Nu fejede han med Haanden henover den blinkende Væg og raabte Bestyrelsen ind i Ansigtet:

»Se, mine Herrer, derude, lige for Deres Øjne har De den bedste Organisation i Danmark til det Stykke Arbejde. Den tangerer hvert Punkt, hver Varebranche i U. S. A. I samme Sekund, jeg sætter dette spillende, levende Maskineri i Gang er det som et halsende Kobbelt af Jagthunde, der jager efter Chancen, den vidunderligste Chance, der nogensinde har været indenfor dansk Forretnings Rækkevidde ... men jeg kan ikke gøre det uden Kapital. Er 10 Millioner ikke for stor en Udvidelse? spørger De, Hr. Gabriel. For stor! Den er i Virkeligheden latterlig lille, naar jeg tænker paa den Om-sætning, der burde sættes i Sving; men vi lever nu engang i et lille Land, og jeg vil ikke spænde Buen for højt. *Giver De mig saa de 10 Millioner?*

Jeg har spurgt! Det er alt, hvad jeg kan gøre. Dem, mine Herrer, tilkommer det at *svare!*«

Erik Lamm tav og satte sig ligesaa brat som han havde rejst sig. Der blev ganske stille i Direktionsværelset. Ingen bad om Ordet. Erik Lamm havde hypnotiseret dem alle som en — ikke ved Ordene, men Maaden, hvorpaa han havde talt. Han havde kastet Millioner i Grams foran dem, nonchalent og gratiøst som en Jonglør, der leger med sine Elfenbenskugler. Han havde ladet dem spille foran dem, stige og falde, funkke og lokke. De saa dem indenfor deres Rækkevidde. De greb allerede efter dem. Han havde virkelig formaaet at lade Chancen fylde disse Mænd med sit liflige, uimodstaaelige Gys. I dette Øjeblik var de som Voks i hans Hænder. Selv Gabriel og Schmidt havde strøget alle Bekymringer af sig og sad med lysende Øjne.

Han følte allerede Sejren i sin Rygrad og spurgte fast:

»Er der nogen, der ønsker Ordet? ... Eller skal vi skride til Afstemning?«

»Afstemning! Afstemning!« lød det ivrigt fra alle Sider — og nogle Sekunder senere var Kapitaludvidelsen i De Lammske Selskaber enstemmigt vedtaget.

SYVENDE KAPITEL.

Under sit Ophold i København boede Komtesse Ella paa Palace, et af Leddene i den Schmidtske Hotel-Ring. Gabriels havde selvfølgelig indbudt hende til at bo hos dem som Gæst, men hun foretrak det store Hotel med dets hvileløse Elevatorer, dets uendelige Gange, dets isnende Komfort. Hun elskede at hvirvles i denne Malstrøm af ophidsede Rejsende fra alle Verdens Lande, at indaande denne Duft af rene, velklædte Mennesker, der steg gennem alle Etager. Hun elskede at glide gennem de blinkende Svingdøre ind til al denne forborgne Tale, disse rislende Styrtebade, disse klaprende Kofferter og knitrende Silkeskørter, der svingede i Hotellets mægtige Betonrør som Tonen fra en evigt roterende Centrifuge. Paa Hotellet kunde hun ukysk blotte sine saarbare Nerver, saa de uafbrudt skælvede under jagende Sanseindtryk. Det var den højeste Lystfølelse, hun kendte.

... Komtesse Ella vaagnede, slog Edderdunstæppet til Side, glattede sin orangefarvede Silkepyjamas ned over Benene og sprang ud paa Gulvet.

»Gud, jeg har sovet over mig,« mumlede hun. Klokken var elleve — og hun havde sat Fru Gabriel Stævne til Lunch i Marmorhaven Klokken halv et.

Hun følte, hvorledes Huden over hele hendes Legeme tørstede efter koldt Vand — længtes efter, at Brusen skulde svøbe sine isklare Piskesnærter omkring alle Porer og skylle Natten af hende: Dansen — Vinen — de tomme Smil — den hidsende, utilfredsstillende Kærlighedsleg, den urolige Søvn med dens hede Drømme. Hun løb frem mod Badeværelsets

store Spejldør, der tindrede i Morgensolen. Hun smøgede sin Pyjamas af sig og fulgte, hvorledes hendes nøgne Legeme dukkede op inde i Spejlet. Et Øjeblik blev hun staaende, sank ned i den ene Hofte og rakte sine Arme ud mod den slanke, dejlige Krop derinde i Solbranden. Saa lagde hun Nakken stejlt tilbage og lod Morgenens risle ned over sig. En sød Luftning strøg fra Raadhushavens Rododendron-Buske ind gennem de aabne Vinduer med Tonerne af Vesterbros Passages dæmpede Automobil-Symfoni. Hun bød sit Legeme frem mod det Piskeslag, hvinende af Kraft og Trods, hun altid fornåm i Luften over Storbyen. Hendes Øjne var lukkede. Hendes blodløse Næsefløje gik tungt af Nydelse.

Men i sit Hjerte følte hun en træt, længselsfuld Smerte vælde frem. Hun var fuldmoden til Elskov — og Livet havde kun budt hende Flirt og Smil og Dans, der lokkede og lovede, men aldrig indfriele det store, berusende Løfte. Hjemme paa Sjødal ved Fossen og Birkene og den stejle Fjeldsti, der gungrede under hendes Fuldblodshestes Hove, havde hun aldrig følt denne Længsel som en Smerte, men som en sund, naturlig Drift, der rolig ventede paa sin Tilfredsstillelse. ... Men denne Nat, denne Nat, der endnu klæbede til hendes Hud, endnu larmede mod hendes Trommehinder, havde gjort hende syg af Længsel. Hun *elskede* ikke — men hun strakte sine hvide Arme ud i Fortvivlelse efter nogen, efter noget, der vilde fri hende fra dette tunge, hede Tryk.

Hun aabnede sine Øjne og gik frem, til hendes Bryst klemtes mod det kølige Spejl og spredte et flygtende Taageslør udover Glasset.

Saa rev hun Døren op og sprang ind under Brusen.

»Jøde Nr. 200,« mumlede Overtjener Theodor Hansen og anviste med grænseløs Overlegenhed en lille sortsmusket Herre og hans Dame et Bord ved Marmorhavens gyldne Ballustre.

Klokken var halv et og Lunch'en stod i Zenith. Alle Borde

var besat. Tjenerne færdedes tyst og glidende omkring Varmebordenes flammende Bronze-Kupler og forrettede Rigdommens, Velværets Andagt dybt bøjet over Menue-Kortenes Helgenbilleder i deres Offerskaale af *crimson ramblers* og *de Retzke-Violer*.

Næsten alle Gæsterne var jødiske Polakker, Mænd med Ansigter graa og blanke som Asfalt og graadige Øjne, Mænd, der var styrtet fra Lodz' og Warschavs Ghetto op til det Centrum, hvorfra Vestens uhyre Varemængder skulde væltes ud over det forpestede, blomraadne Østen. Og nu sad de hidsigt bøjet over de hvide Duge og drøftede paa deres slubrende Jiddisch, hvordan de skulde gribe deres Part af dette herlige Rov, som tungbugede Dampere slæbte ind til de københavnske Kajer, som hundrede af vildt viftende Kraner bød Velkommen og greb i deres Staalarme for kun at slippe det til den heldigste og dristigste.

Der var Kvinder ved alle Borde. Disse Mænd følte det som en uendelig Tilfredsstillelse en Time at dukke op af Faktura'ernes og Kurslisternes hvide Malstrøm og sidde overfor deres Hustruer og Elskerinder i Restaurantens dæmpede Lys. Deres Sanser krævede midt i Spillet et hastigt Glimt af blændende hvid Hud, af matte æggende Perler, en flygtig Luftning af Kvindelighed, svagere end Parfume, stærkere end Legemets Duft. ...

Fru Maja Gabriel strøg majestætisk ind gennem de brede Fløjdøre og styrede lige hen imod Overtjener Theodor Hansens hvide Kravebryst, der lyste som en Ledestjerne for hele det københavnske Bourgeoisie.

»Kære Hansen,« sagde hun fortroligt, »De maa være sød og hjælpe mig. Jeg skal have en lille Frokost for nogle Venner, men jeg har desværre været saa letsindig at glemme at ringe herind og bestille Bord. ... Jeg har haft saa meget i mit Hovede — Brylluppet, ved De. ... Nu maa De være sød at skaffe mig et rigtig godt Bord til seks.«

»Kære Frue!« Hr. Hansen trak tungsindigt paa sine svulmende Skuldre. »Det bliver vist umuligt. Hvert eneste Bord er optaget — og der er Bestillinger inde.«

Fru Maja kastede et inkvisitorisk Blik udover den sum-mende Marmorhave. Der kom et ondt Blink i hendes svøm-mende Øjne.

»Det er dog for galt!« sagde hun. »Alle disse forløbne Udlændinge kan faa Lov til at brede sig med deres tvivl-somme Damer, men til *det gode*, københavnske Selskab kan De ikke skaffe et Bord. ... *Skal* man virkelig lade sig forjage af alt dette Jøderak?«

»Kære Frue!« Hr. Hansen bukkede. »Vi bør vist være taknemmelige, saalænge der ikke udbryder en Kristenfor-følgelse.«

Det var næsvist svaret. Det følte Fru Maja — men hun tav.

Hr. Theodor Hansen havde saa længe været det køben-havnske Publikums Tjener, at han omsider var blevet dets Herre. Han havde strøget sig saa længe op af alle disse stivede Facader og pudrede Masker, at hans Kjoleærmer var blevet fedtede af deres Synder. Han havde Tal paa alt Byens smudsige Linned — rummede dens *cronique scandaleuse* i alle dens intimeste Detailler. I hans formidable Hjerne stod Køben-havn lyslevende som et kæmpemæssigt Bordel, en rygende Aagerkarle-Hule i en flammende Ramme af dionysiske Vin-kort og ubetalte Souper-Regninger.

Med Tjenerens Frækhed og Servilitet dryppede han den Gift, der havde gennemsyret hele hans svampede Krop, fra sig i smaa dobbeltbundede Sætninger, naar han med knækkende Kravebryst bøjede sig over et Selskab med Entre'en eller Ma-lakoff-Buddingen.

Der sivede evindeligt Skandaler ud af en eller anden ubegribelig Lækage i Manden — og det Selskab, hvis smi-skende Serviteur han var, frygtede ham som en Kommissions-dommer og bøjede sig under hans galende Frisprog.

Derfor gentog Fru Gabriel beskedent:

»Aa, kære Hansen, skaf mig nu et Bord. ... De skal se, hvis De bare vil, kan De godt.«

Hr. Hansen lagde hemmelighedsfuld Fingeren over Næsen og styrede langs Ballustren.

»Her er et Bord paa Terrazzen til højre,« sagde han.
 »Jeg har lovet Greve Darewsky det. ... Men Klokken er næsten et, saa jeg vil risikere at give Fruen det.«

Fru Maja fulgte ham med vajende Hejrefjer, rødmen-
 de af Taknemmelighed, og slog sig ned i Sofaen med en Mine
 som en, der har erobret en Stad.

Komtesse Ella banede sig Vej til Marmorhaven gennem
 Vestibulens Trængsel af amerikanske Handelsrejsende. De
 gyngede som Salonvogne paa deres Gummihæle og de bleg-
 fede Kæber rullede sig om *Adams* og *Wrigleys* Tyggegummi.

Fru Maja modtog Ella med affabelt udrakte Haand-
 flader:

»Velkommen, kære Barn. ... De ved ikke, hvor det er
 forfriskende at se Dem. ... Jeg sidder og gruer for den Te,
 jeg skal til hos Generalinde Sax efter vor lille fortryllende
 Frokost. ... Kender De Generalinde Sax' *Te'er*? ... Naa ikke.
 Vær De glad. Man taler *kun* om Politik og de sidste Dessin's
 paa Filosofiens og Religionens Omraade. For Tiden maa
 Spiritismen holde for. Det er umuligt at faa et fornuftigt Ord
 indført. ... Tak, Hansen!«

Det var Spisekortet.

»Hvad kunde De lide, Ella. ... Roastbeef'en er altid
 god paa Palace.«

»Lad mig prøve den da.«

»Aa, Hansen!« Fru Maja gav sin Ordre med mange
 malende Haandbevægelser. ... »Jeg synes ikke, der er Grund
 til at vente paa de andre. De er vel sulten, og det Hele er jo
 ganske improviseret.«

»Ja, ja ... har De forresten tænkt paa, hvor underligt det
 er: for en Maaned siden anede vi ikke hinandens Eksistens
 — og nu er vi paa en Maade Slægtninge? ... Hvordan er De
 forresten tilfreds med Leander som Svigersøn betragtet? I
 Familien har vi altid været klar over, at han vilde gaa til
 Danmark.« ...

»Ja, han er forfærdelig sød. Det er bare saa trist« — Fru
 Maja sukkede — »at han er saa ustadig, ikke rigtig ved, hvad

han vil slaa ind paa. ... Man er jo dog en Smule ærgerrig paa sin Datters Vegne.«

»Saadan har han altid været. Med sit røde Haar havde han haft uanede Chancer indenfor Diplomati — men ogsaa *det* forlod han.«

»Ja, nu har min Mand foreløbig købt en Gaard til ham. ... *Fagerlund* i Smaaland! Kender De den?«

»Det er næsten Synd. ... Det er den eneste Gaard i hele Lenet, Sporerne ikke har ødelagt.« ...

Fru Maja havde rejst sig og vinkede blidt mod Fløj-dørene.

»Der er Lamm,« sagde hun. »De kender ham jo. Storar-tet Mand.«

Lamm var iført Jaket og hans *four-in-hand* stod vidun-derligt til Ruskindsmappen, der var klemmt op under Armen.

»Naa, Hr. Direktør,« sagde Fru Maja og skubbede Me-nuen over til ham. »Gav Bestyrelsen Dem saa alle de Mil-lioner, De vilde have?«

»Selvfølgelig,« svarede han henkastet. ... »*Æg berceuse!*«

Lamm bar endnu Mindet om Hofjægermesterinde Veras chatreusefarvede Silkestrømper i sit Hjerte — og spurgte di-rette Fru Maja:

»*Hvordan* er hun egentlig, denne Fru Vera?«

»Men, kære, De kender hende jo meget bedre end jeg. De har jo været sammen med hende næsten en hel Aften.«

»Javel.« Lamm blev en Smule forlegen og trommede paa Ruskindsmappens Ravlaas. ... »Men jeg mener *hvem* er hun?«

»Hun er *Hofjægermesterinde* Vera Kamp. ... Hun er Enke, og da hun hverken tilhører Scenen eller kirkelige Kred-se, kan man ikke betegne hende som nogen *outsider* — hun har virkelig ogsaa haft en ganske net selskabelig Succes. ... Jeg venter hende forresten om et Øjeblik. Jeg har bedt hende med for at glæde Dem.«

Da Fru Vera kom, tvang Fru Gabriel hende øjeblikkelig ned ved Siden af Lamm.

»Jo, jo,« sagde hun afgjort. »Hele Byen har allerede kaaret ham til Deres nye Tilbeder. Skuf den nu ikke.«

»Nej, det tør jeg ikke,« sagde Fru Vera og sendte Lamm et koket Smil, »skuffer man Byen, kan man aldrig vente Skaansel.«

»Kommer De heller ikke hos Generalinden i Eftermiddag?« spurgte Fru Gabriel.

Fru Vera løftede sine Hænder i Forfærdelse:

»Gud fri mig! Jeg har været der en Gang og kommer der aldrig mere. Vi spiste Kiks, saa det støvede ud af Halsen paa os.« ...

Greve Poul Urne traadte ind sammen med Gerda Carlsen.

Overtjener Hansen styrtede sig øjeblikkelig over ham med glubsk Ærbødighed og førte i Triumf ham og hans Dame op til det Terrazze-Bord, han altid reserverede Dagens Overraskelse og kun bortgav efter indgaaende Overvejelser.

Gerda fulgte sin Kavalier med et sky Blik i de blaa Øjne. Det var hendes Debut paa en stor Café, og hun var slet ikke sikker paa sig selv.

»Hvor vil De helst sidde, Frøken Gerda?« spurgte Poul.
»Her — eller saa De kan se Indgangen?«

Dette Spørgsmaal gjorde hende helt forvirret. Bare der nu ikke var en eller anden Regel for den Slags Ting.

»Jeg ved skam ikke,« sagde hun fortvivlet. ... »Det maa De bestemme.«

»Aa, De vil selvfølgelig helst se Dyrene, efterhaanden som de gør deres Entré,« lo han og trak hendes Stol ud.

Greve Poul var dødtræt — men Øjnene lyste sværmerisk. Han var blevet saa indtaget i Gerda, at han havde brudt en gentlemans klogeste Princip: Aldrig at møde en Kvinde Dagen efter et Bal — og havde sat hende Stævne til Morgentur.

De var spadseret ud over Langelinie og havde let og pludret i Morgensolen ... og hun havde fortryllet ham mere og mere. Der var en vidunderlig, næsten foruroligende Naivitet over hele hendes Væsen, over hvert af hendes Ord. Det havde virkelig moret hende at slaa Smut i Lystbaadehavnen med de flade Smaasten, han fandt til hende. Da han købte en Buket Violer til hende hos en af de graa, krogede Koner

med de frække Øjne, havde hun rødmet dybt af Taknemmelighed og kysset Blomsterne. Staniolpapiret havde hun pillet af, trillet det til en lille Kugle og gemt det omhyggeligt i sin lille blankslidte Portemonnais.

»Hvorfor gør De det?« havde han spurgt.

Først vilde hun slet ikke rykke ud med det, men endelig havde hun helt undseligt sagt:

»Det er en Lykkekugle ... saadan en skal man passe paa!«

Og hendes Tøj var slet ikke Koristindernes sædvanlige vanskabte Drømme om Natcaféernes Simili-Elegance. Hun var klædt som en lille Borgerpige, anstrengt net. Den blomstrede Voilekjole var ikke engang godt syet, men den spillende Ungpigekrop gav den Façon.

»Hun kan blive en henrivende Veninde,« tænkte Poul ... »hende skal jeg dyrke i Sommer.«

Han rakte hende Menuen uden at lægge Mærke til Rødmen, der fløj over hendes Kinder mod den hvide Pande.

»Er der noget af *Palace's* berømte Hakkelse, der passer Dem, eller skal vi hellere tage et almindeligt koldt Bord?«

Gerdas Øjne løb raadvilde nedover de snørklede, dansende franske Navne.

»Greve Poul,« sagde hun ulykkeligt. ... »Ærlig talt ... jeg — jeg har aldrig før været paa saadan en Café ... jeg forstaar ikke dette her.«

Poul nød denne fine flygtende Rødme, de raadvilde blaa Øjne, de nervøse Hænder, der famlede ved de gule Rundstykker. Nej, denne Naivitet er virkelig lidt for himmelsk, tænkte han. Selvfølgelig er det Komedie, — men hun spiller den henrivende.

I det samme opdagede han Fru Majas Selskab. Han hilste formelt og sendte sin Kusine et Smil.

Komtesse Ella sendte Smilet tilbage — og et kritisk Blik paa hans Veninde. Da skammede han sig en Smule over Gerda. Komtesse Ella med de utilgængelige Øjne havde været et kongeligt Vildt at jage, og han nøjedes med Glæden over at have faaet en lille graa Hare paa Tasken ... men

han slog det hen. Vrøvl! Hun var hans Kusine. De var og blev Kammerater. — Aldrig andet!

Og han bøjede sig indsmigrende over mod Gerdas gyldne Haar for at forklare hende Menuens Mysterier.

Bag det vældige Marmorbord lige nedenfor Terrazzen sad en Mand helt alene. En tung, uformelig Krop, der vred sig i tilbagelænet Magelighed bag Bordets ædle Runding. Et hvidt, poset Ansigt, hvis blaalige Hageskygge stak brutalt op i Palmernes grønne Skær. En bugnende, hvid Lab, der jog ud af en blodrød Manchet og laa grusomt, urokkeligt paa den tunge, graa Granit-Kugle ved Terrazzetrappens Fod. I de smalle, opalskiftende Øjne, der hvilede paa en flækket Hummers glødende Skal, kom og svandt der hastige Glimt — som Lysreklamer, der tændes og slukkes paa et fjernt Tag.

Som han sad der og vred de svulmende Læber under den orientalske Næse om en strittende Tandstikker, var der en ubegribelig suveræn Ensomhed over den kolossale, lade Skikkelse — en guddommelig, højt ophøjet Foragt over alt det sortsmudskede Smaakrav, der krøb sammen omkring Straabordene og hvæsedes hinanden deres Jiddisch i Møde med de trinde, glimtende Fingre virrende i Røgen og Madluften.

Det var Jøden Joseph Kiatschi — Manden, hvis Navn aldrig blev udtalt højt, men altid hvisket med hemmelig Angst af Børsens blonde Optimister.

Siden han var ankommet i en Klynge russiske Flygtninge, havde indsat 25 Millioner Kr. i Landmandsbanken og lejet en Suite Værelser paa *Palace-Hotellet*, havde han ikke mælet et Ord til noget Menneske ud over Tjenerne og de hvidkappede Stuepiger. Som en uformelig Sfinx vraltede han frem og tilbage mellem sine Værelser og Restauranten, sad altid helt alene ved det samme overdaadige Bord og plantede en Tandstikker i sin Hemmelighed.

Intet syntes han at bestille udover at æde og sove, og dog laa hans tunge Korpus og hans ærefrygtindgydende Rigdom som en stum, sjofel Trusel over Børsen. ...

Joseph Kiatschi løftede møjsommeligt sin Haand fra Granit-Kuglen, hvor den efterlod et svedigt, dyrisk Aftryk, og tændte sig en Havana-Cigar ... og medens de tunge Øjne fulgte den blaanende dvælende Røg, drømte han den Drøm, der altid bevægede hans Hjernevindinger — Drømmen om Opløsningen.

Drømmen var født, da han under Revolutionens Rædsler sad i sin fedtede Bank i Petrograd og dyngede Million paa Million. Da var han blevet Bolschevismens Forraadnelses-Bacille, der blev fed midt i Pesten og Blodet — Sjakal! Aadsegrib! Ligæder! Da var han begyndt at drømme om at svælge i Guld midt i Alverdens Ødelæggelse og Opløsning.

Da der ikke mere var en ærlig Guldrubel at vride ud af det usalige Rusland, vraltede han til København med sit æventyrlige Rov. Han vejrede allerede Opløsningen i den hede, energimættede Luft over Skandinavien. Hans Dag kom snart. Hans Høst stod allerede hvid paa Markerne og der skulde ikke blive Skaar paa Skaar tilbage.

Og efterhaanden som Opløsningen aad sig længere og længere mod Vest, skulde hans Formue rulle med som en evigt voksende Lavine. Efter Danmark kom Turen til England — og saa Amerika. Rubel! Krone! Sterling! Dollars! Af alle Verdens Penge skulde han suge Guldet — og naar Sedler og Skillemønt hvirvledes i Dybet som Skarn og Gødning, saa videre, videre. Over Stillehavet til Japan og Kina, indtil han aad sig tilbage til sit eget Ophav — til hemmelige, utilgængelige Steder ved Verdens Navle. ... O, hvor uhyre, hvor byrdefuld, hvor hellig vilde ikke hans Formue være blevet, før han forsvandt i dette gyldne, gyldne Nirvana, mens Verden om ham gik til Grunde i Forvirring, Opløsning, Guldtrøst. ...

Havana-Cigarens lange, djævelske Pind hang slapt ud af hans Mund — og som den fede Røg vred sig dovent op mod Næseborene, saa det ud som var det selve den bulnende, blaasorte Hage, der opløste sig i vandrende, fimrende Mad-diker.

OTTENDE KAPITEL.

Der var Première paa *Den store Revue*.

Direktør Hans Schmidt havde galant stillet Teatrets bedste Loge til Fru Majas Disposition, og hun var den lykkelige Værtinde for Familien Urne, Komtesse Ella, Hofjægermesterinden og Erik Lamm.

Selskabet var kommet tidligt. Salen straaled endnu i fuld Belysning med tomme Stolerader og en enkelt forskræmt Cello hvæsende i Orkestergraven.

Greve Poul sad og gyngede paa Logeranden, mens han gjorde Fru Maja sin Opvartning.

»De har set fuldkommen rigtigt, kære Frue,« sagde han og bøjede sig ærbødigt ... »til en Revue-Première skal man komme tidligt. ... Man skal mærke Stemningen vokse for hver *Smoking*, hver *decolleté*, der falder til Ro ... man skal lytte til de knitrende Programmers Musik, der bliver stærkere og stærkere — blander sig med Ouverturen og Raslen af Service ... man skal glide ned i det forventningsfulde Halvmørke, naar det lægger sig over de laksefarvede Stole — og saa er man oplagt til at se sine Venner og sig selv serveret i skarp Sauce.«

Fru Maja sugede den grevelige Hyldest i sig med levende Velbehag. Salen fyldtes. Hele Parkettet bar blide, sprudlende Smil, tændte af Nimbs Diner med dens milde, ærværdige Vine. Herrerne var endnu ved Cigaren. Lette Slør af blaa Havanarøg drev duftende mod Galleriet. Der blev raabt paa Kaffe alle Vegne fra, og man hilste familiært med forvredne Halse.

Foyerklokkerne kimede, og Ouverturen begyndte.

Greve Poul nikkede til Aksel Farris og lidt efter til en høj, mager Mand, der sad alene paa en Yderplads.

»Tænk,« sagde Fru Maja. »De *kender* nogen her. Jeg kender ikke et Menneske. Jeg ved ved Gud ikke, hvad det er for et Publikum, der efterhaanden kommer til Premiærer — ved De? ... Det er dejligt, at *vi* efterhaanden er blevet en *Kreds* — ellers var det slet ikke til at holde ud ... vel, kære Grevinde?«

»Nej, De har Ret,« svarede Grevinde Josefa og gabede henaandet bag sit Program. Hun led af permanent Distraktion. Hun tumlede med et Problem, der havde fyldt hende til Randen: Under hvilken Form kunde man afholde en Bridge-Aften i Sommersaison?

Tæppet gik op, og en lille Klynge Korpiger valsede ind og sang en aandssvag Sang. Teksten blev kvalt i deres kælnelæspen.

Fru Vera vendte sin hvide Ryg, kølig og mat som Sne, til Lamm, der straks havde fundet en Plads ved hendes Side. Hun var nedringet til Bælttestedet.

»De nye Moder *er* nu praktiske,« sagde hun til Greve Poul ... »saa dejligt kølige. Den latterlige Vifte er endelig blevet overflødig.«

»Ja.« ...

Ogsaa Greve Poul var lidt aandsfraværende. Han ledte efter Gerda oppe paa Scenen. Han havde lovet at se efter hende. Han havde fulgt hende til Teatret og sagt Farvel til hende med et hedt Kys i Portens Mørke.

»Jeg skal nok *skyde* ned til Dig,« havde hun lovet og var smuttet bort.

Fru Vera blev ved med at snakke:

»Nu maa De sige mig, hvad de unge Damer hedder, kære Greve. Jeg synes, det er saa morsomt at vide det ... og De *ved* det selvfølgelig. ... Hvor maa det i det Hele taget være dejligt at være en Mand og kunde blande sig med alle disse spændende og helt umulige Mennesker og alligevel være *comme il faut*.«

»Nu maa De heller ikke tro, jeg er en hel Casanova, Fru Vera,« lo Greve Poul ... »jeg kender saamænd knap en eneste af dem.«

Hun slog ham koket over Kjoleærmet.

»Hykler! Nej, saa er jeg ærlig. Jeg bekender min lille *faible* for Bohèmen. Den har altid lokket mig, men jeg er alligevel fejg, naar det kommer til Stykket.« ...

Komtesse Ella lod sig naadigt opvarte af sin nyeste Tilbeder — en lyrisk Assistent i Udenrigsministeriet. Han gjorde Kur i herlige, litterære Vendinger:

»Her i Logens Halvmørke,« mumlede han stemningsfuldt, »minder Deres Profil mig om et af disse ædle Kvindehoveder, som den guddommelige Benevenuto Cellini skar i Karneol.« ...

»Stakkels Holck,« afbrød Greve Poul ham og rystede tungsindigt paa Hovedet ... »er Deres citatfagre Hjerter nu ogsaa faldet for Ellas isnende Ynde. ... Lyt til et Venneraad og flygt i Tide. Jeg har endnu ikke set hende beholde en Tilbeder mere end et Døgn — saa sender hun ham ud til Fortvivlelsen. Hun er *die Stürne, die man nicht begehrt*. ... Har jeg ikke Ret, kære Kusine?«

Komtesse Ella lyttede forundret til alle disse kunstige Ord, de to Herrer febrilsk dyngede op foran hende. Det var igen gaadefulde Glimt af den Elskovens Atmosfære, der havde hidset og tirret hende siden den Dag, hun kom til København. Nye Bekendtskaber — nye Tilbedere — nye flirtations — nye Danse-Partnere — det gærede og sukkede og lokkede om hende til alle Sider og hendes stærke Hænder længtes efter at gribe det store Ukendte, men i det afgørende Øjeblik var de alligevel altid mismodigt segnede — i Angsten for, at hun skulde blive skuffet ... og Hvirvlen, den evige, mon-dæne Hvirvel roterede videre omkring hendes higende, nervøse Hjerter.

Oppe i en Prosceniumsloge stod Hans Schmidt sammen med Instruktøren og Forfatteren og vejrede Stemningen. Det ene Nummer afløste det andet. Kun spredt og flovt Bifald lød nede fra Teatret.

Hans Schmidt var nervøs og jog ustandseligt Fingrene gennem det stride Haar.

»Det gaar ikke særligt godt, Myhre,« sagde han. ... »Bliver det Succes?«

»Jeg ved det ikke endnu. Millers Tekst bider slet ikke paa dette Publikum. Vi skulde have gjort, som jeg sagde og baseret det hele paa Pigerne.«

»De saa dog, at Korensemblet før heller ikke gjorde sig,« forsvarede Miller sig.

»Jeg har hele Tiden været mod *det* Kostume,« sagde Hans Schmidt. »Det er ikke dristigt nok.«

Joseph Miller nikkede:

»Det er rigtigt nok, Hr. Direktør, men det bliver efterhaanden lidt svært at præsentere Pigerne paa Scenen mere afklædte end Damerne i Parkettet. Det stiller store Krav til ens Opfindsomhed.«

»Ja, ja,« beroligede Myhre dem. »Vent til vi naar til Slutningsoptrinet i første Akt. Det sætter jeg min Lid til. Det skal nok hale Succesen i Land.«

»D'Herrer undskylder, at jeg trækker mig tilbage,« sagde Schmidt. »Jeg skal hilse paa nogle Bekendte nede i Teatret.«

Han gik ned i Fru Majas Loge, hilste med et Buk og blev staaende i Baggrunden. Han følte med alle Sanser, at nu var han midt i Publikums Stemning. Den var temmelig lunken. Carl Gether sang netop en Vise, der gik sporløst henover Parkettet. Efter et spinkelt *da capo* forsvandt han tænderskærende. Fortæppet gik ned. Orkestret intonerede Forspillet til Slutoptrinet.

Nu skal vi se, om Myhre faar Ret, tænkte Hans Schmidt.

Fru Maja fik lige Tid til at vende sig om, vinke til ham og sige:

»Hvor var det nydeligt af Dem, kære Direktør, at aflægge os en Visit, skønt De har de tusinde Ting.« ...

Saa gik Tæppet op. Ouverturen gled over i *Tosellis* Sere-nade.

Scenen laa hen i en varm, lilla Belysning. Dekorationerne bestod udelukkende af tunge, sorte Fløjsdrapperier.

Paa Toppen af Serenadens allermest smægtende Tonebue bølgede Drapperierne og Elvira Myhre vikled sig ud af dem.

»Hun er jo nøgen!«

Repliken gik som et syndigt Gisp over Parket og Loger, og man hørte Stolesæderne knage. Fru Elvira var virkelig ogsaa meget luftigt klædt paa. I den skumrende Ampelbelysning syntes hendes Kostume kun at bestaa af en stor, dyblilla Skønhedsplet midt paa det hvide Legeme. Med overlegent vuggende Jazz-Trin gik hun frem mod Rampen. Hun sang ikke, men summede Melodien, den forlorne, sentimentale, besnærende Serenade, og mens hun nynnede, bølgede Drapperierne stadigt og Korets Piger vikled sig ud af dem, nøjagtig i det samme Kostume — en lilla Plamage paa en hvid Krop —, nøjagtig med den samme katteagtige Mijaven, de samme dovne Dansetrin. Fra alle Ender og Kanter vrimled der hvide Pigebørn ind paa Scenen — spinkle og fyldige og svære, blonde og røde og sorte. Hele den store Scene var fyldt til Trængsel af lillaplettet, summende, svajende, hvidt Kød ... og dog bølgede Drapperierne stadigt — og flere og flere gled frem. Pludselig skar en kridhvid Projektør sydende gennem Scenens Halvmørke. Et eneste Øjeblik dirrede dette overdaadige Fletværk af Pigelemmer i fuldt Lys. ... Saa faldt Tæppet haardt og hurtigt.

Bifaldsbruset overdøvede de sidste gyngende Toner af Serenaden. Tæppet løftedes Gang paa Gang, og for hver Fremkaldelse var det, som om nye Kvinder vikled sig ud af Drapperierne. Parkettet var simpelt hen overvældet.

Hans Schmidt listede sig diskret tilbage til Prosceniumslogen og trykkede Markus Myhres svedige Haand.

»Det maa jeg sige, Myhre,« sagde han, »det har De gjort fint.«

Joseph Miller vendte sig bort. Hvor er det egentlig raat og hæsligt, tænkte han. Denne plumpe Maade, hvorpaa de bare hælder Pigerne ind paa Scenen. De har end ikke gjort sig den Ulejlighed at undskylde Optrinet med en Sang eller en Dans. Jager dem bare ind: Værsaagod, mine Herrer i Parkettet, her er, hvad vi har fundet frem til Deres kræсне

Ganer. ... Saisonens Menu. Tag for dem af Retterne! De kan sende Kort op, hvis et Sæt af disse Arme eller Ben har bedaaet dem — og det staar dem frit for at prøve deres Lykke ved Afhentningen i Porten i Aften. Føj for Satan!... Thi Joseph Miller var bitter og hans Viser havde ikke gjort Lykke.

Fortæppet var endelig faldet til Ro, og der var stort Opbrud nede i Teatret. Herrerne var samlede i smaa ivrige Klynger ude i Foyeren. Navne og Adresser gik hastigt fra Mund til Mund, og man diskuterede indgaaende Chancerne hos de forskellige Skønne.

Aksel Farris, som man mistænkte for at være en Kender, var det smigrede Midtpunkt for en større Klynge.

En Grosserer i færdige Herreklæder bestormede ham med store, lysende Øjne og Hænderne vandrende rundt i Kjolevestens Lommer:

»Schmidt har sgu været heldig i Aar. *Det* var Kvinder. ... Sig mig, Farris, tror De, der er noget at lave?»

»Tja« — siden Farris havde slaaet sig paa Flyvekunsten, var han begyndt at tale med en træt, slæbende Stemme — »tja, Børsens Børnehaver har jo nok lagt Beslag paa de fleste, men enhver har jo Lov til at forsøge sin Lykke.«

»Ja men hende, den lille mørke med de høje Øjenbryn, har hun en Ven?»

»Hør, lille Meyer, nu forlanger De *för* meget af mig. Tror De, jeg er Overeenuk i Hr. Schmidts Harem?» ...

»Sig mig, kære Greve Poul,« Fru Maja tændte sig en Cigaret og nippede til sin *Champagnesaur* ... »hvem var den nydelige, mørke Herre, De hilste paa nede i Parkettet? Jeg synes aldrig, jeg har set ham før.«

»Det er en gammel Skolekammerat af mig. Han er lige kommet fra Argentina. Han har tjent Bunker af Penge, men hvad Glæde har han af det? Han er kommet hjem, fordi han har Tuberkler og ikke kan leve.«

»Gud, hvor interessant,« sagde Fru Vera og afbrød en stærk Flirt med Lamm, »ham maa De endelig kalde herover og præsentere for os. Jeg synes, den Slags Mennesker er *saa*—

dan en Atraktion for et Selskab. Der er saa meget Skæbne over dem, ikke sandt?»

Hun smilte indsmigrende til ham, og han gik pligtskyldigt paa Jagt efter de interessante Tuberkel-Baciller og bragte dem op til Logen.

De blev præsenteret som Direktør Charles Bang, der viste sig at være en korrekt Verdensmand med et stilfærdigt, ironisk Smil.

»Deres Ven er jo storartet,« hviskede Fru Maja til Poul og udbredte øjeblikkelig sin Gæstfriheds Vinger over Dansk-Argentineren.

»De ved ikke, hvor jeg elsker Folk, der kommer fra den store Verden,« sagde hun og lagde sin Handske fortroligt paa hans Ærme ... »de bringer en *air* med sig af noget fremmed, noget hemmelighedsfuldt, der simpelthen er uimodstaaelig. Jeg slipper Dem ikke, før De har lovet at aflægge mig en Visit sammen med Deres Ven, Greve Poul ... Torsdag er min Modtagelsesdag.«

Charles Bang lovede højtideligt, at Visitten skulde blive aflagt og gled ubemærket tilbage i Logens Baggrund.

Hans Øjne søgte Komtesse Ella, hvis Nakke lyste gyldent foran ham. I samme Nu, han traadte ind i Logen, havde han følt hendes Nærværelse fremfor alle de andres. Hans fine Instinkt havde øjeblikkelig vejret en Spaltning i Selskabet — og alle hans Sanser var blevet vakt. Denne Kvinde med de stolte Øjne og det liflige Smil var en fremmed i dette mon-dæne Ensemble, der allerede var gnavet af Orm. Det var ikke alene hendes rige svenske Sprog, der skilte hende fra de andre, men en underfuld Überørthed, som han ikke kunde give Navn. ... Nu, han sad der og saa paa hende, tænkte han, at hun lignede en Prinsesse, der var faldet blandt Røvere.

Ella følte hans Øjne i sin Nakke. Hun vendte sig om. Deres Pupiller mødtes. Hagede sig fast i hinanden et Par Sekunder. Ella følte, hvorledes hendes Regnbueringe krampagtigt udvidede og trak sig sammen. En svimlende Følelse af Pirring og Ubehag fløj igennem hende. Saa gled hendes Øjne roligt videre paa Flugt gennem det nydelsesrige Halvmørke.

Episoden var forbi. Det var kun to Øjenpar, der havde et flygtigt Møde, men paa Ella havde den ubetydelige Begivenhed gjort et dybt Indtryk. Hun syntes hun havde set et Glimt af en Styrke og Bedskhed, der kunde tvinge hende i Knæ — og med alle Nerver i Sving spurgte hun sig selv: Vilde han skuffe mig ... eller turde jeg ...?

Bag Scenen havde Succes'en sat Stemningen i Vejret. Maskinfolkene havde allerede Dekorationerne klar til anden Akt, og Pigebørnene var sværmet ind fra Kulissen og sloges om en Plads ved Kighullerne. De var endnu let ophidsede af Bifaldsbruset, og hver og en af dem havde fundet en Herre nede i Parkettet, hvis Bifald utvivlsomt gjaldt hende, kun hende. De, der allerede havde deres faste Tilbedere, blev kaldt ud og modtog Buketter og smaa hastigt nedkradsede Kort med en kærlig Paamindelse om Aftenens Stævnemøde. Det var Angsten for den begyndende Konkurrence, der øvede sin Virkning.

Karen, der allerede følte sig hævet over Kampen om Kighullerne, fik en lille Billet fra Farris: »Du glemmer ikke vor Aftale. Jeg har bestilt Soupé hos Wivel. Din egen Flyverdreng.«

Hun rev den haanligt i Stykker. Viste der sig noget bedre, kunde Hr. Farris fortære sine Hummere *solo*!

Gerda havde tilkæmpet sig en Plads ved Fortæppet. Hun stod trippende paa Tærne og beundrede Greve Poul, der konverserede hele Logen med verdensmandsmæssige Bevægelser. Hun var saa stolt over, at han, der hørte hjemme blandt alle disse brilliantlynende Damer med deres ulastelige Væsen og selvsikre Ansigter, elskede hende. Det var et dejligt Æventyr.

Regissøren traadte ind paa Scenen.

»Mine Damer!« Han klappede i Hænderne. »Jeg maa bede Dem forlade Scenen. ... Anden Akt!«

Pigebørnene rev sig modvilligt løs fra Fortæppet og forsvandt surmulende.

»Karen og Gerda!« Garderobeforvalter Carlsen kaldte med en højtidelig Bevægelse sine Døtre hen i en Krog af

Kullissen. ... »Hvordan gaar saa Premiéren for mine to smaa Piger?« spurgte han og klappede dem faderligt paa Kinden.

»Storartet, Gamle,« sagde Karen ... »det er Succes, hvad?«

»Ja, ja,« ... han rømmede sig og fyldte sit Organ med Velklang. »Det er jo lidt af en Højtidsaften for os alle, Smaapiger ... og jeg havde tænkt, at vi skulde fejre den, saa jeg har bestilt Smørrebrød paa Industri kaféen bagefter ... bliver det ikke morsomt?«

»Hør, ved Du hvad,« sagde Karen og saa kendeligt fornærmet ud. »Det skulde Du virkelig have forberedt mig paa lidt før. Nu har jeg lovet mig ud, saa det kan der ikke blive noget af.«

»Jamen, naar Din egen Fader ...«

Karen hævede Stemmen:

»Naar jeg har slidt i det hele Aftenen, vil jeg ogsaa have den Fornøjelse.« ...

»Ja, ja,« afbrød han hende sagtnodig. Han var angst for en Scene. Han vidste, at første Gang det kom dertil, var det forbi med hans Autoritet paa Teatret ... »saa er der ikke andet for, end at vi opgiver det, for jeg kan vel heller ikke haabe, at Du, Gerda ...?«

»Nej, lille Fader,« svarede hun stille, »jeg har lovet mig ud.«

Det gjorde hende ondt for Faderen, men hun var forelsket, og intet i Verden kunde afholde hende fra at møde Poul.

Gamle Carlsen gik. Hans stolte Hakon Jarl-Holdning var ved at forvitte. Han var blevet ligesom en Smule duknakket. Han passerede Carl Gether, men lod som om han ikke saa ham og listede ned i sin Garderobe for at blande sig en Whisky.

De tre Herrer havde forladt Prosceniumslogen og fejrede Successen i Direktør Hans Schmidts Kontor med en Flaske Champagne.

Hr. Markus Myhre havde vinket sin Frue ind. Hun var endnu i Skønhedsplet-Kosauget, kun indhyllet i et let Aftenlag, som hun koket holdt sammen om sin dristige Krop.

Med Haanden, hun havde fri, løftede hun det spinkle Glas og gik frem imod Hans Schmidt, til Varmen fra hendes Legeme, der endnu dampede efter Dansen, bølgede ham i Møde:

»Paa mange røde Lygter, Hr. Direktør,« sagde hun, og saa ham dybt ind i Øjnene.

Han drak nervøst og ubehageligt berørt. Disse skælvende kvindelige Varmebølger satte hans Fantasi i Sving, og han følte med Et, at denne Kvinde var paa Jagt efter ham, og at hun vandt ind paa ham, hver Gang hun lod ham føle sit Legemes Nærhed.

»Tak,« sagde han og hilste efter Skaalen ... »jeg behøver ikke at sige Dem, hvormeget af Succes'en vi skylder *Dem*. Publikum har allerede fortalt Dem det.«

Da Premiären var endt, og Aftenkaaberne og de graa Demi-Frakker var strøget ud i den lyse Nat, kom det store Stormløb paa Skuespiller-Porten. Erobrernes Hær stillede til Parade, før de bortførte Korets Skønheder i Triumf.

Nærmest Porten stod de, der ikke havde nogen fast Aftale, men haabede paa en tilfældig Chance. De røg determineret paa deres Cigarer og saa ud, som om der ikke var den Hindring i Verden, de ikke kunde overvinde. Efter dem fulgte de mere usikre Tilfælde, Herrerne, der nok havde en Aftale, men ikke var stærkt overbeviste om, at den blev respekteret. Dereso verlegne Udtryk var fremtrædende forlorent, og disse Lidelsesfæller maalte hinanden med mistænksomme Øjne, der hvert Sekund fløj paa Strejftog mod Porthulen. Hinsides disse to urokkelige Falanx'er kom de spredte Forposter, de lykkelige, selvsikre Herrer, der ikke nårede Tvivl om, at deres Udkaarede elskede dem af Hjerte og længtes efter deres Favn. De drev om i passende Afstand fra Teatret uden at skænke den lokkende Port et Blik.

Greve Poul var iblandt dem. Han havde med Virtuositet unddraget sig Fru Majas Souper-Indbydelse og benyttet den uundgaaelige Ventetid til at købe en pragtfuld Buket Theroser som Première-Lykønskning til Gerda.

Kampen ved Porten var allerede begyndt, de første Kor-

piger viste sig, og der kom Liv i Mandfolke-Falanx'en. De sejrende kom stolte frem i Lyset med deres Erobring under Armen. De forsmaaede forsvandt umærkeligt i Mørket langs Husrækken med en skuffet Frakkekrave op om Ørerne.

Karen og Gerda kom ud Arm i Arm. Da Karen desværre ikke havde faaet noget bedre Tilbud, lod hun sig naadigt bortføre af Aksel Farris.

Gerda styrtede sig øjeblikkelig i Pouls Arme. Hun modtog Roserne med straalende Øjne.

»Aa, Poul,« sagde hun overstrømmende, »Du er den fineste og dejligste Mand i hele Verden ... Du ved ikke, hvor jeg følte mig stolt, naar jeg af og til kiggede ned til Logen og tænkte: Det er min Ven, der sidder der.«

»Og hvor glad tror Du ikke jeg var, da jeg saa Dig danse ind, saa let og nydelig deroppe paa Scenen — den mest henrivende lille Veninde, en Mand kan drømme om ... men nu er den lille Gerda træt og sulten, for hun har arbejdet, mens jeg bare har moret mig, og derfor skal vi skynde os ind til *Angleterre*, saa Du kan faa noget at spise. Jeg har bestilt Bord.«

»Poul,« sagde hun og saa ham bedende ind i Øjnene, »skal vi ikke gaa en lille Tur? Vejret er saa dejligt, og jeg vil saa gerne have Dig lidt for mig selv, før vi skal ind mellem alle de dumme Mennesker.«

»Saa kom, min lille sværmeriske Veninde. Lad os gaa langs Søerne og se Lysene spejle sig.«

»Poul,« sagde hun eftertænksomt, »nu er jeg saa lykkelig, men jeg er bange for, at det bliver meget svært for mig, naar det nu snart er forbi.«

»Forbi, hvad mener Du dog, Gerda?«

»Jo, nu kommer Sommeren, og saa ved jeg godt, at Du rejser væk fra Byen — til et Badested eller ud paa Landet, og saa er jeg ikke mere naiv, end at jeg ved, at Du vil glemme mig.«

»Dumme lille Pige,« sagde han og trykkede hendes Arm, »der gaar og gør sig overflødige Sorger. Jeg rejser slet ikke i Aar.«

»Er det sandt, Poul?« kom det ivrigt.

»Ja, vist saa! Du ved, jeg har talt til Dig om, at jeg skal indtræde i de Lammske Selskaber. Derfor er det nødvendigt for mig, at jeg lærer en Masse Engelsk, og her har jeg en glimrende Undskyldning for at blive i København — hos min egen lille Veninde, som jeg elsker.«

De stod i Mørket under en gammel Lindekrone. Gerda greb hans Haand og kyssede den inderligt.

»Poul,« hviskede hun, »nu er jeg saa glad, saa glad.«

— — —

Da Poul sent paa Natten kom hjem, fandt han sin Moder oppe.

Hun sad ved Skrivebordet i sin Salon, ivrigt optaget af at skrive i sin Dagbog. Grevinde Josefa var en født Kaaes — og Kaaeserne har i Aarhundreder sat en Ære i at føre Dagbog, sagde hun.

»Poul, min Dreng,« spurgte hun og gengældte hans flygtige Kys, »hvad var det han hed, Din Ven, Du præsenterede for os i Logen i Aftes?«

»Charles Bang, Moder.«

»Rigtigt, Charles Bang!«

Grevinden indførte Navnet og vendte sig hastigt om mod sin Søn:

»Sig mig, Poul, spiller han Bridge?«

NIENDE KAPITEL.

I en Treværelses Lejlighed paa en af Broerne laa forhenværende Vexellerer Salomonsen og skreg af ulidelige Stenmerter.

Det kolossale semitiske Hoved ragede gustent og hærget op over de krøllede Lagner. De afpillede Kløer hagede sig i trodsig Afmagt fast i det forrevne Mellemværk.

»Satan!« stønnede han, »Satan!« ... mens Øjnene blodsprængt fulgte Sygeplejerskens nervøse Fingre, der famlede ved den blinkende Morfinsprøjte. Hver af de Ord, der kæmpede sig frem over de indfaldne, blaasorte Læber, var en Forbandelse over Tilværelsen.

Hvad var hans Forbrydelse fremfor Børsens andre Mænd, at *hans* Liv skulde lægges øde? Skaaret paa Kursen havde han. Javel ... som om de ikke alle som En havde gjort det! Men *de* havde løftet deres gridske Hænder i himmelvendt Forargelse, mens han — Sydebukken! Offerlammet! — blev slæbt i Fængsel — vanæret — ruineret ... indtil han laa her, afmægtig, skrigende som et Dyr af Smerte, kun hungrende efter Morfinsprøjtens barmhjertige Naal.

O, om han havde saa megen Kraft, at han kunde løfte et Telefonrør af Gaflen og holde det til sit Øre! Om han havde saa mange Kontanter, at han kunde aabne den usleste Konto hos en Outsider! *Da* skulde han hævne sig — snitte Hjertekødet ud af disse forbandede Hyklere, der modstandsløst lod ham støde ud i Ørkenen for at vandsmægte.

Han havde ikke Styrke nok til at vende det tunge Hovede paa den gennemsvedte Pude, men bag de klæbende, graa

Haartjavser laa Hjernen, uberørt, glinsende spændt, ærefrygt-indgydende i sin Struktur — med Hundrede fuldfærdige, rigt detaillerede Slagplaner.

Joseph Kiatschi fandt denne Mand, vejrede ham med en Næse, der var trænet i Alverdens Raaddenskab — vraltede en Dag ind i Sygeværelset og faldt aandeløs ned paa den umagelige Stol ved Sengens Hovedgærde.

»Jeg vil foretage den største Baissemanøvre, Børsen har set,« sagde han paa et tungt, besværligt Tysk. ... »Jeg vil fare henover den som en Orkan — og naar jeg har passeret, skal det være som om Guds Svøbe har fejet rent. Forstaar De mig?«

»Ja! Ja!« hvæsedes Salomonsen — og der var en Understrøm af Jubel i den knækkende, harkende Stemme.

»Men jeg vil være dødssikker paa, at mit Stød naar til Bunds — at det ikke stoppes af nogen Parade. Jeg vil begynde paa et svagt Sted, en Plet, hvor Raaddenskabene allerede er begyndt at æde. Derfor kommer jeg til Dem. Forstaar De mig?«

»Ja! Ja!«

»Jeg ved alt om Dem! De vil ikke narre mig. De har ikke personlig Interesse i et eneste af Børsens Papirer. De har intet andet Ønske end at anrette den størst mulige Ødelæggelse. Derfor stoler jeg blindt paa Dem. Jeg tilbyder Dem 10 pCt. af Nettoudbyttet, hvis De vil sige mig: Hvad er Børsens svageste Papir i Dag?«

Salomonsen udstødte en Strubelyd, der var som en lem-læstet Latter — og vinkede ad Sygeplejersken.

»Giv mig Avisen, De læste for mig i Morges,« sagde han ... »og slaa op paa de særskilte Bekendtgørelser.«

Hun bredte Bladet ud foran ham, og med dødeligt Besvær flyttede han sin højre Haand hen paa Bekendtgørelsen om de Lammske Selskabers Million-Udvidelse. I Sygeværelsets blodrøde Skygger lignede Haanden en maset Edderkop, der i de sidste Trækninger kravlede henover Lagnet.

»Der!« sagde han og vendte de tomme, blodskudte Øjne mod Joseph Kiatschi ... »der har de Børsens usleste Papir!«

»Hvorfor?«

»Hvorfor?« gentog Salomonsen — og pludselig blussede hans Stemme op, blev klar og galende skarp, som naar han i gamle Dage beherskede Børsen i en Krise ... »fordi dette Selskab bygger paa en latterlig Illusion, fordi det tror paa alle disse Yankee-Sirenesange om København som det store Centrum for den baltiske og østeuropæiske Handel, fordi det er uhjælpeligt angrebet af dette nye, nationale Storhedsvanvid og køber blindt løs af alt Amerikas bugnende Gods for at sælge det videre med en glubende Fortjeneste til andre Lande. Kan De da ikke gennemskue dette kæmpemæssige amerikanske Bluff? Forstaar De da ikke, at Mændene i *Wall Street* slaar sig paa Maven af Grin over disse danske Transit-Helte — og sælger akkurat de samme Varer *direkte* til alle disse obscure Lande, vi skulde plyndre? Forstaar De da ikke, at vi ikke har en Hunds Chance for at sælge een ærlig Ton — men at hele Herligheden vil ligge i de Lammske Pakhuse, til den er rustet op, raadnet op, gnavet af Rotter og Utøj? ... Hvorfor?« gentog han pludselig — »*hvorfor* De Lammske Selskaber er Børsens usleste Papir? Fordi Lamm og Konsorter er Narre og Idioter! ... Idioter!«

Det sidste Ord blev et Skrig af Smerte — et Skrig i Vaande og Dødsangst. Den gullige Sved drev ham over den stejle Pande. Han sendte Sygeplejersken et haabløst Blik — og mistede Bevidstheden.

Sygeplejersken for til og jog Morfinsprøjtnens Spids ind i den stivnende Arm.

— — —

Da forhenværende Vexellerer Salomonsen slog Øjnene op, var hans Gæst gaaet.

TIENDE KAPITEL.

Ved Revuens 38. Opførelse slog Direktør Hans Schmidt ned over Teatret som et Uvejr.

Han kom farende i sit Automobil lige før anden Akt, styrede hvid i Ansigtet af Raseri forbi de stive Brandmænd ind paa sit Kontor og smækkede Døren i efter sig.

Ved Middagen paa *Palace* var en af hans Venner kommet over til hans Bord og havde slaaet ham paa Skulderen.

»Det er nogle henrivende unge Damer, Du har paa Revueteatret i Aar, Du Gamle,« havde han sagt ... »i Aftes da jeg var inde at nippe til en *cocktail* paa *Trocadero*, saa jeg, at den lille Karen Carlsen i sin salige Rus gjorde nogle energiske Forsøg paa at krybe ned i det opretstaaende Klaver til Fryd for en norsk Generalkonsul. Det var et herligt Syn, vil jeg sige Dig ... og da jeg gik hjem ad Passagen, hvem tiltalte mig saa andre end den svære, blonde — Du ved hende, der staar Nummer to i Myggekoret.«

Hans Schmidt havde ikke svaret et Ord, men var faret ned i Garderoben efter sit Tøj og ud til Automobilet.

Dette var Fanden pine ham for galt! Troede disse forbandede Tøse, at hans Teater var et Bordel?

Da han rev Pelsen af sig og slængte den over en Stol, mærkede han, hvorledes Ophidselsen endnu sad ham skælvende i Kroppen. Han rev Døren op og raabte:

»Carlsen! Jeg skal tale med Dem. — *straks!*«

Garderobeforvalteren stak forfærdet Hovedet ud af sin Garderobe:

»Straks, Hr. Direktør! Saa snart der er ringet til anden Akt.«

Blinket af Direktørens ophidsede Ansigt slog øjeblikkeligt gennem alle Garderobedøre. Der blev stille foran Sminke-spejlene. Uvilkaarligt dukkede man sig for det optrækkende Uvejr — og drøftede halvhøjt og forskræmt, hvem det vilde ramme.

I Damekorets Garderobe lod man sig dog ikke paavirke af en Bagatel som en vred Direktør.

I et Brus af Latter, en Stormsky af Pudder for alle de vævre hvide Lemmer i Skønhedsplet-Kostumet, der nu aabnede anden Akt.

Lille Gerda svævede rundt paa Taaspidserne og rakte sine Hænder frem for at vise Veninderne den sidste Ring, Poul Urne havde givet hende.

»I aner ikke, hvor han er sød,« smilede hun lyksaligt. »Vi er aldrig sammen, uden at han bringer mig en eller anden Opmærksomhed.«

Og saa begyndte de alle at række Arme og Ben frem og pege paa de Smykker, deres Venner havde fæstet paa dem. Hatte og Silkestrømper og blegrødt og lyseblaat Undertøj blev revet frem fra de falmende, grønne Forhæng og beundret. Hver enkelt Ting blev ledsaget af en indgaaende Skildring af den galante Giver. De startede et pludrende Kapløb om at fremstille detop *deres* Elsker som den flotteste, den rigeste, den mest ødsle. Det var Kvindens Lovsang til Mandkønnet, der blev sunget, — udsat for Perler og Silke, Kniplinger og Paradisfjer.

Kun Ely istemte ikke Litaniet, men rasede foran sit Sminke-spejl. Hun havde nu ogsaa været mere end almindeligt uheldig. Da hun kom ned i Garderoben, fandt hun mellem Puderkvasten og Harefoden en himmelblaa Tilsigelse til 4. Kriminalkammer. Tre Venner havde hun skænket sin blonde Gunst, og alle havde de afsløret sig som Bedragere og Falsknere — og alle havde de været tarvelige nok til at fortælle Assessoren, at de havde brugt Pengene til lille Elys Ophold og Forlystelse, og hun havde maattet give Møde i Retten og

var blevet tvunget til at diske op med Detailler, som en anstændig Pige ved Gud ikke kunde tale om uden at rødme. Men det sjofleste var dog, at Nr. 3, som hun havde været saa døds-sikker paa var en gentleman, ikke alene havde afsløret sig som en Svindler ligesom alle de andre, men ovenikøbet havde været nedrig nok til Natten før sin Anholdelse at liste alle de Smykker, han havde givet hende, op af hendes Smykkeskrin ... og nu turde hun ikke engang melde det til Politiet.

Tudbrølende af Arrigskab trak hun Trikot'et op om sine fyldige Ben og hvædede til hele Koret:

»Mandfolk er nogle Svin!«

Regissørens Klokke kimede, og hele Flokken stormede op mod Scenen.

Direktøren stod i Døren til sit Kontor og saa dem komme. Han vidste ikke hvorfor, men alle disse malede, elskovssyge Ansigter, alle disse altfor velskabte Lemmer, der flimrede forbi ham i en ram Sky af Kvindeduft og Parfume, rejste en ubændig Vrede i ham.

Uvilkaarlig rystede han Næven efter dem:

»Jeg skal lære Jer!« mumlede han. ... »Forbandede Tøse! ... Hvor Satan bliver Carlsen af?«

I det samme fik han Øje paa Joseph Miller, der kom ud fra Instruktørens Kontor.

»Miller!« kaldte han.

»Men er det Dem, Hr. Direktør. ... det er længe siden, jeg har haft Fornøjelsen at se Dem. De er vel som sædvanlig travlt ...«

»Hør her,« afbrød Hans Schmidt ham og styrtede sig ud i et ophidset Referat af Samtalen paa *Palace* ... »men her skal blive ryddet op,« tordnede han. ... De skal komme paa Porten endnu i Aften! ... Mon man bilder sig ind, at mit Teater er et Bordel?«

Joseph Miller lyttede til Direktørens Forargelse med et haanligt Smil. Enten var Manden en topmaalt Hykler eller ogsaa var han latterlig naiv.

»Kære Hr. Direktør,« sagde han, »kunde det more Dem at høre en net lille Præmiegaade? Naar man principmæssigt gi-

ver en hel Klasse af Byens kønneste og mest velskabte Piger nøjagtigt Halvdelen af, hvad de overhovedet kan eksistere for — hvad bliver de saa? Jeg vil nødtigt svare selv. Jeg kan ikke fordrage sjofle Ord.«

»Uforskammet!«

Hans Schmidt snurrede rundt paa Hælen og forsvandt ind paa sit Kontor. Han travede op og ned ad Gulvet, mens dette ubegribelige Raseri blev ved med at hugge i hans Bryst.

»De forbandede Tøse! ... De forbandede Tøse!« gentog han steorotypet, men samtidig begyndte et Spørgsmaal at tumle sig i hans Hjerne.

Var det nu ogsaa en vaskeægte Forargelse, der havde tændt Harmen i ham? Var det ikke en Udladning af en snigende Nervøsitet over, at hans straalende Svikmølle ikke gik som den skulde for Øjeblikket? I den sidste Tid var der begyndt at vise sig grinende bare Pletter overalt — et tomt Bord her — en usolgt Plads der. Han havde rent ud sagt maattet *pynte* Revueteatret den sidste Maanedstid for at faa den røde Lygte ud. Hans sidste Ultimo-Regulering viste en Tilbagegang paa ca. 25,000 Kr. Det var ikke noget alvorligt, men alligevel nok til at gøre ham nervøs, netop nu, da Indbetalingen paa de Lammske Aktier forestod, og han havde Brug for alle de Kontanter, han kunde skraabe sammen. En eneste Tanke kunde et Sekund slaa ham over Ryggen med kold Sved: Var Guldstrømmen — Guldstrømmen, som han troede paa og byggede paa, trods alt ikke udtømmelig? Var den ved at ebbe ud? Naturligvis var det kun et Mareridt, men stundom drømte han, at alle de Penge, der skulde danse gennem hans klaprende Kasseapparater, forsvandt i et uendeligt, gaadefuldt Svælg, som hans Fantasi hverken kunde give Form eller Navn. Alle hans gyldne Lokaler laa øde i et Hav af ubarmhjertigt elektrisk Solskin, og ved de tomme Borde stod grinende Benrade med de blinkende Kelner-Numre hægtet paa de nøgne Ribben og Liglagnet over Armen som Serviet.

Nerver. ... Ikke andet end Nerver. ... For han var vel ikke skinsyg paa disse forbandede Tøse, forbandede Tøse! Han stred stadigt mod sin Attraa efter alt dette Hunkøn, der

altid dansede foran ham som Sidons Døtre foran Baal, parate til at ofre sig for hans Forlystelse. ... Og han kunde ofte blive grebet af en vanvittig Trang til at gaa Amok paa hele denne Flok af blege, opsmøgede Herrer, der ventede taalmodigt i Portene til hans Teater. Han syntes, de satte ham Horn i Panden hver en, røvede og misbrugte, hvad der var hans retmæssige Ejendom.

Alligevel var der ikke en af hans Skuespillerinder, der kunde rose sig af at have nydt Direktørens Gunst. I hans Hjerte boede stadig Trudslen om, at Forbandelsen var over ham, hvis han gav efter — og han spægede sig med Smerte. ...

Det bankede.

»Kom ind!«

Det var Carlsen, der lidt usikker stak sit Hoved ind ad Døren:

»Direktøren vilde tale med mig.« ...

Hans Schmidt studsede. Planen om at lade de to Pige-børn jage bort var forlængst dampet ud af hans Hjerne af nye, hvirvlende Tanker. Nu lod han alt sit indestængte Raseri slippe ud over Garderobeforvalteren:

»Ja, jeg *vilde* tale med Dem — men det var for 5 Minutter siden! Nu har jeg Fanden gale mig ingenting at tale med Dem om. De kunde maaske en anden Gang være saa elskværdig at komme straks, naar jeg kalder — ellers har jeg et *probat* Middel til at sætte Deres Tempo op, min gode Carlsen.«

Han var faret op mod Garderobeforvalteren og trængte ham hen imod den aabne Dør:

... »Og saa vil De nok holde i alt Fald *lidt* mere Justits blandt de forbandede Tøse i Koret. Jeg kan ikke vise mig et Sted, uden at man serverer mig svinske Historier om dem. Deres egne Døtre kunde De dog i alt Fald tage i Nakken! ... Det hører op! Forstaar De? Ellers er De ikke Deres Plads voksen og kan gaa ad Helvede til!«

De var naaet helt ud paa Gangen. Hans Schmidt's Ansigt flammede mod Carlsen, der ligbleg veg Skridt for Skridt. Elvira Myhre kom hen imod dem fra Scene-Opgangen.

»Aa, Hr. Direktør ... hvor det er morsomt at se Dem. ...

Nej, nu *maa* De invitere mig ind, saa vi kan *passiare* et Øjeblik ... der er længe, til jeg skal ind.«

»Ja, andet er der ikke ... Farvel!« sluttede Hans Schmidt sin Overhaling til Garderobeforvalteren og vendte sig smilende mod Fru Elvira. ... »Ja, det er snart længe siden, jeg havde Fornøjelsen ... vær saa god at træde nærmere.«

Han lukkede Døren bag dem.

Elvira lænede sig mod det spinkle Salonbord mellem Chesterfieldstolene og tændte sig en Cigaret.

»Det er morsomt,« sagde hun og pegede paa Overfrakken og Hatten, der var smidt paa den ene Stol — »selv Deres Overtøj synes at have alt for travlt til nogensinde at kunne slaa sig til Ro.«

Hans Schmidt genoptog sin hvileløse Gang op og ned ad Gulvet.

Gid hun vilde gaa, tænkte han. Han var angst for sig selv. Aldrig havde hun hidset ham som i Aften. Hun havde kastet en flortynd japansk Silkekimono over sit dristige Kostume. Lyset fra den store Loftskrone ramte hende lige i Ryggen — og de lange, levende Ben tegnede ganske tydeligt deres Silhouet under den gnistrende, lyseblaa Silke. Han forbandede dette ustyrlige Raseri, der nu slog ud i Attraa efter denne lade, svulmende Kvinde med det stive, kæln Smil.

Han ransagede sin Hjerne for at finde et Paaskud til at sende hende bort — selv forsvinde, før det blev for silde.

»Her er varmt,« sagde Elvira og pustede Cigaretrøgen tungt fra sig.

Hans Schmidt stod stille og vejrede Luften. Den var lumer og indelukket. Han havde ikke været paa Kontoret i lange Tider — men i Løbet af det Øjeblik, Døren havde staaet aaben ud til Gangen, var Teatrets Atmosfære trængt derind — denne svedige, sminkemættede Kvindeduft, der havde revet ham i Næsen, da Koret tumlede forbi.

»Her er forfærdeligt!« stønnede han ... »nu skal jeg lukke et Vindue op.«

Han gik hastigt hen og slog til et Vindue, saa det røg

blinkende ud mod Natten ... men han følte intet befriende Pust derudefra.

Det var en af disse milde, fugtige Nætter, der stryger med Søndenvinden indover København — med en Himmel uden Stjerner og uden Kølighed. Drivende Spind af dansende Mygesvarme steg og sank i Mørket. En Sporvogn stemmede Hjulene i Skinnerne. Dens Lanterner jog forbi som et blodigt Stjernesud. Nede fra Raadhuspladsen ringede Autobussernes Horn. En gaadefuld Klokke klemte et eller andet Sted i det Fjerne — men det var som om Lyden ikke naaede frem, blev hængende i dette blide, dugvaade Mørke.

Hans Schmidt følte al Nattens tunge Drift stige i sig.

Satans! skreg det i ham. Sveden sprang frem paa hans Pande. Er der ikke mere Kølighed at faa? Er hele Verden kun Attraa og Lummerhed? Giv mig noget koldt, noget iskoldt til at slukke denne flammende Brand. ...

Elvira havde nærmet sig og stod ved hans Side. Hendes Ansigt gled forbi ham mod det aabne Vindu.

»Det er en dejlig Aften,« sagde hun.

Hans Schmidt hørte det ikke. Han saa kun dette sminkede Ansigt komme nærmere — glide ind i det skælvende Skær, hvor Lyset og Mørket brødes. ... De dybe, sorte Øjenhuler udsendte en bedøvende Duft. ... Læberne var et blodigt Stjernesud. ...

Han rev hende brutalt ind til sig og kyssede hende vildt.

Elvira Myhre gav sig hen til ham med et langt, smægtende Suk.

Ingen af dem mærkede, at Døren gled op, og Hr. Markus Myhre traadte ind.

Det gav et Sæt i ham, da han opdagede de to henne ved Vinduet. Han aabnede Munden som for at raabe — men tog sig i det. Han løftede flegmatisk Straahatten af Hovedet, tørrede den perlende Sved af sin blanke Pande og rømmede sig svagt:

»Hm!«

Fru Elvira og Hans Schmidt sprang forfærdet fra hinanden og stod med raadvilde Øjne.

Hr. Markus Myhre maalte de forlegne Blikke, det uordenlige Haar, hele den svedige Opløsning med et overlegent, medlidende Smil.

»At I gider i denne Varme!« sagde han.

Vendte sig og gik.

ELLEVTE KAPITEL.

Det var Morgen — og Poul Urne spadserede ned gennem Bredgade. Han straaledede af Bayrum og Livsglæde. Palæerne aabnede de blinkende Ruder mod Solen til Dagens Renselsesfest. Den engelske Legation flagede. *Rule Britannia!* En morgenduelig Monocle strøg over Asfalten. Luften bølgede af Sirenehyl og Kastanieduft. Det var Sommer.

Poul Urne gik langsomt. Turen til Kongens Nytorv kunde ikke tage *for* lang Tid. Det var Gerdas Fødselsdag — og han skulde købe Blomster og Present. Han var besjælet af den mondæne Københavners ædle Glæde over elegante Smaakommissioner. Han dvælede foran Blomsterforretningernes Vinduer, vurderede Blomsterpragten i de slanke Krystalglas — saa Roserne lige ind i Hjertet og vejede med Øjnene Chrysantemernes hvide, trætte Hoveder. Foran Dragsted og Hofjuveleren groede han fast, fordybede sig henrykt i denne Rigdom af brillantsmykkede Lommespejle, perlestukne *vanity-bags*, Pudderdaaser med fine, blegsottige Miniature-Malerier, Guld-byanter, barokke Hovedvandsæg — alt dette diminutive Skønvirke, der var skabt til at gemme sig i Kvinders lifligt duftende Tasker, glide ned ved deres Bryst, forsvinde i deres forsvindende Lommer.

Da han dukkede frem i Torvets Solglans, var han belæst med en svulmende Buket Alpevioler og et russisk Mosaik-Etui til Cigaretter.

»Godmorgen!«

Ved Hesten mødte han Ella Spore. Hun var i Ridedragt, ulmende Lak og en grusom Pisk klemmt op i Armhulen. De

blev staaende og passiarede i den fine, kolde Støvregn fra en Plænesprøjte.

»Du er rigt udstyret, Poul,« lo hun — »Buket og Lillefingerpakke.«

»Jeg har været paa Indkøb ... Fødselsdag ... Du skal ud at ride?«

»Ja, jeg har nok at gøre. Tur i Dyrehaven med Charles Bang — Tennis-Træning med Fru Vera og The med Fru Gabriel i Palmehaven, ogsaa kaldet »Bagtalelsens Skole«.«

»I Palmehaven? Paa denne Tid af Aaret?«

»Ja, har Du ikke opdaget, at det er det allerdejlige Sted i København en Sommereftermiddag? Ingen Mennesker — lyse Farver — og en *Kølighed* ... og i Morgen rejser jeg til Skagen.«

»Allerede?«

»Ja, ... naar kommer Du?«

»Jeg kommer sletikke.«

»Hvad vil det sige? Hele Din Familie kommer jo og Lamm og Charles Bang og alle de andre.« ...

»Meget muligt. Jeg synes nu, at efter at Rakket har erobret Hornbæk og Skagen, er der kun en virkelig mondæn Maade at tilbringe sin Sommer paa: At blive i København. ... Desuden vil jeg nødigt afbryde mine engelske Timer.«

»Det er altsaa Dit Alvor, at Du vil være Forretningsmand. Det var ikke bare en lille Spøg, der skulde slaa Tiden ihjel et Par Maaneder?«

»Selvfølgelig er det mit Alvor.«

»Hvordan gaar det forresten Lamm? Jeg hørte Charles Bang sige forleden Aften, at man begyndte at blive urolig over den stadige Nedgang i hans Aktier paa Børsen.«

»Aa, det betyder ikke noget. Det er nogle Baissister, der føler Trang til at brænde Fingrene. Lamms 20 Millioner er for stor en Mundfuld for dem.«

»Du aner ikke, hvor jeg har svært ved at tage Dig alvorligt, naar Du taler om Forretning, Poul. Som Du staar der med Dine Blomster og Din lillebitte lyserøde Pakke, er Du som skabt til at give Penge ud — men sandelig ikke til at tjene

dem. ... Naa, endelig kan der da ogsaa læres Engelsk paa Skagen ... jeg havde en yndig engelsk Flirt deroppe i Fjor. Den var mere værd end et helt Kursus paa *Berlitz' school*. Saa af den Grund behøver Du ikke at blive hjemme.«

»Lad mig skrifte for Dig, Ella. Jeg har faaet en Veninde, en sød lille Veninde. Hun kan ikke rejse til Skagen, og jeg kan ikke nænne at forlade hende. Man skal aldrig afbryde en Idyl!«

Ella rynkede Panden.

»Er det hende, jeg har set Dig sammen med i den senere Tid — paa Palace blandt andet?«

»Ja, synes Du ikke, hun er sød?«

»Aa, jo — rigtig net — men jeg forstaar alligevel ikke, at hun har kunnet tilfredsstille Din Ærgerrighed.«

Tonen var let saltet.

Det morede Poul at drille Ella med Gerda. De havde aldrig indledet nogen Flirt, men vogtede alligevel altid paa hinanden med en vis kammeratlig Jalousi.

»Tænk Dig,« fortsatte han, »hvilken yndig Sommer, man kan tilbringe i København helt alene med sin Elskede. Hele den vante Kreds, alle de rædselsfulde Bekendtskaber er væk, de kan ikke distrahere en. Man kan gaa hele Dagen i en Stemning af sentimental Forventning, og naar man saa endelig træffer hende, eksisterer der ikke andet i Verden.«

»Du er meget lykkelig. ... Farvel!«

Komtesse Ella standsede et Auto med Ridepisen og su-sede bort.

Poul drev smilende videre. Han havde mistet Lysten til at vende om, besluttede at spadserer ud til Zoologisk Have og tage sin Lunch der. Han vilde sidde midt ude i Solskinnet foran Musiktribunens tomme Himmel og spise pillede Rejer og drikke iskoldt Øl til, mens Aber og Paafugle skreg op omkring ham, Rovdyr brølede og Ørne piskede Jernstængerne med deres lurvede Vinger. Det var en glimrende Idé.

Han dryssede ind i Angleterres *lobby* for at ringe Afbud hjem. Til enhver anden Tid havde det maaske været lidt overflødigt, men Grevindens Nerver var netop i disse Dage

særdeles sensible. Bridge-Aftenen blev stadig udskudt af for-
tvivlede Forhindringer, Banken havde sagt Nej til en Kasse-
kredit og Grevindens Moster havde ingen Sommerindbydel-
ser udstedt. Det var ikke uden Grund, at Grevinde Josefa
var nervøs.

Charles Bang tog imod Ella Spore udenfor Badhotellet
i Klampenborg:

»Hestene er desværre ikke parate endnu, Komtesse Ella
— men det er til Gengæld en iskold *horses neck*, som jeg har
bedt Tjeneren servere paa Terrazzen ... jeg haaber, De vil
gøre mig Selskab.«

»Glimrende,« sagde Ella — »jeg er brændende tørstig.«
De tog Plads ud mod Sundet — og Charles Bang løf-
tede den gule Drik mod Morgensolen:

»Jeg hilser Dem, Ella, og jeg angrer alle de bitre og
uretfærdige Ord, jeg talte i Gaar om det danske Klima. Et
Land, der kan byde *En* en Morgen som denne — med svim-
lende Himmel, med kølig Sol og med en Luft, der er som
Suset om en Fuldblodshest, kan man tilgive *alt* ... endogsaa
dets Befolkning! ... *Cheerio!*«

Ella løftede smilende sit Glas til Svar — men der var en
kold Skepsis i hende Øjne. Hun huskede deres første Møde i
Teatrets Loge ... alle de berusende Løfter, hun havde læst
i hans stærke og bedske Blik! Og hvordan var de blevet ind-
friet? Ja, nu var de altsaa Venner — Venner i hele dette Ords
tomme og taabelige Betydning. De mødtes daglig, de red
sammen og dansede sammen, naar der var Anledning dertil,
og af og til strejfede de Flirten i deres springske, uberegne-
lige Samtaler, men altid havde Charles Bang været *en garde*
— altid havde han dækket sig bag en eller anden glatslebet
Frase. Aa, om han bare en eneste Gang var sprunget ud af
alt dette kunstige Glimmer: Her er jeg, Manden Charles Bang,
som jeg er, *som jeg er!* Da havde hun maaske ogsaa dristigt
sluppet sig selv løs i jublende Frihed ... men ikke en Tomme

af sit Selv havde han blottet. Og nu var hun ved at blive træt af denne formaalsløse Leg — saadan som Trætheden og Leden altid kom listende over hende ved hvert nyt Bekendtskab, hun gjorde. Og hvad saa? Et nyt Bekendtskab — et nyt Anfald af Lede og saaledes videre, videre, videre i graa Uendelighed. Det var til at fortvivle over. Hvad var det for en Forbandelse, der var over hende, at hun altid skulde være tvunget til at søge og søge efter noget, der aabenbart slet ikke eksisterede i denne Verden?

»Charles,« sagde hun pludselig, drevet af en fortvivlet Tilskyndelse til at angribe ham direkte ... om hun dog ikke kunde lokke ham ud i aaben Mark ... »Charles! Hvorfor fortæller De mig aldrig noget om Dem selv?«

Charles Bang saa mildt forbavset paa hende.

»Om mig selv? Du godeste Gud, det kunde dog ikke interessere noget Menneske under Solen.«

»Nej, lad vær, Charles,« bad hun ... »kør nu ikke op med alle Fraserne. Jeg mente mit Spørgsmaal alvorligt.«

Han løftede Brynene og bøjede sig for hende med let ironisk Ærbødighed.

»Gudbevares, Komtesse Ella. Det er mig bare en Smule uvant at blive taget alvorligt. Naar jeg først bliver vant til det, skal jeg nok klare mig bedre. ... Men De ønsker altsaa virkelig paa denne Sommermorgen, der kun opfordrer til Letsindighed og henrivende Daarskab, en saglig Skildring af Forholdene indenfor Eks- og Import-Forholdene i Argentina med særligt Henblik paa Tekstil- og Silkevare-Branchen, for disse ophøjede Momenter er paa Ære de eneste af blot den fjerneste Interesse i min beskedne Tilværelse.«

»De ved godt, det er ikke Deres Oplevelser eller Deres Forretning, jeg bryder mig om at høre om ... det er *Dem selv*, Charles. ... Hvad tænker De? ... Hvad føler De? ... Kort og godt: Hvordan er De? ... Ja, forstaar De mig ikke? Vi kalder os Venner og saa bestiller De ikke andet end at spille Komedie for mig, dække Dem, *lyve*. ... Jeg synes sommetider, jeg kunde hade Dem for Deres Væsen.« ...

Charles Bang havde rejst sig. Hans Hænder skælvede umærkeligt, men hans Smil var muntert og sarkastisk:

»Det gør mig ondt, Komtesse Ella, men hvis De har nærret nogen Illusion om, at mit Væsen ejede skjulte Dybder, som det nok var værd at se ned i, maa jeg skuffe Dem. Man bluffer jo saa længe det overhovedet er muligt. Det er et anerkendt Trick i denne Verdens lille Spil. Men overfor Deres direkte Angreb, maa jeg ydmygt give op: Jeg er desværre ligesaa flad og ligetil, som jeg aabenbart synes. ... Det vil maaske smerte Dem, men som en ringe Trøst, skal jeg herved højtideligt love Dem, at kommer jeg nogensinde i mit Liv til at trænge til en Skriftefader, skal jeg komme til *Dem*. Rollen vil klæde Dem fortryllende, saa alene af den Grund. ... Hestene venter iøvrigt allerede — og *Grace* stamper utaalmødt efter sin smukke Herskerinde. ... Skal vi ikke gaa?» ...

Ella gik ud mod Hestene med Tænderne knuget mod Læberne. Hun dirrede af Raseri. Han havde ydmyget hende, og hun forstod ikke hvorfor ... hvorfor?

Hr. Markus Myhre tilbragte et Par bekymrede Dage efter den ubehagelige Overraskelse paa Direktørens Kontor. Det var ikke hans Kones Utroskab, der pinte ham, dertil var hans Erfaringer i Livet for mangfoldige, men han var bekymret for, at den nye erotiske Konstellation skulde forrykke det udmærkede Arbejdsforhold mellem Direktør Schmidt og ham. Hele hans Velvære næredes af Atmosfæren i Revueteatret. Nu syntes han, at det var en Livsbetingelse for ham altid at færdes i disse lattermilde Garderober mellem alle disse sprælske Pigebørn. Korprøverne, hvor han bogstavelig talt forsvandt i en Sky af kvindelig Ungdom — de muntre Dage, da han med sit berømte Centimetermaal selv tog Maal til de luftige Kostumer, mens Pigebørnene lo saa det skingrede og slog ham over Fingrene! — Alt dette stod nu for ham i et Rosen-skær, og han hentæredes af Vemod ved Tanken om, at det nu maaske skulde være forbi for stedse.

En lille Tid var der væbnet Fred. Fru Elvira var udvan-

dret fra Hjemmet med fire Haandkofferter og havde slaaet sig ned paa et Hotel. Paa Teatret undgik Schmidt og Myhre omhyggeligt hinanden. Direktøren holdt sig for det meste borte, men bare ved Rygtet om hans Ankomst trak Myhre sig tilbage til sit Kontor. Han var dog klar over, at det ikke kunde blive ved med at gaa paa denne Maade. Hvis Luften ikke blev rensset, vilde der komme en Dag, da denne Legen Skjul ikke gik mere — og saa var det jo sørgeligt nok, at det var ham, der blev nødt til at fortrække ... og han anede, at denne Dag stod for Døren.

Revuen trak ikke mere saa godt, som man kunde ønske — og da Miller netop var kommet hjem fra London med Kofferten fuld af nye, besnærende Melodier, havde man besluttet at sætte en hel ny Revue op i Løbet af et Par Maaneder. Teksten var allerede under Arbejde, Dekorationerne malet — og i den nærmeste Fremtid skulde der tages Maal af Kostumerne.

Tanken om denne Festlighed, som han ikke for alt i Verden vilde lade gaa fra sig, vakte Hr. Markus Myhres Handlekraft.

Carlsen havde lige stukket Hovedet ind ad hans Dør og sagt:

»Direktøren er her!« ... og han besluttede at gaa lige i Løvens Gab.

Med faste Skridt gik han ned ad Gangen til Direktørens Kontor og bankede haardt paa.

»Kom ind!« lød Schmidts forjagede Stemme, og han aabnede Døren. Hans Schmidt blev synligt forlegen ved Synet af Myhre. ...

»Hm,« sagde han og begyndte at banke med Blækvuggeren i Skrivebordet ... »hvad skylder jeg Æren ...?«

Myhre gik helt frem til Skrivebordet og lagde begge Hænder paa Pladen. Han gjorde en lille Kunstpavse, før han begyndte at tale.

»Hr. Direktør,« sagde han langsomt og eftertrykkeligt. »Jeg kommer til Dem, fordi jeg finder det urimeligt, at vi to voksne Mænd undgaar hinanden som et Par Skoledrenge,

der skammer sig. En Side af Sagen er, at jeg selvfølgelig er en Smule bitter over, at *Privatmanden* Hans Schmidt har udfoldet saa tillokkende Egenskaber, at min Kone er falden i hans Arme — en anden Side er den, at *Direktør* Hans Schmidt og *Instruktør* Markus Myhre altid har arbejdet fortræffeligt sammen og heller ikke i Øjeblikket har nogen Kontrovers. Nu vil jeg gerne spørge Dem, Hr. Direktør, om vi ikke kunde holde vort Privatliv udenfor Forretningerne og fortsætte vort udmærkede Samarbejde uden Bitterhed fra nogen af Siderne?»

Hans Schmidt flyttede sig uroligt i Stolen.

»Hm, ja, Myhre, det er meget aabenhjertigt og *fair* talt af Dem, og jeg er virkelig ked af hele denne Historie ... men tror De alligevel ikke, Deres Stilling her ved Teatret vil blive lidt vanskelig? ... Tænk paa, naar De skal sætte Deres ... Fru Elvira i Scene — meget pinligt, ikke sandt? ... og Folk vil snakke!«

»I saa Henseende nærer jeg ingen Bekymring. Paa Teatret har jeg altid behandlet min Kone som Skuespillerinden — og jeg blæser paa, hvad Folk siger!«

»Ja, ja, Myhre, naar De mener, at De kan fortsætte under disse Omstændigheder, er det mig kært. De ved, jeg har altid sat overordentlig Pris paa Dem som Instruktør. ... Jeg beundrer Dem for den overlegne Maade, paa hvilken De har taget denne Sag.«

Hans Schmidt havde rejst sig. Hr. Markus Myhre greb synlig rørt hans Haand.

»Tak, Hr. Direktør! Jeg kan svare Dem med nøjagtig de samme Ord. Det er en Oplevelse at træffe en Mand, der ikke er Slave af sine Følelser, men kan se uhildet paa en Forretningssag.«

De to Herrer skiltes med alle Tegn paa gensidig Agtelse. Lettet til Dybet af sit Hjerte vendte Hr. Markus Myhre tilbage til sit Kontor og begyndte nynnende at lede efter Centimetermaalet.

Hans Schmidt følte ikke den samme Lettelse. Han havde

gjort den Opdagelse, at det ikke var nogen *Sinecure-Post* at have en Elskerinde.

Fru Elvira havde afsløret sig som en temmelig fordringsfuld Dame. Hun forlangte hans galante Opvartning flere Gange om Dagen. Travlt havde han haft før, men nu da han oven i Købet maatte skaffe Tid til intime Frokoster i Fru Elviras Hotel-Boudoir og raffinerede *Soupers* hos Nimb, levede han paa et permanent Jordskælv. Tid og Sted forsvandt i det rasende Jag.

Samtidig fik hans Haand en svimlende Øvelse i at skrive Checks ud til Fru Elviras private Forbrug. Fru Elvira øvede formelig Hærværk i Byens *maisons des modes* og Juvelerforretninger. I Løbet af et Par Uger var de fire Haandtasker blevet suppleret med otte vældige amerikanske Rejsekofferter, der stønnede under det sprængende Pres af dejlige Klæder, og hele Dagen var der en Folkevandring i Hotellets Portierloge af Bude, der afleverede Pakker til Fru Elvira.

En Dag fik hun den Idé, at det var modbydeligt at bo paa Hotel:

»Jeg har altid hadet det,« sagde hun til Schmidt ... »det var kun for Din Skyld, at jeg gik ind paa det. Se, Din Ungkarlelejlighed er jo altfor spartansk og tragisk, og en Lejlighed er ikke til at faa for Tiden, det eneste rigtige er at bygge en Villa. Jeg har allerede en ganske glimrende Grund paa Haanden.« ...

Schmidt købte Grunden og gav hende frie Hænder til at bygge efter sit eget lunefulde Hoved — og haabede saa at have Fred for en Tid. Men han tog Fejl.

Det var ved en af de smaa intime Frokoster, hvor Fru Elvira optraadte i Morgenkjole, hvis duftende Stof ligefrem sukkede efter Kærtegn, at hun gav ham en ny Forskrækkelse.

»Hans,« sagde hun og prøvede paa at klappe hans urolige Haar til Hvile, ... »ved Du, hvad der er min eneste Sorg?«

»Nej, min Elskede.« ...

»At jeg er fængslet til København hele Sommeren ... det har altid været min Drøm at komme til et Badested. Før har jeg jo aldrig turdet bede den strenge Direktør om den Slags

Gunstbevisninger — men min egen elskede Hans tør jeg jo nok bede om at lade min Rolle dublere bare i 14 Dage.»

»Men kære Barn!« Hans Schmidt saa dybt bekymret ud. »Har Du da tænkt paa, at Revuen trækker daarligt i Forvejen, og at den vil falde helt sammen, hvis vi doublerer Din Rolle? ... Og hvordan skal jeg faa Tid til at rejse bort fra København i hele 14 Dage. Jeg har 8 Generalforsamlinger fordelt over August Maaned. Det gaar aldrig.« ...

Men Fru Elvira lukkede sejerssikker hans Mund med et Kys:

»Hvis Du elsker mig, siger Du ja.«
Og han elskede hende.

»Saa er det en Aftale, at vi bestiller Værelser paa Grenen fra den første,« sagde Fru Elvira og dermed var Sagen afgjort.

Erik Lamm rullede op foran sit Forretningspalæ frisk og velopløst efter Morgentræningen paa Galopbanen.

Uret over Portalen viste 10 Minutter i 11 — og Direktør Gabriel havde anmeldt sit Komme Kl. 11. Han var altid pindlig præcis — saa det var i yderste Øjeblik.

Lamm kastede Burberry-Frakken af sig og sprang forbi den hilsende Portier opad Trappen. Paa hans private Kontor modtog hans Sekretær ham med Morgenposten, og han havde næppe skrevet den under, før Direktør Gabriel blev meldt.

Lamm tog overstrømmende imod ham og tvang ham ned i en Lænestol.

Direktør Gabriel var aabenbart nervøs. Han slap ikke sin Straahat, men hvirvlede den ustandseligt mellem sine Hænder som et Hjul — og hektiske Pletter flammede hvert Øjeblik op paa hans Kinder.

»Jeg kan tænke, De kommer i Anledning af Situationen paa Børsen, Gabriel,« sagde Lamm roligt ... »det var et Held, at denne Nedgang ikke kom før den nye Aktietegning sluttede.«

»Jeg synes, den er temmelig ... temmelig ubehagelig og-saa nu,« begyndte Gabriel usikkert ... »jeg forstaar den slet

ikke. I to Aar har Deres Aktier været et af Børsens Favorit-Papirer, og nu i de sidste 14 Dage er de faldet over 75 pCt. ... hvad betyder det?»

»Børsen er en lunefuld Veninde,« svarede Lamm let canserende ... »jeg forstaar ikke selv denne Nedgang. Der er dog ikke fremkommet det fjerneste, der berettiger den. Det er næsten som om der er hemmelighedsfulde Kræfter i Bevægelse. Ja, De har sikkert hørt Rygterne om Russeren Kiatschi, der har stillet ubegrændsede Summer til Disposition for en Baisse-Spekulation i vore Aktier ... men hvorfor skal vi bekymre os om det? Vi ved jo, at over Halvdelen af Aktiekapitalen ligger fast. — Hvad kommer det os ved, om Folk gider tabe deres Penge ved at støtte denne latterlige Baisse. Os kan de dog aldrig ramme.« ...

»Nej,« afbrød Gabriel ham haardt — »ikke hvis »de Lammske Selskaber« er sunde — men er de det?»

»Hvad mener De?»

»Jeg mener, forfølger vi den rigtige Ide? Nu har vi bundet mere end 15 Millioner i Deres Transit-Spekulation, Lamm. Falder den heldig ud, staar vi ganske rigtig med Palmerne — men har De set galt, Lamm, er vi færdige — og saa faar Baissen Ret! Hvad er Sandheden her? *Det* er Spørgsmaalet i Dag.«

»Gabriel!« Lamms Stemme blev alvorlig og indtrængende. »Se tilbage paa hele Sagen! Vi har dog ikke kastet de 15 Millioner ud for alle Vinde til Vareindkøb. Sendte vi ikke de mest fremragende Ekspertter til Randstaterne og lod dem udarbejde Statistiker over, hvilke Varer disse Lande havde Brug for og i hvilke Mængder? Og gjorde vi ikke vore Indkøb i Amerika i Overensstemmelse med disse Oplysninger? Nu er de vældige Varepartier paa Vej hertil. Naar de kommer, skal De se, at jeg faar Ret.«

»Gudbevares, hele Forretningsførelsen har saamænd været upaaklagelig, men jeg maa have Lov til at tale rent ud til Dem, Lamm. Det er ikke Detaillerne, jeg bekymrer mig om — men mod min Vilje har denne Baisse alligevel fyldt mig med Tvivl. Er hele Transit-Ideen ikke et Fantasifoster? Er al

denne Tale om Københavns himmelske Chancer andet end Mundsvejr? Jeg vil ikke skjule noget. Jeg har i de sidste Dage Gang paa Gang spurgt mig selv: Hvem er denne Lamm — og hvorfor har jeg sat hele min Formue ind paa ham? Naar jeg ransager min Hjerne, kan jeg ikke finde anden Grund, end at min Kone satte overordentlig Pris paa at se Dem ved sine Theselskaber. De var en korrekt og fuldendt Selskabsmand, sagde hun. ... Og De havde en farlig Evne til altid at tale Forretning med mig paa en Maade, der hidsede min Fantasi. Men har De egentlig nogensinde vist, at De var andet end et Sæt Tøj og et Konversationstalent? Nej! Nu er det først, at De skal dokumentere Deres Evner som Forretningsmand — og glem ikke, at det er mig, der skal betale denne Demonstration. Derfor taler jeg, som jeg gør. Gaar det galt, vil jeg til min Dødsdag undre mig over, at jeg i den Grad i Blinde kunde vove mine Penge paa en Mand, jeg slet ikke kendte. ... Faar De Ret, vil jeg give Dem min uforbeholdne Undskyldning og være den første til at anerkende Dem. ... Men nu kommer jeg og spørger Dem: Kan De som *gentleman* og ærlig Mand erklære, at De er fuldt ud overbevist om, at Deres Transit-Spekulation vil lykkes — eller vil De raade mig til i Tide at redde, hvad reddes kan, ved at realisere mine Aktier bedst muligt?»

Erik Lamm svarede ikke straks. Gabriels usammenhængende Analyse af ham og hans Forretning havde kun været Ekkoet af den Tvivl, der nagede hans eget Hjerte. Ofte var det hændt i den senere Tid, naar han havde siddet omgivet af sit Kontors renaissanceagtige, ærværdige Luksus, og Sekretæren ærbødigt havde bøjet sig over ham for at modtage hans Ordre, at han et eller andet Sted i sit Indre følte en uimodstaaelig Trang til at haanle ad sig selv. Med hvilken Ret sad han her og disponerede over Millioner og lod sig behandle som det kommercielle Overmenneske? Gabriel havde Ret. Han havde aldrig vist, hvad han duede til. Han havde kun haft denne ene Idé, der hypnotiserede alle, han udviklede den for: Transiten. Men var den Løgn eller Sandhed? Nu vidste han det mindre end nogensinde — og han følte en levende Ind-

skyldelse til at sige til Gabriel: I Herrens Navn, Gabriel, hvem kan garantere for sine Ideer i denne Verden? De har bundet alt, hvad De ejer og har i de Lammske Selskaber. Det har gjort Dem nervøs. Sælg løs, selv om De skal sælge med Tab — og sov roligt.

Da løftede han tilfældigt sine Øjne. De strejfede den store Glasvæg, der adskilte hans private Kontor fra den store Arbejdshal. Derude dansede Hundreder af Fingre over Remington'ernes Tangenter. Regnemaskinerne eksploderede med Milliontal. Telefonerne steg og faldt ustandseligt paa deres blinkende Gafler. Telegrafnøglerne hamrede deres uforstyrrelige Morse-Melodi ud over hele Verden. Al denne Travlhed, alle disse rastløse Svingninger havde hans Transit-Idé skabt. Det var intet Fantasifoster, men levende Virkelighed og Sandhed. ... Og han følte atter en ubegrænset Tillid til sig selv.

»Gabriel!« Lamms Stemme blev uvilkaarligt høj og myndig, som naar han talte til en hel Forsamling: »Det er jo kun naturligt, at De har talt, som De gjorde. Jeg ved, at hele Deres Eksistens staar paa Spil. De har forlangt, at jeg skal være ærlig, og det vil jeg ogsaa være. Jeg nærer intet Øjeblik Skyggen af Tvivl om, at min Idé er den rigtige! Jeg er fast overbevist om, at alle Mørkemændenes skumle Spaadomme vil blive gjort til Skamme. København vil blive det nye Verdenscentrum — og vi, der først af alle saa dette, vil skabe os svimlende Formuer paa vort Klarsyn. Om nogle Uger vil vore Lagre svulme af efterstræbte Varer, og inden en Maaned vil de være realiseret med en fyrstelig Fortjeneste. Og alle de, der var dumme nok til at lade sig kujonere af denne Baisse og sælge deres Aktier, vil forgaa af Ærgrelse og Skam. Nu har jeg givet Dem mit Svar, Gabriel — andet kan jeg ikke gøre. De maa selv antage eller forkaste det.«

Direktør Gabriel greb overbevist hans Haand.

»Lamm!« sagde han, »jeg tror paa Dem. Og jeg lover Dem at staa Last og Brast med Dem i denne Sag.«

TOLVTE KAPITEL.

Saa tømtes Byen — og Greve Poul blev alene tilbage med sin Idyl.

I Begyndelsen fandt han sin nye Tilværelse henrivende, men saa begyndte baade det Engelske og Gerda at kede ham.

Nu da han beskæftigede sig mere med hende, opdagede han, at hendes Naivitet virkelig var ægte, at den ikke var en yndefuld Rolle, hun spillede for at glæde ham — og det pinte ham. Hun forstod slet ikke hans Konversation med al dens mondæne Underfundighed og Gift, som han nu ikke kunde faa Afløb for andre Steder. Hun kunde kun lytte tavs til hans Repliker og se paa ham med store forelskede Øjne. Han begyndte at blive alvorligt bange for, at hun ganske savnede Udviklingsmuligheder.

Efterhaanden kom han til at længes efter hele den gamle Kreds — og denne Længsel blev betydeligt forstærket, da han paa en ualmindeligt kedsommelig Dag modtog dette Brev fra Charles Bang:

»Skagen, i August.

Kære Ven!

Hvad Fanden, der holder Dig tilbage i København, aner jeg ikke — men nu Du er der, saa bliv der endelig. Her er ikke morsomt!

Naar jeg undtager Dig, er alt, hvad der duer fra Hesten til Glaci'et, som sædvanligt troppet op, suppleret af de uundgaaelige Nordmænd og en Detailhandler fra Svendborg, der er ankommet med to Automobiler, fire Rideheste og tre Døtre i den farligste Alder.

Din Ven Erik Lamm kom i Gaar. Hans Kufferter ragede som Skyskrabere op over Fiskerhytterne, da de fløj gennem Skagen bag paa hans Auto.

Endnu har han kun været her tre Maaltider, men han har allerede promeneret fire Kostumer, det ene mere overvældende end det andet.

Som det var at vente, har han straks optaget sin Stilling som jourhavende Kavalier hos Hofjægermesterinde Kamp. Skumlere vil vide, at hans Elskovsklager, som han udstøder afbrudt af tallose Omklædninger ikke bliver bøn hørt, men at Hofjægermesterinden kun holder ham i sit Følge for at benytte ham som Børskonsulent ved Gennemgangen af Morgentelegrammerne fra hendes Vexellerer ... og har Skumlere ikke altid Ret? Det er min beskedne Erfaring.

Fru Vera er forøvrigt indtil dette Øjeblik Strandens Sensation. Hun lancerer ved Morgenbadet det sidste *american cry*: En blegrød, stramtsiddende Silkebade-drugt med vældige Sidelommer, der basker i Morgenbrisen som en Flamingos sarte Vinger. Denne fortryllende Dragt kræver en tung Guldring om den hvide Ankel — og Fru Vera bærer den med rørende Tapperhed. Har hun ikke ærligt fortjent fire Badepensionaters Forargelse?

Aksel Farris er her med sin stivbenede Pilot. Om Formiddagen promenerer han sine Filipensers Guld og Jaspis i Solen — om Eftermiddagen kappes Bourgeoisiets Damer om at flyve med ham i hans Sablatnig.

De stiger op, forventningsfulde, med bankende Hjerte, og kommer ned, blussende og med Haaret i Uorden.

En af hans sidste Passagerer var den skønne Ellinor, der hviler over Grenen som et elektrisk Uvejr, svanger med erotiske Udladninger. Hr. Farris har dog givet hende Kvalme — og nu tager hun Modgift ind i Form af en yngre Baron af den religionsfilosofiske Type. Baronen og jeg bader sammen, og jeg har allerede konstateret, at han taber øjensynligt i Vægt. Saa han er sikkert lykkelig.

Grev Spore og hans tilkommende har passeret Ska-gen paa deres Automobiltur Danmark rundt. Der var Øjeblikke, da jeg frygtede for, at Fru Gabriel skulde sprænges under Vægten af den Glorie, den grevelige Vi-sit lagde om hendes Pande. Naar jeg hilste paa hende, var hun apatisk af lutter Slægtsfølelse — men hun har dog holdt sig oppe med hyppige Bade.

Om det forestaaende Bryllup hviskes der forøvrigt de herligste Rygter blandt Klitterne. Nu skal den lykkelige Leander ikke alene have Herregaarden i Skaane i Med-gift — men en ekstra Million kontant til at fikse op paa Vaabenskjoldet ... og Bryllupsrejsen giver Anledning til de vildeste Gisninger. Egentlig skal det have været Fru Majas Hensigt at lade bygge et stort Rejse-Auto, der skulde rumme Brudesengen, saa de unges Forening kunde ske, mens de susede ud paa Bryllupsrejsen. En grandios Idé, ikke sandt? — Men den skal være strandet, fordi Bruden mente, at den vilde frembyde visse praktiske Van-skeligheder. ... Eva kan nemlig bestige sin Brudeseng med den samme Replik som den unge franske Pige, der hviskede til sin rødmende Brudgom: *Cheerio mon cher! Je sais tout!* ...

Gudskelov efterlod Spores Din Kusine Ella, da de rejste. Hun er et Smykke for det ganske Vendsyssel. Man bilder sig ind at høre Havet juble, naar hun springer i Bølgerne, at se Klitterne opløses i djævelsk Sandflugt, naar hun suser henover Stranden i sin Renault. Hver og en af Skagens gyldne Ynglinge ligger da ogsaa ydmygt for hendes Fod — og Sommerens fejreste Pris er at blive hendes Page. Men for de udvalgte er denne Lykke dog et tveægget Sværd; thi med sin fyrstelige Ustadighed skifter hun Page hver Morgen — og de afskedigede dan-ner efterhaanden en særlig Folkestamme heroppe, let kendelige paa den knækkede Holdning og de haabløse Øjne. Saaledes tænker jeg mig Mændene har set ud af hin Stamme Asra, *welche sterben, wenn sie lieben*. Du

forstaar, at jeg ikke tør udsætte min sarte Konstitution for saadanne Sindsbevægelser og derfor holder mig i den yderste Periferi af den grumme Komtesse's Aktionsradius.

Kongefamilien er flyttet ind paa Klitgaarden og deler sine Interesser ligeligt mellem Operaen og Balletten. Disse to Kunstarter har takket være den kongelige Protektion stadig Publikums Bevaagenhed — men Malerne, Skagens Stolthed i de gode, gamle Dage, er efterhaanden ynkeligt blevet Stedbørn. Ingen tager Notits af dem. De er trængt ud i afsides, øde Klitter sammen med deres ormædte Staffelier og kulturelle Hustruer.

Direktør Hans Schmidt og hans udkaarne Elvira strøg som en Dobbelt-Komet henover Firnamentet i forrige Uge. Vi savner Fru Elvira smerteligt paa Ballerne, hvor vi hver Aften gør haard Bod for Dagens Synder. Hun dansede en uopnaaelig Jazz. Det var som en Aabenbaring at ligge i hendes Arme til Tonerne af *My Hawaiian Butterfly*. Det er Sommerens Melodi. ... Ak, nu har Hans Schmidt's utæmmelige Jalousi revet hende fra os. Man vil fra paalidelig Kilde vide, at han gik uden for og græd, naar han saa hende lægge sig ind til alle disse fremmede Kavallerer. Tre Nætter led han i Stilhed. Saa brød han op og bortførte hende til et apokryft Badested længere ned ad Kysten, hvorhen hverken Jazz eller Kjo-lebenklæder endnu er naaet med deres Forbandelser.

Jeg hilser af og til paa Din Familie. Din Moder, Grevinden, synes at foretrække de fyrstelige Herrer og Damer i den tunge Ende af Kortviften fremfor noget andet Selskab. ... Den kære Siegfride ser jeg en Gang imellem ængsteligt nærme sig Vandkanten iført et særdeles originalt Badekostume, højhalset og med lange, hvide Bomuldsstrømper. Der er altsaa virkelig endnu Kvinder, der regner deres Dyd for en Skat, det er værd at udfolde lidt Anstrengelse for at beskytte.

Har jeg glemt nogen? Jeg tror det ikke, medmindre Du da venter et Skriftemaal om mit eget Hjerte. Jeg har tabt det — men det tragiske er, at jeg ikke ved, om det er

til et Barn eller til en Kvinde. Er hun 15 eller 16? O, om jeg vidste det! Spørger jeg hende, svarer hun mig med en Latter, der baade er en Spot og en Forjættelse ... hun er spinkel og flygtig som en Rokoko-Prinsesse. Hun danser som et Fnug henover Stranden. Under hendes venstre Øje sidder en Skønhedsplet — og den gør mig gal. Jeg behandler hende som et Barn og taler til hende som til en Kvinde, jeg vil erobre. Det morer hende — men sandsynligvis ler hun ad mig i sit Hjerte. Aldrig har jeg følt mig saa usikker overfor en Kvinde. Det er berusende.

Jeg har faaet ud af hende, at hendes Forældre bliver her en Maanedes Tid endnu, saa Du ser ikke noget til mig før i September.

Jeg slutter her. Jeg har lovet at ledsage de tre Detailhandlerdøtre paa en Fodtur til Kandestederne. Jeg har et lille Haab om, at min Rokoko-Prinsesse slutter sig til os.

Med mange Hilsener

Din

Charles Bang.«

Dette Brev hensatte Greve Poul i en Tilstand af ligefrem Ophidselse. Det var kun en Buket af Bagateller — men det var alligevel en Hilsen fra den Kreds, hvor han hørte hjemme. Hvor var det latterligt af ham, at han havde ødelagt en hel Sommer for et Lunes Skyld — et Lune, der ikke engang morede ham mere.

Han tænkte et Øjeblik paa at pakke sine Kufferter og stikke af til Skagen med det samme, men opgav det. Det vilde se for fjollet ud. Han maatte blive og døje den døde Tid, der var tilbage, som en Mand.

Men hans Irritation voksede mod Gerda, der var den uskyldige Aarsag til hans ødelagte Sommer. Han begyndte at forsømme hende. Han fik den Vane i sidste Øjeblik at sende hende et Kiosk-Telegram: »Er pludseligt blevet forhindret af vigtige Forretninger. Vort lille Møde kan ikke blive til noget. Fortvivlet. Poul.«

Han var ikke sin Veninde utro, men det morede ham mere at sidde i en Krog hos Nimb og drømme over en Whisky og en Cigaret.

Gerda led i Stilhed. Hendes Erfaringer var kun faa og enkle, men hun forstod, at disse hastige Afbud altid er Bulletiner fra Kærlighedens Dødsleje.

Hun besluttede aldrig at bebrejde ham noget, men bare haabe paa, at hans Kærlighed vilde blusse op igen — derfor var hun den samme, naar han af og til tog sig sammen og holdt en Aftale, og saa paa ham med de samme store, forlovede Øjne.

Saa skete det, at Greve Poul, engang da han ikke havde set Gerda i fire Dage, fik et Brev fra hende, skrevet med store, angstfulde Bogstaver:

»Hent mig i Aften ved Teatret. Du *maa* komme, Poul! Det er meget alvorligt.

Din

Gerda.«

Greve Poul stillede med bange Anelser udenfor Teatret — og de blev fuldtud opfyldt.

Gerda kom ud, sidst i hele Koristindernes Sværm, gik tavs og stille hen til ham, tog hans Arm og trak ham ind i Boulevardens Mørke:

»Poul!« sagde hun, og ved hans Navn brast hun i Graad. ... »Det er galt fat med mig! Jeg skal have et Barn.«

Skönt han hele Dagen havde anet, at det var dette, der kom, slog hendes Ord ham alligevel med ærgerligt Mismod. Han ledte efter et eller andet trøstende at sige hende, men han følte sig fuldkomment tom. Det eneste, han kunde finde paa var at klappe hendes Haand ganske mekanisk.

»Poul,« hviskede hun, mens hun ustandseligt tørrede Taa-rene bort. ... »Hvad skal jeg gøre? Hvad skal jeg gøre?«

Endelig havde Greve Poul for sit eget Vedkommende fundet Trøst i den Tanke, at selv om Ulykken var sket, kom et Barn dog ikke i Løbet af en Dag eller to. Der var Tid til allehaande Arrangementer. Men Satans ærgerligt var det.

»Hør nu her, mit Barn,« sagde han, »det er selvfølgelig alvorligt, men du skal slet ikke fortvivle. Den Slags er blevet ordnet før. ... Nu maa Du give mig Tid til at tænke over Sagen i en otte Dages Tid, saa skal jeg nok finde den bedste Maade ... men i den Tid er det bedst, vi ikke ser hinanden.«

»Ikke ser hinanden?« gentog Gerda med bedrøvet Forundring ... »hvad mener Du dog, Poul?«

»Ja, jeg mener, det vil bare faa Dig til at græde ... hele Tiden minde dig om ...«

»Men Poul dog, nu vil jeg netop saa forfærdelig gerne se dig rigtig tit.«

»Du maa nu tro mig! Det er allerbedst for os begge to, at vi ikke ses ... men jeg skal nok skrive til Dig. ... Skal jeg ikke følge Dig hjem?«

»Nej, Tak,« sagde hun skælvende. ... »Jeg tager en Omnibil.«

»Ja, ja, lille Gerda. Hold nu Modet oppe ... og saa hører Du fra mig.«

Han kyssede hende flygtigt — og Gerda gik hurtigt uden at se tilbage efter ham. Hun vidste, at det var deres sidste Møde.

Fru Vera og Lamm var de første af Sommerens Gæster, der vendte tilbage til København.

Fru Vera kom hjem til et Ocean af Bekymringer. Hendes Sommerophold havde kostet adskilligt mere end budgetteret — og paa Børsen var Situationen nærmest fortvivlet. Denne allestedsnærværende Baisse havde pludseligt kastet sig over alle hendes Yndlingspapirer. Overfaldet kom saa voldsomt og uventet, at de paa en enkelt Dag var faldet saa eftertrykkeligt, at hun nu kun kunde realisere dem med et Tab, som hun var ude af Stand til at bære. Hun kunde altsaa ikke gøre andet end at klamre sig til sine stakkels Papirer gennem Uvejret og haabe paa, at det vilde lægge sig, før de gik uhjælpeligt under.

De Bekymringer, der ventede Lamm ved hans Tilbage-

komst til København, var af en langt mere omfattende Karakter.

De vældige amerikanske Varepartier var ankommet. Lamm havde straks henrykt inspiceret disse bugnende Bjerge af Flæsk og Kød, af Hvede og Landbrugsmaskiner, af Kraftfoder og Klæde, af Olje og Tobakker, der havde skruet sig op i hans Varehuse til de truede med at løfte Taget af. Pressen bragte hver Dag Billeder af Skibe, der lossede de Lamm'ske Varer og skrev sagligt og lyrisk om det nye Hamborg, som han var med til at skabe paa dansk Grund.

Samtidig blev hele Byen grebet af Transit-Vanviddet. Alle de, der i Krigens Aar havde svoret til Børsens Aktier, kastede pludseligt deres Kærlighed paa Varepartier. Telegram-Bestillinger fløj over Atlanten — og langs alle Byens Kajer laa Damperne i firedobbelte Rader og ventede paa at slynge Transit-Gods i Land.

De Lamm'ske Selskabers Salgsrepræsentanter var allerede spredt ud over de baltiske Lande med deres Prøvekufferter og Ordrebøger. De nye Eksport-Afdelinger paa Hovedkontoret stod rede til at overtage de store Ekspeditioner. For saa vidt klaprede hele Maskineriet — men saa blev der Stilhed.

Der indløb ingen Ordre. Dette Faktum gik langsomt og uafvendeligt op for Erik Lamm. En latterlig lille Bestilling paa Skosøm til Reval — og en Forespørgsel om Haveriver fra Finland, — men ellers isnende Tavshed fra de Lamm'ske Handelsdiplomater. Det vældige, jublende Skrig paa Mad og Gods, som han havde ventet skulde bryde ud, lod sig ikke høre.

Lamm følte en snigende Uhygge vokse i sig for hver Dag, der gik uden Ændring i Situationen.

Han begyndte at ane, at han havde begaaet en frygtelig Fejltagelse — men han *vilde* ikke indrømme sit Nederlag overfor sig selv eller andre. Han bed Tænderne sammen og sagde, at det skulde gaa, at det bare var et Spørgsmaal om Tiden — saa vilde Varerne springe af hans Lagre som en Flod i Tøbrud, løssluppet og overvældende.

Paa alle Forespørgsler svarede han med det samme tilidsfulde Smil:

»Glimrende, kære. ... Det gaar glimrende!«

Imens faldt de Lamm'ske Aktier stadig paa Børsen. De underjordiske Kræfter syntes at være fast bestemt paa at trække dem i Dybet, og Lamm indsaa Nødvendigheden af paa en eller anden Maade at proklamere en Status, et Resultat, der kunde stive Rygraden af paa de faste Aktionærer. Men som han sad og spekulerede over dette Problem, modtog han et Telegram, der fyldte ham med Forfærdelse. Det var fra hans Repræsentant i Reval: Det var saa at sige umuligt at anbringe et større Vareparti i Randstaterne, da Amerikanerne allerede havde taget Ordre op for flere Aars Forbrug.

Umuligt! sagde Lamm til sig selv. Amerikanerne kunde dog ikke pege paa København som det nye Centrum for at lægge det øde! Og var dette Telegram sandt, var det Dødsdommen over de Lamm'ske Selskaber. Alt, hvad det kunde disponere over, var anbragt i de Skyskrabere af Vareballe, der hegnete Havnen. Alt var sat paa et Kort. Vandt *det* ikke, var alt ude. —

Men det vilde dog være for gement. Det maatte være denne Repræsentant, der var en Taabe og havde misforstaaet et eller andet.

Han sendte Bud efter Eksportchefen:

»Martens,« sagde han til ham, ... »kan De rejse til Reval i Dag.«

»Selvfølgelig, Hr. Direktør!«

»Læs dette Telegram. Jeg ønsker, at De skal undersøge, om dette er sandt! Saa snart De har Klarhed over Sagen, telegraferer De til mig. Jeg venter Deres Telegram Fredag.«

»Javel!«

Erik Lamm ventede Martens' Telegram med ulidelig Spænding. Svaret var intet mindre end hans Skæbne. Hele Ugen gik han saa underligt rastløst omkring, kunde intet bestille og ikke holde nogen Traad fast i sin Tanke.

I Forretningen kom han saa godt som ikke, helst drev han om ved Havnen og aflagde Lyn-Visitter i sine Pakhuse.

Han trængte til den Følelse af Realitet, det gav ham at overskue disse uhyre Gulvflader, der trygt og overlegent bar deres centnertunge Last af hans Gods. Mellem sine Vareballer følte han sig altid usvigeligt overbevist om, at Spekulationen maatte lykkes — men saa snart han kom udenfor Pakhusene, gled Jorden atter bort under hans Fødder og Tvivlen gnavede hans Hjerter.

Han havde givet Martens Ordre til at sende det afgørende Telegram til hans private Bopæl — og Fredag holdt han sig hjemme hele Dagen og ventede.

Spændingen var ved at faa Bugt med ham, og han holdt sig kun oppe ved Nikotin.

Endnu ved 5-Tiden var Telegrammet ikke kommet. Han var inviteret til Bridge-Aften hos Greve Urnes — og da han havde sat sig for under alle Omstændigheder at gennemføre sin Tilværelse, som om alt gik normalt, begyndte han at klæde sig om.

Han følte alle sine Nerver slappes og lindres, da han traadte ind i sin Garderobe. Dette rent rutinemæssige Arbejde: at finde Smoking frem, at vælge Skjorte og Slips og Socker, at sætte Brillanterne i Brystet og fæstne Manchetknapperne, løftede for en Time Spændingens Pres fra hans Hjerne — men da han omklædt traadte ind i sit Arbejdsværelse, pacede det evindelige Spørgsmaal atter Angsten op i ham.

Han kaldte Tjeneren ind.

»Er der kommet et Telegram, mens jeg klædte mig om, Hans?«

»Nej, Hr. Direktør.«

Hvor blev det dog af? Hvad gik der af Martens? Forstod denne Mand ikke, at hans Meddelelse betød Liv eller Død for Firmaet?

Han greb sin Telefon:

»Er det Afdelingen for udenlandske Telegrammer? ... De taler med Direktør Erik Lamm. Er der indløbet et Telegram til mig fra Reval?«

»Et Øjeblik!« ... Ekspedienten forsvandt og kom atter

i Telefonen. ... »Nej, Hr. Direktør! Der er overhovedet intet Telegram indløbet fra Reval i Dag.«

Han kastede Telefonen fra sig i Fortvivlelse. Dette var ikke til at udholde. Han saa paa sit Uhr. Klokken var over 6. Han vilde flygte hen paa en Restaurant og styrke sig med et Par *cocktails*. Hvordan skulde det ellers gaa i Aften?

»Hans!«

Han kaldte atter paa Tjeneren.

»Ja, Hr. Direktør.«

»De maa garantere mig, at De ikke forlader Lejligheden et Øjeblik i Aften. Jeg venter et vigtigt Telegram, og det maa ikke gaa fejl. ... Jeg ringer senere hjem og hører, om det er kommet.«

»Hr. Lamm kan stole absolut paa mig.«

»Godt, hjælp mig saa i Frakken.«

Og Lamm drev aandsfraværende af Sted mod sine *cocktails*.

Greve Poul var lykkelig over, at han kunde gaa den store Bridge-Aften i Møde med nogenlunde ren Samvittighed. Han hadede moralske Tømmermænd.

Efter at Gerdas højst ubehagelige Tilstaaelse havde beredt ham adskillige søvnløse Nætter, besluttede han at betro sig til en erfaren Mand blandt sine Venner — og Resultatet af Raadslagningen blev, at han sendte Gerda et Brev ledsaget af 400 Kr.

»Kære Gerda,« skrev han, »Du er vel ikke altfor ked af det? Det vilde gøre mig ondt. Jeg har nu tænkt Sagen igen til Bunds — og jeg tror, at det, jeg foreslaar dig, er det eneste rigtige. Der følger en Adresse med dette Brev. Der vil Du kunne henvende Dig og blive befriet for enhver Skam og Bekymring. Jeg vedlægger det Beløb, der vil blive forlangt af Dig. Du maa endelig omgaaende skrive til mig,

hvordan Resultatet af dette Besøg er blevet. Du skal se, lille Gerda, alt bliver godt — og engang kan vi mødes som Venner og mindes vor lille sommerlige Idyl uden Bitterhed.

Din gode Ven.»

Paa dette Brev modtog Greve Poul aldrig noget Svar.

TRETTENDE KAPITEL.

Endelig løb altsaa den Urne'ske Bridge-Aften af Stablen.

Det var i sidste Øjeblik. Med Formiddagsposten havde Greven modtaget en lille galdefarvet Seddel, der meddelte, at hans Bank var Indehaver af en Veksel, og at den vilde blive protesteret, saafremt han ikke indfrie den den følgende Dag.

Der hvilede en Atmosfære af elektrisk Nervøsitet over det grevelige Hus hele den skæbnesvangre Dag.

Komtesse Siegfride havde allerede fra den aarle Morgenstund lukket sig inde paa sit Værelse med en højtidelig Erklæring om, at hun vaskede sine Hænder i denne Affære.

Greven var blevet sendt til Frokost med en Stamhusbesidder paa Yacht-Pavillonen for ikke at gaa i Vejen ... og Grevinde Josefa travede hele Dagen febrilsk gennem Salonerne og forandrede ustandseligt Arrangementerne.

Det var hende umuligt at finde en rigtig naturlig Opstilling af de to Spilleborde, hvis grønne Rygge skælvede nervøst paa Myggebenene, som følte de, at *de* alene bar Ansvaret for hele Urneslægts Ve og Vel.

»Prøv at flytte det ene Bord ind mellem Syrentræerne!« kommanderede hun Poul, der assisterede hende i blegrød Manchetskjorte og Boston-Slips. ... »Nej! Det gaar heller ikke ... sæt det hellere hen ved Kaminen. Saaledes! og flyt saa Flygel-Lampen derhen.«

Poul adlød taalmodigt. Sveddraaberne faldt tæt paa Lampens Bronzefod. Han flyttede paa fjerde Time.

»Det er bedre,« sukkede Grevinden og sank udmattet ned ved sin *afternoon-tea*, der var anrettet paa det imiterede *Louis*

XVI-Bord ... »men Stuen ser altfor bar ud. ... Vi maa have nogle flere Blomster. Husk, jeg giver Pigen Besked om at købe nogle Darwin-Tulipaner til de blaa Krystals ... det gælder først og fremmest om, at Gæsterne faar Fornemmelsen, Duften af et Hjem. ... De skulde nødtigt komme til at tænke paa en Spillebule ... kom og faa en Kop The med, min Dreng.« ...

Da Familien — eksklusive Jomfru Siegfride — mødtes til Middagen, Herrerne allerede i Smoking og Grevinden i let tullsindspundet *decolleé*, følte hun dog, at Arrangementet kunde staa for selv den mest minutiøse Kritik — og hun rejste sig med et tilfreds Suk fra Kaffen med den anden parfumerede *Pera* mellem Læberne, parat til at modtage sine Gæster med alle Fjer brusende af Dristighed og Tillid.

Den første, der kom, var Hofjægermesterinde Kamp.

Fru Vera havde haft en ond Dag.

Om Morgenen havde en af hendes Veninder saaret hende med en Forespørgsel om, hvorvidt Parafinnæser kunde blive solbrændte ... og da hun kom hjem, fandt hun paa Skrivebordet en Vexellerer-Nota, der fyldte hende med Rædsel.

»Ærede Frue,« sluttede Hr. Levy sine svimlende Talrækker, der dansede for hendes Øjne. »De vil saaledes se, at den af Dem indbetalte Margin ikke dækker den stedfundne Nedgang — og saafremt De ikke i Løbet af i Morgen præsterer en passende Indbetaling, ser vi os desværre nødte til at tvangsrealisere samtlige Poster bedst muligt, da Forholdene for Øjeblikket ikke tillader os at yde Dem nogen Kredit.«

Den slanke gyldne Brevaabner med Agat-Haandtaget skælvede mellem hendes Fingre, og Angstens Sved brød frem under Pudderet med svidende Kløe.

»Hvad skal jeg dog gøre? Hvad skal jeg dog gøre?« jamrede hun og krammede den stive, knitrende Nota mod Kjolelivets Silke. ... Hun havde klamret sig til sine Papirer gennem hele den fortvivlende Deroute ... betalt ind og betalt ind, saalænge hun kunde svede en Øre ud af sine Resourser. Dengses Penge var forlængst gaaet. ... Ringene var vredet

af hendes Fingre, Perlerne af hendes Hals ... hun havde pantsat hvert Stump af sit Indbo ... med falske, kolde Smil havde hun laant Smaabeløb — 100, 200 Kr. — af sine Veninder ... og alt, alt var det styrtet ud i Deroutens flygende Malstrøm for at bygge med paa den Dæmning, den ikke kunde bryde — — men latterligt forgæves! Et Sekund øjnede hun angstfuldt sine Papirer gennem Skumsprøjtet ... saa hvirvlede de modstandsløst mod Tilintetgørelsen.

Og denne isnende Nota med de fjendske, lilla Maskintyper var altsaa Enden.

Hun sønderrev den — sprang op — kastede den paa Gulvet — trampede paa den med sine franske Hæle — krummede Neglene — hulkede tørt af Raseri.

Var der da ingen Redning? Var hun fordømt til at gaa til Grunde? Med et faldt hun sammen over Skrivebordet og græd, saa de salte Draaber løftede det hvide Klatpapir i store, fede Buler.

»Jesus! Marie!« hulkede hun. »Nu maa Du hjælpe mig. ... Ikke for min Skyld — men for min egen stakkels Dengses Skyld. Jeg vil gøre Bod. ... Guds hellige Moder! Hvad Du end paalægger mig, jeg vil gøre det ... men hjælp mig denne ene, ene Gang!«

Pigen fandt hende sovende med den vaade Kind mod Klatpapiret, da hun kom ind med Teen.

»Men Gud,« sagde hun forskrækket, »Fruen sover ... husker Hofjægmesterinden ikke, at De skal til Grev Urnes i Aften. De sagde, at De vilde klæde Dem om allerede i Eftermiddag.«

Fru Vera for op, gysende af Kulde.

»Men Gud, Anette ... har jeg virkelig sovet?«

»Ja, Hofjægmesterinden sov saamænd ganske roligt med Hovedet paa Bordet, da jeg kom ind.«

Fru Vera stirrede forfærdet paa det drivvaade Underlag og Papislapperne, der var flagret ud over hele Stuen, helt hen til Kaminens blinkende Gitter. Alt, hvad der var sket, skar i et Lynglimt gennem hendes smertende Hoved — hun vinkede udmattet til Pigen:

»Det er godt Anette ... stil bare Teen paa Drejehylden og lad mig være alene.«

... Nu stod hun der i Grevinde Josefias Salon, frysende utilpas under det flydende Pudder, der havde lagt sin blide, gule Maske over hendes hærgede Ansigt.

Hun tog mod Grevindens Velkommen med en kold, klam Haand og et glansløst Papmaché-Smil. ... Lamm kommer i Aften! Han er mit sidste Haab. Faar jeg ikke en utrolig Tips af ham i Aften, er jeg fortabt. Det var den eneste Tanke, der rørte sig i hendes Hjerne:

»Jeg er nok den første.« ...

»Ja, men jeg faar ikke Lov til at beholde Dem ret længe for mig selv,« svarede Grevinden — »ellers havde det været saa yndigt rigtigt at faa talt ud, kære Hofjægermesterinde. ... De undskylder min Mand og Poul. De kom op at skændes om den Whisky, Archibald havde taget frem, og er gaaet ud til Vinskabet for at afgøre Striden ... nu ringer det allerede igen!«

Det var Direktør Lamm.

Han er mit eneste Haab, tænkte Fru Vera, da han ivrigt gav hende Haanden — og hun saa ham dybt ind i Øjnene.

»Hvor De ser anstrengt ud, kære Lamm,« sagde hun smilende. »Man ser rigtignok ikke paa Dem, at De har holdt Sommerferie. ... Er det Verdenshandelen, der tager saaledes paa Dem?«

»Det er det vel,« sukkede han og faldt ned med et ængsteligt Snap efter Benklæde-Folderne ... »ja, om man kunde hente Sommeren tilbage. ... Har De glemte Skagen, Fru Vera?«

»Hvor tør De mistænke mig, Lamm ... jeg tager Dem til Vidne, kære Grevinde: Er det en Uge siden, at vi opfriskede Minder deroppe fra. ... Solen og Klitterne?«

»Nej,« sagde Grevinden træt — »og nu er det snart Efteraar. I Dag saa jeg visne Blade i Grønningen — og Roserne er begyndt at falde.«

»Ja, nu er det snart Efteraar,« gentog Lamm og gabede diskret.

Stemningen var foruroligende elegisk.

Fru Vera tænkte paa sin Vexellerer-Nota, Lamm paa Telegrammet, han ventede med hver Blødsdraabe kogende af Angst, Grevinden paa Kortbunkerne, der laa henover det femtakkede Monogram paa Skrivebordets laksefarvede Safiansmappe.

Alle tre stirrede hinanden udslukt i Møde.

Det rykkede ængsteligt i Grevindens Underbevidsthed. Hun kunde ikke sidde her tavs overfor sine Gæster. Sæt at de fattede Mistanke om, at alt ikke var som det skulde være. Stirrede de ikke allerede saa sært, saa spodsk paa hende?

Et Konversationsemne! Hendes Sjæls Salighed for det fladeste, tommeste Konversationsemne! Herre Gud, var der da ikke Vejret — Teatrene — Filmen — Galopløbene i Morgen — Dagens Skilsmisse ... alle disse fortærskede Repliker, hun kunde plapre frem i Søvn, hele det evige *pièce de resistance* i Livets store Komædie = Repertoire? Men det var som om Reaktionen efter Dagens Nervøsitet havde lammet hendes Læber. Hun kunde ikke sige et Ord. Tungen rev tør og feberhed i Ganen. Stumheden stod i hendes Strube som kvælende Rædsel.

Hun følte sig grebet af en ydmygende selskabelig Fejghed — saa sin eneste Redning i at desertere. Skælvende rejste hun sig og mumlede:

... »Undskyld mig ... en Besked, jeg har glemt at give Tjeneren.«

Saa listede hun sig knækket ud af Salonen.

»Vi er alene, Fru Vera ... nu maa jeg have Lov til at sige Dem, hvor glad jeg er over at træffe Dem i Aften, selvom det selvfølgelig betyder, at jeg taber alle Rubberterne.« ...

Fru Vera kastede sig øjeblikkelig ud i sit vildeste Snakken Nonsens. Hun vidste, det var hendes eneste Charme og spillede altid paa den.

»Jeg vil ikke risikere at sætte mit Ry til som den fræk-keste Person i København,« sagde hun ... »De skulde vaske Dem, før De gik i Selskab, kære Lamm. Har De holdt Revue over Deres højre Haand, før De drog af Sted?«

Han saa ned. Der var en fedtet, leverfarvet Plet paa Haandens Bagside.

»Jeg indrømmer, det ser ikke godt ud,« lo han. ... »Jeg har gjort, hvad jeg kunde, men den viger hverken for Pimpsten eller Kraftskurepulver. Det er den forbandede Motor-cykle!«

»Hvad, er De nu ogsaa begyndt at køre Mukkebikke ... nu mangler De bare en Flyvemaskine, saa er de samtlige Sportsgrenes ukronede Hersker.«

»Maa jeg ikke have Lov til at køre Dem en Tur en Dag? Det er en ganske dejlig *Henderson* — og jeg har ubegrænset Tillid til mig selv som Chauffør.«

»Ellers Tak, kære! Jeg har aldrig yndet denne *Erotik transportable* ... hvis De havde tilbudt mig en Tur i Deres Auto, havde det været en anden Sag ... mens vi taler om Sport: Hvem vinder gentleman-Løbet i Morgen?«

»Jeg!«

Hun bøjede sig indtrængende over imod ham:

»Er De nu ganske sikker paa det?«

»Jeg spiller i alt Fald paa mig selv som Vinder.«

»Hvorfor er De ikke Outsider, Lamm?« spurgte Fru Vera med en ærgerlig Mine. »Saa vilde jeg have vundet en Formue paa Dem og været Dem evigt taknemlig. ... Nu er De en kedelig Favorit, der højst giver 55 for 50 — og det er knap nok Umagen værd at holde paa Dem.«

Hun smilede og slog ham kaad over Manchetten — men der laa et dumpt Raseri bag Ordene.

Hun rejste sig utaalmodigt og begyndte at gaa rundt i Værelset.

»Jeg ser, at der ligger Noder paa Klaveret ... skal jeg synge for Dem, Lamm? Vi er jo overladt til vor Skæbne af vore kære Værter og maa selv sørges for Underholdningen.«

»De er altfor god.« ...

Hun faldt ned paa Klaverstolen og begyndte at blade i et Nodealbum. Lamm stillede sig i Positur ved Flyglet, parat til at vende Bladene.

»Her er en! Kan De lide den, Lamm? »Hvad er Du uden mig?«

»Er det et Samvittighedsspørgsmaal, Fru Vera, eller en Sang?«

»Vrøvl!« Fru Vera begyndte at synge, mens hun lagde sig smægtende tilbage og saa ham dybt ind i Øjnene ... »er den ikke yndig?« sagde hun, mens hun legede med Forspillet til andet Vers ... »bare ikke Ordene var saa fjollede — men man maa stadig huske paa, at de tænkes sunget af en ung Pige i en Cigarfabrik ... det gør jo altid en Forskel?«

»Unægtelig,« sagde Lamm — og Fru Vera tog fat paa andet Vers.

Poul kom ind og blev staaende ved Døren, andægtigt lyttende.

Han var kommet ind i Spisestuen og havde til sin Rædsel fundet Grevinden i Færd med at nære sit Temperament ved en af de smaa slebne Cognac's-Flakon'er, der gemte sig i hemmelige Nicher paa de utroligste Steder i det grevelige Hus.

»Men, du almægtige Gud, Moder,« hviskede han ... »hvem er inde hos Gæsterne?«

»Ingen,« stammede hun og sendte ham et Par Øjne, der var som et Lams, naar det føres til Slagterbænken.

Disse jagede Øjne fyldte ham med Angst.

»Er der sket noget? ... Er der sket noget, Moder?« spurgte han hæst.

»Nej, min Dreng, jeg faldt bare sammen et Øjeblik! ... Vær nu sød og gaa ind og klar Situationen for mig, før de begynder at spørge om noget.« ...

Og saa kunde Grevinde Josefa ikke mere. Hun lænede sig over mod sin Søn og græd, saa den vældige Barm gik i cykloniske Dønninger. Gud være lovet, fik Poul Moderen fjernet, før en af de vægtige Taarer havde spoleret hans Skjortebryst.

»Tag Dig sammen,« sagde han hvast og opmuntrende. »Du ved, hvad det gælder« — og han ilede ind i Salonen for at oprette den strategiske Situation.

Fru Vera smækkede Flyglet i og snurrede rundt.

»De synger,« sagde han.

»Ja, det er det eneste virkeligt probate Middel man har mod Konversationens Rædsler.«

»Jeg maa gøre Dem begge en Undskyldning for, at De er blevet overladt til Dem selv paa denne mildest talt mærkelige Maade.«

»Kæreste Greve Poul,« svarede Fru Vera og vippede koket med Brokades-Skoen, »tal ikke om Undskyldning. Det lille Uheld har givet Lamm og mig den mest fortryllende tête a tête ... ikke sandt?« — Lamm bukkede og kyssede hendes Haand.

»Der ser De. Han tager sig allerede Friheder.«

Klokkespillet i Entréen fortsatte.

Først kom Ella — dernæst Stamhusbesidderen, der endnu var lidt mat efter Langeliniefrokostens Cocktails — og til sidst Charles Bang.

Sammen med ham traadte Grevinde Josefa ind i Salonen. Cognac's-Flakonen og Pudderkvasten havde udslettet ethvert Spor af hendes Mareridt. Hun var i ypperlig Form — lutter Smil og affable Hænder:

»Jeg ser, vi er fuldtallige. Hvorfor ikke begynde?«

»Bravo!« sagde Fru Vera. ... »Det er Evigheder siden, jeg havde en Bridge-Vifte i Haanden. Jeg mærker den hel- lige Lidenskab.«

»Poul,« fortsatte Grevinde Josefa, »hjælp mig at stille Bordene op« — og henne ved Kaminen tilføjede hun hviskende: »Du har vel ikke glemt Arrangementet, vi blev enige om?«

»Nej,« svarede Poul og smækkede det første Bridge-Bord op, saa det rungede i Salonen.

Grevinde Josefa lagde sig tilbage i Stolen, svulmende af hemmelig Tilfredshed, og tændte sig en *Tonides*.

Lamm var hendes Makker. Han havde meldt fire redoublede *Pique*, og hun havde sejrstolt slaaet den herligste Vifte op foran ham — tre Trumfer og et Par Esser. Det vilde blive Rubbert — og den fatale Veksle vilde være adskilligt nærmere sin Indfrielse.

Lamm spillede aandsfra værende men korrekt, Kortene faldt som flagrende Søvn gængere fra hans nervøse Fingre.

Ganske uvilkaarligt koncentrerede hele hans Indbildningskraft sig om Empireskrivebordets anselige blanke Flade derhjemme i hans Herreværelse. Som en ubegribelig Materialisation svævede dette ædle, lysbrydende Mahogni foran ham — ræktes ham i Møde fra Stuens diskrete Skygger som en kæmpemæssig Bakke, der kun bar et forsegleet Telegram. Han kunde endogsaa læse Udskriften: *Lammco* — denne konstruerede Telegramadresse, som hans Øjne ligegyldigt havde strejft Tusinde af Gange, syntes ham nu saa truende hemmelighedsfuld, en okkult Besværgelse, der betød Liv eller Død, og fra det Øjeblik var det en Kendsgerning for ham, at Telegrammet var kommet.

»Rubbert!« sagde Grevinden og lænede sig knagende frem over Stikkene. ... »De spillede som en Engel, Lamm!«

I en Pavse mellem to Rubberter blandede Charles Bang en cocktail til Komtesse Ella ved det lille rullende Anretterbord med alle de sjældne glødende Flasker.

»Her!« sagde han og rakte hende den perlemorsfunklende Drik. ... »*Nirvana-cocktail!* Den sælsomste og skønneste i Verden. Jeg har faaet Opskriften til den af selve cocktail'ens Mester paa *Carlton-Ritz'* Bar i New York. ... Jeg har blandet den til Dem som en ærbødig Tak for den fuldendte Maade, hvorpaa De i Aften har støttet mine vaklende Forsøg i den ædle Bridge-Kunst.« ...

Ella nippede til den isnende, besnærende Drik:

»Ja! De blander absolut cocktail'en bedre end Kortene,« smilede hun ... »ærlig talt, Charles, Deres Bridge er simpelthen *shocking*. De spiller altfor brutalt. Man kommer øjeblikkelig til at tænke paa Deres sydamerikanske Forretningsmetoder. ... De maa overgive Dem i mine Hænder, saa jeg kan lære Dem at spille en anstændig Bridge — uden hvilken ingen Mand er agtet i denne By. Og det vilde pine mig at se Dem gøre Dem selv umulig i Deres gamle Fædreland.«

»De er altfor opofrende, Komtesse Ella,« svarede han og bøjede sig ærbødigt ... »og det er kun med Smerte, at jeg giver afkald paa Deres Undervisning.«

»De tænker da for Guds Skyld ikke paa at forsage Kort-spil?«

»Nej, men om et Par Dage rejser jeg.«

»Aa, Sydamerikas Millioner har vinket ad Dem.« ...

»Nej, jeg rejser til Davos.«

»Til Davos ... til Højfjeldssanatoriet i Schweiz?«

Ella var blevet kridhvid og det spinkle Glas rystede mellem hendes Fingre, saa den funkende Drik stod i Skum.

»Ja, netop,« svarede Charles Bang roligt ... »og da den lille venlige By som bekendt bærer den klassiske Inskription over sine Porte: Her lades Haabet ude, har det jo heller ikke store Udsigter med vort lille Bridge-Kursus i Fremtiden.«

»Det er stygt ... modbydeligt af Dem at fortælle mig det her. ... Hvorfor har De ikke engang haft saa megen Fortrolighed til mig.« ...

»Fortrolighed?« afbrød Charles Bang hende skarpt. ... »Hvad mener De egentlig, Komtesse Ella?«

»Ti! Jeg vilde ønske, jeg aldrig havde truffet Dem. De har ydmyget mig som intet andet Menneske paa Jorden har vovet! De har nærmet Dem til mig, De har ladet, som om De var min Ven, og alligevel haanet mig op i mine aabne Øjne ved aldrig, aldrig siger jeg Dem, at være sand og ærlig overfor mig ... og nu har De ovenikøbet brudt Deres Ord som en Pjalt.«

»Ja, saa.« ...

»Tror De ikke, jeg husker den eneste Gang, jeg har tigget et Menneske om noget? Det var den Morgen i Klampenborg, da jeg bad Dem holde op med Deres Komædie. ... Da haandede De mig ogsaa, men De lovede mig dog, at den Dag, De trængte til en *Skriftefader*, som De sagde, vilde De komme til mig. ... Det har De maaske glemt?«

»Nej, jeg glemmer ikke let, Komtesse Ella ... og maaske havde jeg ogsaa betroet mig til Dem paa Skagen en eller anden Gang — hvis De ikke havde været saa optaget.«

»Nu lyver De igen, Charles — og dermed er jeg færdig med Dem. De vidste saa udmærket, at om det blot havde passet Dem, havde al min Tid været Deres ... men det passede

Dem ikke, saa jeg ved ikke, hvorfor De nu prøver paa at snige Dem fra det! ... Naa, jeg skal love Dem for Fremtiden at lægge *fuldkomment* Baand paa min Paatrængenhed; ... der er bare *et* Spørgsmaal, det kunde mere mig at faa besvaret, før vi slutter denne Samtale.« ...

»Og det er?«

»Aa, bare dette: *Hvorfor* har De egentlig ikke villet skænke mig Deres Fortrolighed?«

Røde Linjer flammede hen over Charles Bangs Ansigt, og hans Stemme var usikker, da han svarede:

»Et tydeligt Spørgsmaal kræver et tydeligt Svar, Komtesse Ella: Fordi jeg ikke vil paatvinge Dem en Fortrolighed, der alligevel højst kan vare et Par Aar. ... Er De *saa* tilfreds?«

Charles Bang satte Glasset haardt fra sig og vendte tilbage til sin Plads ved Spillebordet.

Poul sad over og fordrev Tiden med at iagttage Selskabet. Først strejfede hans Øjne Forældrene. Nu var de tilfældigvis Makkere. Greven spillede med Øjne, der var blodskudte og fortvivlede af Paapasselighed. Grevinde Josefas Øjenlaag var ligegyldigt sænkede, men Poul kendte Moderen og lod sig ikke narre. Som en Løs sad hun og vogtede paa sin ulyksalige Archibald. Stakkels Mand, tænkte Poul — et forkert Stik, og det vil forfølge ham en Maaned! Hvor var det egentlig sjofelt det hele!

Da han løftede Øjnene, blev de tilfældigvis hængende ved Komtesse Ellas Billede i det store gulddrammede Kaminspejl. Hvor saa hun dog fin og yndig ud, som hun sad der med den stolte Nakke bøjet i Skæret af Spilleklædets Grønt og Tulipanernes Lilla. Midt i dette Selskab af rovgridske Spillefugle sad hun saa tryk og lidenskabsløs og kastede sine Kort som i en Leg. ... Hvad om han giftede sig med hende? Han forstod ikke, hvordan dette Spørgsmaal opstod — men det var der! Ja, hvad om han gjorde? Hun vilde blive en henrivende lille Frue, en storslaaet Kammerat — og *Sjødal* vilde blive hans! Tænk om Morgenens at gaa ned og høre sine Hesteampe i Staldvarmen og galopere paa den bedste af dem ud

over sine egne Marker ... og Vennerne, som han kunde invitere derop! Han følte med et, hvor fattig og gemen hans Tilværelse var, dette aristokratiske Ladegaardsliv med dets lurvede Fideikommisser, den evige Rædsel for Terminerne og først og sidst denne forbandede Bridge-Svindel. Du almægtige Gud, om disse Scener fra i Aften skulde gentage sig Aar efter Aar, til han blev ligesaa forloren og gemen som sine Forældre!

Og hans mislykkede Kærlighedseventyr, som han knap nok havde klaret sig ud af som en gentleman! Hvor var det altsammen haabløst ... og der i det blide, farvemættede Lys en bøjet Nakke, et gyldent Haar, der kunde skænke ham Friheden fra hele Elendigheden! Det var et Æventyr — og han var en Nar om han ikke aabnede sit Hjerte for det.

Der var jo den anden Udvej: Lamm, Forretningslivet, men Poul var Pessimist i Aften. Alle de gyldne Chancer, han havde set, da han traadte i Forbindelse med Lamm, syntes ham nu saa afblegede og smaa — og han holdt ikke af Lamms Udtryk i den sidste Tid. Disse blanke, aandsfraværende Øjne, disse hastige, formaalsløse Haandbevægelser. Saadan var en Mand kun foran Sammenbrudet ... nej, Ella, Ella var det sikre Punkt, det Uforgængelige i *hans* Verden.

Da han greb Kortbunken for at blande, havde han besluttet, at Ella skulde blive hans Hustru.

»Kære Ven!« Det var Lamm, der talte til ham. ... »Jeg ved, det er mere end daarlig Tone, men vil De give mig Lov til at telefonere hjem — jeg venter et meget vigtigt Telegram.«

»Selvfølgelig staar Telefonen til Deres Disposition, Lamm. Man inviterer ikke Verdenshandelen og afskærer dens Forbindelseslinier.«

»Tak!«

Lamm gik over til Telefonen og ringede op. Hans Tjener svarede.

»Det er Lamm. ... Det er Dem, Hans, ikke sandt?«

»Javel, Hr. Direktør!«

»Er det Telegram kommet, jeg talte om?«

»Ja.«

Lamms Tænder snappede efter Underlæben.

»Er De sikker paa, at det er det rigtige? Hvor er det fra?«

»Ja, jeg har set efter. Det *er* fra Reval. Skal jeg bryde det og læse det for Dem her, Hr. Direktør?«

»Nej, lad det ligge fremme paa Skrivebordet ... ja, andet er der ikke. Godnat.«

»Godnat, Hr. Direktør.«

Lamm lod Røret falde og vendte tilbage til næste Rubbert.

Den sidste af Bridge-Gæsterne var gaaet, og Familien Urne gjorde Aftenens Resultat op.

»3700 Kr.!« forkyndte Grevinde Josefa, der var ferm i Regning — »Vekslen er reddet ... men det er ikke Din Skyld, Archibald,« tilføjede hun truende og vendte sig mod Greven.

»Naah,« sagde han ydmygt — »vi gjorde vel alle vort bedste.« ...

»Vort bedste!« Grevinden vrinskede haanligt. »Du ødelagde en Rubbert ved at melde *sans a tout* paa to Esser. — Man skulde min Salighed tro, Du spillede for Din Fornøjelse!«

FJORTENDE KAPITEL.

Hofjægermesterinde Kamp og Direktør Lamm gik sammen ned ad Bredgade.

»Tror De, vi finder en Vogn?« spurgte Fru Vera.

»Det er næsten Synd at køre saadan en Nat,« sagde han og aandede dybt ... »skal vi ikke spadserere?«

Det var en af disse sjældne, eksotiske Nætter, der kun i September hvælver sig over København. Det dybe Mørke var saa ferskenblødt og forborgent som en Mulatindes Hud — nøgen, kun dækket af Nymaanens pikante, pailletglimtende Skønhedsplet.

»Ja, lad os gaa,« hviskede hun og tog hans Arm.

Ingen af dem turde være ene.

De gik tavse ad den øde Gade. Deres Skygger drejede sig monotont, trøstesløst i Lygternes blege Lysvifter som aandagtige Visere paa Solure, glemt paa en eller anden udslukt Klode.

»Lamm!«

Fru Veras Stemme var tør og brudt. Hendes Øjne var naglet til Asfalten, der gled graa og blinkende under dem.

»Ja, Fru Vera.« ...

»De er jo min Ven?«

»Det vil jeg altid gerne have Lov til at kalde mig.«

»Lamm! Jeg er ulykkelig ... hvis der ikke sker et eller andet Mirakel, er jeg ruineret i Morgen.«

»Det er ikke Deres Alvor.« ...

»Desværre, jeg overdriver ikke,« og saa kom hele Fru Veras finansielle Passions-Historie ... hendes højtflyvende

Haab ... hendes forbryderiske Dristighed ... Baissen .. hendes haabløse Kamp ... den uafvendelige Katastrofe — »Lamm,« sagde hun fortvivlet og krammede hans Frakkeærme i sin sitrende, knyttede Haand. »Hvad skal jeg dog gøre? Kan De dog ikke give mig et eller andet Raad? Man har dog før hørt om en pludselig Manøvre, der med et Slag vender op og ned paa Situationen. Lamm, De maa dog have en eller anden Idé — en Tip, ligemeget hvor hasarderet den er — De, der ved *alt* om Spekulationen! Hvad skal jeg gøre ellers? Tænk dog paa, at Dengses Penge ogsaa gaar tabt. Jeg sulter jo ihjel — og Dengse sulter ihjel, om jeg ikke bliver reddet. ... Hvad skal der dog blive af mig ... jeg har ikke andet at gøre end at tage Veronal og dø. Det er forfærdeligt, Lamm.« ...

Lamm hørte kun halvt efter, hvad hun sagde. Han tumlede med en Tanke, der pludseligt var sprunget ud af det tomme Rum: Han turde ikke være alene, naar han aabnede Telegrammet. Han vilde ikke kunne udholde Spændingen. Hans overanstrengte Fantasi greb denne Idé, indblæste den en forfærdelig Kraft, indtil den fuldkommen voldtog ham, og han saa sig selv staa lammet som i Stivkrampe foran Skrivebordet ude af Stand til at bringe en Muskelfiber til at skælve — i al Evighed maatte han staa der og stirre paa dette forseglede Telegram, der var hans Dom.

»Hvorfor er De dog ikke kommet til mig før?« spurgte han og greb sig selv i en dyb Undren over, at han kunde tale.

»Hvorfor? Aa, jeg ved ikke ... jeg sagde hver Dag til mig selv: Nu *kan* Kursen ikke synke yderligere. Nu maa det gaa opad ... saadan tænker vel alle, der ligger i Haussen.«

De var naaet til Huset, hvor Lamm boede.

Jeg maa for enhver Pris bevæge hende til at gaa med op, tænkte han. Gaar jeg alene, bliver jeg gal!

Han standsede.

»Fru Vera,« sagde han ... »oppe paa mit Skrivebord ligger der et Telegram, det er ikke aabnet endnu. Den, der først kender Indholdet, har en stod Chance for at gøre et Kup paa Børsen — et vanvittigt Kup. Hvis De gaar med mig op, vil jeg lade Dem læse dette Telegram.«

»Hvis jeg gaar med Dem op,« gentog Fru Vera usikkert ... »hvad mener De, Lamm? Hvorfor kan De ikke telefonere Indholdet til mig, naar jeg er kommet hjem, hvis De virkelig vil hjælpe mig?«

Lamm slog ophidset med Stokken i Asfalten.

»Nej, jeg meddeler Dem kun Indholdet paa den Betingelse, at De gaar med mig op.«

»De er ingen gentleman, Hr. Direktør.«

Da lo Lamm.

»Tror De, det er et galant Tilbud, jeg gør Dem?« sagde han, mens denne hysteriske Latter stadigvæk huggede Sætningerne til Pindebrænde. ... »Jeg har efterstræbt Dem lige siden den Aften hos Gabriels, der har været Tider, da jeg syntes, jeg kunde give hvad som helst bare for at eje Dem en eneste Nat ... og nu da jeg beder Dem gaa med mig op, er jeg mere blottet for Erotik end en Eunuk. Forstaar De da ikke, at jeg ikke tør være alene, naar jeg aabner det Telegram? Forstaar De da ikke, at jeg vilde slæbe den første Sjover, jeg mødte paa Gaden med mig op, bare for at have Selskab? Hvad svarer De?«

Fru Vera stirrede forfærdet ind i hans hvide, skælvende Ansigt med de højt løftede Bryn. Dette var intet Baghold. Han led endnu frygteligere end hun selv.

»Ja, jeg gaar med,« sagde hun stille.

Lamm aabnede Porten og trykkede paa Automat-Knappen.

»Det er første Sal.« ...

Hans Stemme var atter ganske jævn, og Øjenlaagene var faldet til Ro i deres vante Halvlukkethed.

Smaakonverserende lukkede han hende ind, hængte hendes Overtøj op og førte hende ind i Herreværelset:

»Her tager Deres Hat vel ingen Skade? ... Her er en Smule Træk. Skal jeg lukke Vinduet? ... Desværre har jeg intet at byde Dem at drikke. Vor lille tête a tête er jo lidt for ukonventionel, til at jeg kan vække Tjeneren — og Hans betror mig ikke Nøglen til Vinskabet ... saadan er jo det moderne Tyende ... men en Cigaret kan jeg da byde Dem ... hvad foretrækker De paa denne Tid af Døgnet: Ægyptisk eller Vir-

ginia? Selv synes jeg, at Stemningen nærmest indbyder til en orientalsk Cigaret — en med Rosenblade og lade, dvælende Røgskyer ... hvad mener De, Fru Vera?»

Lamms henkastede Sætninger fløj forbi hendes Trommehinder uden Mening. Fra det Øjeblik, hun traadte ind i Værelset og Lyset i Loftskronen flammede op, var hun hypnotiseret af et sammenfoldet Telegram, der laa saa usseligt lille midt paa det vældige Mahognibord. Den røde Oblat vendte opad. Det var, som om en Bloddraabe havde forseglet Depechen.

»Luk det Telegram op, Lamm,« sagde hun febrilsk — »De gør mig saa nervøs.«

»Aa, Telegrammet!« lo han. ... »Tænk, det havde jeg nær glemt i Henrykkelse over, at De staar i min Stue!«

Gud være lovet, at jeg fik Publikum til denne Scene, tænkte han, da han slæbte sig hen mod Telegrammet. Den, der er alene, kan ikke spille Komædie.

»Sæt Dem,« sagde han og stillede en Stol til Rette for hende.

Selv faldt han ned i den gyngende Skrivebordsstol. Hans Haand gled tungt henover Bordets glatte Flade. Huden hvinede mod Træet og sendte ilsomme Fugtbølger henover Lys-skæret.

Han greb Telegrammet, lænede sig tilbage, saa alle Stølsens Fjedre skreg, og lukkede det op.

Fru Vera følte i den frygtelige Spænding sine Hænder og Fødder som dødt Kød, mens hun vogtede paa Lamms Ansigt. Hun saa en stor, tung Sveddraabe gro som en Vorte frem mellem hans Bryn og stryge nedover Næsen.

Lamm foldede Telegrammet sammen igen — to Gange, tre Gange, fire Gange, blev ved med at folde det, ganske mekanisk, og gik hver Gang Folden efter med en skrattende Negl, indtil det blev en dværgagtig, hvid Harmonika mellem hans Fingre:

»Fru Vera,« sagde han ... »jeg tør ikke sige Dem, hvad der staar i det Telegram.«

»Hvad mener De? Hvorfor ikke? ... De lovede dog ...«

»Ja, ja,« — han trak ustandseligt den latterlige Harmonika ud og ind mellem Tommel- og Pegefinger. ... »De har Grund til at bebrejde mig dette ... det var ikke gentleman-like af mig ... men jeg *har* ikke Lov til at fortælle Dem det ..., jeg kan ikke.«

Hun følte en dump Haabløshed hamre i sit Blod. Det var forbi altsammen. Der var kun Veronalen tilbage. Hun følte sig ikke mere brødebetyngt. Hun følte en inderlig Medlidenhed med sig selv. En uimodstaaelig Sentimentalitet overvældede hende. Hun kunde græde over Livets og Skæbnens Grusomhed overfor hende. Taarerne løb i rivende Tempo ud af hendes Øjne, men hun sørgede dog bestandigt for at standse dem i Vipperne med sit duftende Kniplingelommelørklæde, for at de ikke skulde ødelægge hendes Teint, der denne Aften var en usædvanlig Succes.

Lamm bøjede sig frem og greb hendes Haand.

»De maa ikke græde ... hører De? De aner ikke, hvor gerne jeg vilde hjælpe Dem, men jeg kan ikke — jeg kan ikke. Jeg var ude af mig selv, gal dernede paa Gaden. Indholdet af dette Telegram er ikke min Hemmelighed alene. Skulde De have nogen Glæde af det, maatte De fortælle Indholdet til Deres Vexellerer allerede i Morgen Formiddag, og det vilde anrette uhjælpelige Ulykker.« ...

Lyden af denne hæse, uligevægtige, tryglende Stemme kaldte nye Stemninger frem i hende. Dengse! Hvad skulde der blive af Dengse? Han vilde forbande hende, naar han forstod, hvad hun havde gjort. I sin sygelige Ophidselse saa hun lyslevende den tiaars Knægt staa derude i Kostskolens nøgne Klasseværelse, — fed og fregnet, snydt ud af Næsen paa afdøde Hofjægermester Kamp, stod han der og rakte de trinde Arme i den altfor snævre Kadetbluse besværgende op mod det smudsige Loft og mumlede de frygteligste Forbandelser.

Mens hun fantaserede, fattede hun et stædigt Forsæt om at lære Telegrammets Indhold at kende, hvad det end skulde koste hende.

»Lamm,« hviskede hun og bøjede sig frem imod ham. Hun saa, at Sveden nu var sprunget frem over hele hans Ansigt,

Flippen var allerede begyndt at klaske sammen som ud paa en Balnat ... »Lamm! De kan bede mig om hvad De vil, blot De vil sige mig, hvad der staar i det Telegram!«

Lamms Knæ slog mod hinanden i Forbløffelse. I hans Hjerne havde der ikke været Skyggen af en Tanke om at stille hende denne Betingelse — men nu da hun selv bød sig til, ligefrem smed sig hen til ham for en Børs-Tip, følte han al den vilde Attraa, som en hel Sommers intime Flirt havde lagt i hans Krop, slaa ud i en Brandlue af Begær. Han glemte alt i Verden for *Kvinden*. Han rejste sig med tranceagtige Bevægelser. Hun fulgte ham modstandsløst i samme Takt.

De stod overfor hinanden uden at deres Øjne mødtes.

Saa pludselig greb han hende i sine Arme, løftede hende op fra Gulvet og bar hende hen mod Sovekammerdøren, mens han hviskede:

»Baisse ad Helvede til i de Lammske Selskaber! De er pilraadne.«

Hans Læber var saa tæt ved hendes Øre, at hvert Ord blev et flammende Kys.

FEMTENDE KAPITEL.

Da Erik Lamm vaagnede, laa Fru Vera og sov i hans Arme.

Først saa han forvirret paa hende, saa huskede han alt, hvad der var sket. Han gjorde sig lempeligt fri og stod ud af Sengen. Han løb over i Badeværelset, tog sig en kold Douche og kom tilbage, indsvøbt i sin amerikanske Silkeslaabrok.

»Fru Vera!« sagde han og bøjede sig over hende ... »Fru Vera, det er Morgen.«

Dovent og henrykt slog hun Øjnene op. Da hun saa hans Ansigt over sig, trak hun ham ned til sig og kyssede ham.

»Erik,« hviskede hun — »Du var dejlig« ... men saa brast hun i Latter og stødte ham bort: »Føj, De stikker. Mand-folk er umulige om Morgenenn.«

Han kastede »Politiken«, som han havde snuppet i Entréen, hen til hende:

»Bliv nu bare liggende, saa skal jeg sørge for Frokost til to.«

Han bar selv Kæmpebakken ind i Soveværelset. Fru Vera havde haft travlt, mens han var borte. Hun var staaet op og havde fundet et Sæt af hans Pyjamas frem.

»Klæder det mig ikke?« spurgte hun og drejede sig foran ham. Hun havde rullet Gardinerne op og trukket et Anretterbord og et Par Kretonnestole hen til Vinduet. Solen og Blæsten gik forbi derude i Straaleglands.

»Det var en god Idé,« sagde Lamm og plantede Bakken paa Bordet ... »kun skammer jeg mig over mit Morgenskæg her i Solen.« ...

»Pyt,« lo Fru Vera og greb en Daase Talcum-Pudder, der stod paa Toiletbordet. »Det skal vi snart ordne.«

Hun hældte Pudder ud i Haandfladen, saa der stod en Snestorm omkring hende, og kørte det rundt i Ansigtet paa Lamm.

»Nu er De fin,« sagde hun og bankede sine Hænder. »Det er Camouflage. Jeg har lært det af en engelsk Officer ... men sæt Dem nu ned. Jeg vil være Husfrue.«

Han satte sig lydigt og kastede sig over Avisen.

Fru Vera dækkede Morgenbordet med megen Ynde og satte Kronen paa Værket med en Vase gule Tulipaner, hun fandt inde i Herreværelset.

Lamm saa op over Avisen og lukkede det ene Øje for Cigarettrøgen. Solen, der faldt ind over den hvide Dug og Porcellænets fine, blaa Linier — de gule Blomster — de travle, hvide Kvindehænder og den blaanende Cigarettrøg — g midt i alt dette Fru Vera og han selv! Hvilken Parodi paa en Idyl, tænkte han.

»Egentlig er vi vist et temmelig tragikomisk Elskerpar,« sagde han mat.

Fru Vera lod, som om hun ikke hørte det.

»Vil De have Smør under Honningen, Erik?«

»Ja, tusind Tak.«

Hun balancerede det sydende, ristede Brød elegant paa Elfenbenskniven og lod det falde ned paa hans Tallerkenn.

»Saa skænker jeg,« sagde hun.

Nogle Minutter spiste de i Tavshed.

»Det er dejligt Vejr ... hvilket Solskin!« sagde Fru Vera og stillede Avisen op i Vinduet som Solskærm.

»Ja,« svarede Lamm og flækkede et Rundstykke. »Det bliver en stor Dag paa Galopbanen.«

Men saa kunde heller ikke Fru Vera bære sin Maske længere.

»Erik,« sagde hun uroligt. ... »Hvad nu?«

»Hvad nu? ... Nu skal De skynde Dem at udnytte Deres Chance. ... De har jo ikke glemt, at De kom her i Selskabstollette. Altsaa skaffer jeg Dem en Vogn og De kører

hjem og klæder Dem om. Saa til Deres Vexellerer. Naar De viser ham den Kopi af Telegrammet, som jeg skal skrive til Dem, vil han sikkert ikke nægte at financiere en Baissespekulation i mine Aktier.« ...

»Naar De saa har ordnet disse forretningsmæssige Bagateller, vilde jeg sætte megen Pris paa Deres Selskab ud til Galopbanen. Jeg starter jo ikke før i femte Løb, saa vi kunde naa en smuk Automobiltur og for Eksempel spise Frokost i Skodsborg. Tiltaler mit Forslag Dem?«

»Ja, ja,« sagde hun ivrigt. »Jeg skal skynde mig tilbage alt det jeg kan. ... Erik!« Hun greb hans Haand. »Deres Ord har saadan beroliget mig. Jeg var saa angst for Dem. ... Det hele er ikke saa alvorligt. ... De rider Stormen af.«

Han rakte efter sit Platin-Armbaandsur, der laa paa Natbordet.

»Klokken er næsten halv elleve, Fru Vera. Hvis De ikke skynder Dem ...«

»Ja, ja.« ...

De rejste sig.

»Maa jeg have Lov til at stille mit Paaklædningsværelse til Deres Disposition,« sagde han og aabnede Døren til sin Garderobe. ... »Jeg tror, jeg tør love Dem, at der er alt, hvad De behøver undtagen Haarnaale.«

»Jeg har reddet et Par ud af Skibbruddet,« lo hun og samlede den duftende Silkedyng, der var hendes Klædning, op fra en Taburet.

Hun traadte ind i Garderoben og standsede overvældet ved Synet af Lamms vidtløftige Arrangementer.

»Erik!« raabte hun og slog ud mod Benklædepresserne, Bøjlerne og Aluminiumsstrygebrættet ... »jeg har altid vidst, De var en frygtelig Tøjjon, men dette er simpelthen æventyrligt.«

Lamm satte sig ved sit Skrivebord. Han bestilte Automobil og skrev Telegrammet af, hastigt, med store, blæksvulmende Bogstaver.

Da han havde udført disse Kommissioner, tændte han sig en Cigaret og underholdt sig med at blæse Ringe.

Meget hurtigt kom Fru Vera ud fra Garderoben med Aftenpelsen slaaet op om Hagen.

Han pressede Blækvuggeren mod Telegramkopien og rakte hende den.

»Jeg kan jo vanskeligt følge Dem ned, Fru Vera,« sagde han og pegede paa sin Slaabrok. ... »Vognen er sikkert for Døren, inden De naar ud paa Gaden.«

Hun rakte ham Haanden.

»Farvel, Erik ... jeg skal skynde mig tilbage.« ...

Hun vilde have sagt noget mere, men brød af og gik.

Lamm blev staaende ved Skrivebordet, til han hørte Autoet brøle, da det susede bort. Han følte sig med eet saa uendelig træt — ude af Stand til at foretage sig nogetsomhelst. Der var en Sætning, Fru Vera havde sagt, der blev ved med at runge i hans Hjerne. Det var dette korte, skarpe: *Hvad nu?*

Ja, hvad nu? Han vidste jo, at alt var forbi. Efter dette Telegram vilde det være umuligt at rejse en rød Øres Kredit. Inden Aften vilde de Lammske Selskaber være tvunget til at standse deres Udbetalinger.

Egentlig burde han klæde sig paa, lade Vognen køre frem, tage ind i Firmaet og møde Nederlaget med oprejst Pande. Han burde telefonere til Gabriel, til Schmidt og alle de andre store Aktionærer og advare dem i Tide, saa de kunde redde, hvad reddes kunde. Det var hans Pligt som Ven og Gentleman. Men han følte en forvirrende Sløjhed og Slaphed krybe ind over sig. Rygraden var væk. Han kunde kun drive med Strømmen og lade Forholdene udvikle sig efter deres egne suveræne Love.

Under alle Omstændigheder maa jeg klædes paa!

Han gik ind i Garderoben. Mindet om Fru Vera laa endnu i Luften som en svag feminin Odeur. Nu irriterede denne Kvindelugt ham, og han gik hen og smækkede et Vindue op for at lufte ud.

Han stillede Aluminiumsstrygebrættet op, fandt Pressejernet frem og kom imidlertid i Tanker om, at han ikke var barberet. Han ringede paa Tjeneren:

»Varmt Vand!«

Medens han ventede paa Barbervandet, drev han stundesløst frem og tilbage i de lange Tøjalléer, faldt i Tanker foran Slipsopstanderen og bladede aandsfraværende i de lange, brogede Bændelorme, der flagrede i Trækken fra Vinduet.

Uden at han vidste, hvorledes det var gaaet til, stod han pludseligt og stirrede paa sig selv i det vældige, trefløjede Spejl.

Da blev han grebet af en heftig Lede ved sig selv. Stum stod han og haanede og hudflettete sit eget Jeg. Han havde været en Nar. Han havde troet, at han var en genial Forretningsmand og i denne Tro havde han anlagt et herligt, overbevisende Væsen, der, Gud naade ham, havde faaet Gabriel, Schmidt, hele Byen til at svæve i den samme latterlige Vildfarelse. Og hvad var Resultatet blevet af alle hans store Ord, hans verdensomspændende Forbindelser, de klaprende Skrivemaskiner, de syngende Telefoner, de flyvende Telegrammer? At han var blevet taget ved Næsen, latterliggjort, knust som en Lus af den første amerikanske Jøde, der viste sin spidse Næse og sine spidse Støvlesnuder i Frihavnen!

Alle Tøjrækkerne gyngede inde i Spejlet som Baggrund for hans blege, oprevne Ansigt. Der, paa alle de strunke Bøjler, hang Erik Lamm opløst i en Række ulastelige Sæt Tøj og 200 Slips, en velpresset, pletfri Facade — og bagved Intet!

Han følte sin egen Tomhed som Konkyllesang i Hjernekallen.

— — —

Fru Vera fandt ham ved sin Tilbagekomst i Herreværelset, nybarberet og gnistrende, stærkt optaget af et betydningsfuldt Spørgsmaal:

Skulde han til sin lysegraa Longchamp-Jaket vælge Handsker med eller uden Dender?

SEKSTENDE KAPITEL.

Da Greve Poul indfandt sig paa Palace for at hente Ella, var Aftenens Beslutning lyslevende i ham. De mødtes i Hotellets Hal. Hun kom ham i Møde i et kækt Motor-Kostume: En flammegul Læderfrakke, der laa æggende om hendes Legeme, en Hymne om Sport og Fart. En Flyverhue med vældige Vingeklapper var klemmt nedover hendes Haar og rundede sig om hendes Hage. Hun var kun gult, duftende Læder og store, blaa Øjne.

Poul fandt hende nydelig. Er der en Chance, er jeg jo Jordens største Taabe, om jeg lod den gaa fra mig ... men elsker hun mig? Elsker hun mig?

Han vogtede paa hendes Haandtryk. Det var varmt og hastigt.

»Goddag, søde Poul ... det var forfærdeligt pænt af Dig at komme. Jeg glæder mig til en vanvittig dejlig Køretur.«

»Og jeg ryster af Nervøsitet over at skulde være Chauffør for en Motor-Ekspert som Du ... døm mig nu ikke for haardt.«

Ella lo.

»Skab Dig nu ikke, Du, *champion* ... hvornaar tror Du forresten Gentleman-Løbet starter?«

»Aa, ved 5-Tiden. Vi kommer i god Tid, men det er kun godt. Der bliver Trængsel.«

»Lamm vinder vel?«

»Jeg holder paa ham. Der bliver jo nok skumlet om, at han har været nervøs i den senere Tid — ikke har passet sin

Træning — ikke er sikker paa sin Hest ... men alligevel tror jeg ikke den Hest er født, der kan slaa Red Ace.«

De gled ud gennem Svingdøren til den store Renault, der brummede forventningsfuld i Solen.

Hun afskedigede Mulatchaufføren og de steg op.

Ella lagde sig med Velbehag tilbage i den lave Racer og fulgte hvorledes Pouls stærke Hænder arbejdede med Vognens funklende Stænger og Hjul. Han pressede Selvstarteren ned. Han aabnede for Benzin-Tilførslen og lagde Rattet haardt om. Alle Aarer og Sener i hans Hænder sprang frem, løftede Huden i tunge Bølger ... og Vognen svingede ind i Frederiksberggade. De jog ind i den endeløse Række af Autos, der paa haardt pumpede Hjul fløj ud mod Klampenborg. Ella følte en svimlende Glæde over at være med i dette Triumftog af Alverdens flyvende Staal.

Et Blink i en Rude. En Kiosk. En udrakt Haand. Et Væld af Roser. En brat Kurve ... de fløj over Kongens Nytorv.

Ella elskede ikke Greve Poul, men hendes Læber trak sig op mod Tænderne i Attraa efter at kysse hans skælvende Hænder, der var hovnede og hvide ved Knoerne i deres tvingende Greb om Rattet. Hun følte en tærende Længsel efter den brutale Kraft, der stod om disse haarede Næver.

Hun sneg Handsken af, lagde sin Haand henover hans Fingre, lænede sig over imod ham — og idet hun jog Neglene i hans Kød, hviskede hun i hans Øre:

»Kør vildt, Poul, kør vildt!«

Poul Urne mistede Besindelsen, da han mærkede Ellas Haand over sine Fingre. Det var første Gang, hun havde kærtetegnet ham. Han sendte hende et hastigt Blik, skilte Læberne i et stort, koldt Smil og jog Benzin-Pedalen i til Bunds. Hujende bruste Motoren op. Fartmaalerens Viser svingede vanvittigt. Raceren brød ud af Vognrækken og Hjulene sleb rasende henover Asfalten, mens Signalthorntet brød ud i en uudtømmelig Skralden, hvis ene, hæslige Tone kunde forlænges ind i Evigheden.

Husrækker rablede op omkring dem og sank i Afgrunde. Træer. Svimlende Luft. Stormsus. ...

Ella slap ikke Pouls Haand, men holdt sine Negle gravet ind i hans Fingre, jog Rattet rundt med dem, skælvede med dem under Motorens hamrende Pres. Hun havde rejst sig halvt op i Sædet. Ansigtet var strakt frem mod Fartens Is. Hun havde Blod i Munden. Tænderne var knuget tilbage mod Kødets for at kvæle et Skrig af Vellyst. Hun løftede sit Bryst i en vild Higen efter at sønderslaas, tilintetgøres i dette Motor-Organie — blande sit Elskovsskrig med Hornets Hyl — blive til et med selve den ulegemlige Fart. ...

»Det var dejligt, Poul ... dejligt!« sukkede hun, da de i en brutal Bue cirkledes sig ind i Galopbanens Vognpark.

»Ja, vi skød en pæn Fart,« sagde han aandsfraværende. Han følte, at der sad fem blodige Mærker henover hans højre Haand — fem smaa, røde Rids efter hendes hvæssede Negle — og de gjorde ham gal. Han mistede sit kolde Omdømme. Han fortalte sig selv, at det var *ham* og ikke de 150 km i Timen, Ella elskede — at det var i Længsel efter ham, hun havde revet hans Haand til Blods. Han havde været blind. Han havde ikke forstaaet hendes sære, fjendske Flirt. Hun var hans.

»Kom,« hviskede han, »lad os finde en Solskinsplads paa Tribunen, hvor vi kan have det helt for os selv.«

»Jeg ved ikke, hvorfor Du pludseligt bliver saa idyllisk, søde Poul,« sagde hun leende, »men kan Du finde en Plads med en knippelgod Udsigt, skal jeg gerne føje Dig.«

Andet Løb var netop startet, da de gjorde deres Entré paa Tribunen.

Publikum var endnu faatalligt. Kun Diplomatiets og Tekstilindustriens Monocler blinkede i Septembersolen — og en enlig Petitjournalist styrtede frem og tilbage mellem Sadlepladsen og Staldene, travl og fredløs, Storbyens Vandrenyre.

»Du behøver saamænd ikke gøre Dig Bekymringer for, at vi ikke skulde faa det for os selv,« sagde Ella ... »her er jo ikke et Menneske.«

»Nej, vi er kommet for tidligt. De første Løb er som sædvanligt saa elendigt besat, at det er en Lidelse at se paa dem. Derfor bliver Folk klogeligt borte til senere. ... Forresten

er Galopbanen allerdejlignst, naar der ikke er saa mange Mennesker herude, synes Du ikke? De distraherer bare. Nu mærker man rigtigt, hvor frisk Luften er, hvor grønt Græsset staar. Se, hvordan Solen blinker i Vandgraven ... Skiven er lige paa Nippet til at sløre sin grønne Dragt med alle Efteraarets stærke, pikante Farver. Læg Mærke til den dejlige Linie derude, hvor Sletten og Skoven mødes ... og Flaget, der smælder over det altsammen, rødt og hvidt, er det ikke smukt? ... Ja, ved Du hvad, selv Julian Olsens Orkester og de rædselsfulde høje Hatte i Dommertaarnet har deres Poesi saadan en stille Dag. ... Desværre er Idyllen altfor flygtig. Der er allerede sort af Mennesker ved Indgangen.«

Sadleplads og Tribune fyldtes hurtigt. Det var Aarets sidste Galopdag, og der hvilede en stille, sørgmodig Stemning over det mondæne Publikum. Knap havde Banen taget dem i sin Favn og forenet dem efter Sommerens Adsplittelse, før de nu atter skulde gøres hjemløse og miste ethvert Paaskud til at gnide sig opad hinanden, til Nytaarsballerne i en fjern Fremtid satte ind. Sandelig, Efteraaret *var* vemodigt.

Den første Septemberstorm havde allerede svøbt Pelsværket om alle Kvindelegemer. Blaanende Bølger af Graaværk og Muldvarp skyllede over Sadlepladsen med vrede, hvide Kamme af Ræv og Hermelin. Alt dette vinterlige Skind stod æggende mod det sommergrønne Græs og de solbrændte Ansigter. Det var Farver som Skovens. Det var Kvindernes Løvfaldsdragt.

»Der er Lamm og Fru Kamp,« sagde Ella og puffede til Poul. »Du gode Gud, hvor hun ser hengiven ud ... skulde hun alligevel være faldet for hans Ynder tilsidst?«

»Jeg vil ikke paastaa, at Lamm minder stærkt om det Billede, jeg har dannet mig af en lykkelig Elsker.«

»Han ligner en dødsdømt! Hvad er der dog i Vejen med ham? Han har været saa underlig i den senere Tid.« ...

Fru Vera fik Øje paa dem og nikkede. De hilste tilbage.

»Hallo, Lamm!« raabte Poul. »God Vind! jeg holder paa Dem og *Red Ace*.«

Han svarede med et blegt Smil.

... »Og det Smil,« fortsatte Ella, »saa De det?«

»Ja, og tværstribet Slips til Jaket. Jeg kender ikke Lamm igen.«

»Men hvad *er* det?«

»Aa, Nervøsitet over Forretningerne velsagtens. Det er vist vanskelige Tider.«

Lamm tog Afsked med Fru Vera og gik over for at klæde sig om. Skumhvirvler af allehaande Rygter skyllede i hans Kølvand over Grønsværet. Det var Journalisten, der diskret, i Forbifarten, havde lanceret Historien til en Generalkonsul for en eller anden obskur Stat:

»Jeg talte netop med Bladet. Der gaar Rygter inde i Byen om, at de Lammske Selskaber standser deres Udbetalinger i Dag. De skal have forkøbt sig ad Helvede til paa amerikanske Varer. Jeg maa sige, jeg havde ikke ventet at finde Lamm herude i Dag. Det kalder jeg *Nerve!*«

»Død og Pine, kære Ven,« sagde Generalkonsulen og klappede Journalistens Ryg med en svampet Haand. ... Det maa De s'gu se at faa nøjere bekræftet og give mig Besked om. Jeg er ærlig talt ikke uinteresseret i, hvordan det gaar.«

Rygtet krøb videre mellem Jaketbenklæder og Skindkaaber. — Skiftede Farve som en Kamæleon efter den Mund, det faldt i, smuttede videre og videre, indtil det til sidst laa over Publikum som et usynligt, tusindtunget, tiskende Væsen, en Midgaardsorm, der krøb hele Banen rundt og bed sig selv i Halen.

Fru Vera var imidlertid blevet Centrum for Familien Gabriel midt ude paa Skraaningen. Hun promenerede sidste Pariser-Vogue: En mauvefarvet Garbardine-Kjole, med vældige Flipper, der stod som Aeroplanvinger under hendes runde Hage og duvede rytmask, naar hun talte.

»Kæreste Leander,« sagde hun, »selvfølgelig holder Du paa Grev Ährensvärd. Det gør kun Dit svenske Hjerte al mulig Ære, men Du maa undskylde, at vi andre følger Fornuftens Stemme og holder paa Lamm ... hvad siger Du, Eva? ... nej, sødeste Barn — jeg ser det først nu her i Solen: Dit røde Haar bliver dog dejligere og dejligere.«

»Ja,« sagde Fru Gabriel og smilede giftigt. »Naturfarve er og bliver dog det eneste, kære Hofjægermesterinde. ...»

»De taler jo sikkert af Erfaring, kære Fru Maja, saa jeg vil ikke sige Dem imod. ... Aa, Leander, Du vil nok gøre mig den Tjeneste, naar Du gaar ned til Tolisatoren, at sætte 200 Kr. paa Red Ace for mig?«

»Med Fornøjelse!«

Fru Vera knipsede sin Guldtaske op og fandt Pengene frem.

»Sødeste Leo,« sagde Eva, »faa fat i lidt Chokolade til mig. Jeg er saa tørstig — og jeg vil ikke gaa op i Restauranten før efter det store Løb.«

Greve Leander drog af, belæsset med Kommissioner.

Fru Maja følte sig stødt over Hofjægermesterindens lette Tone. Det var første Gang, hun promenerede sin grevelige Svigersøn paa Galopbanen og hun var fuld af Andagt. Thi hun vidste, at nu da der kun var en Maaned til Brylluppet, hvilede Bourgeoisiets Øjne vagtsomt paa hende og hendes Slægt. Bare Rygterne om Evas Udstyr, der i rasende Tempo fløj fra Hundrede hvileløse Naale, havde stivnet hele Bredgade. Der hviskedes om utrolige Æventyr i Kniplinger, Mellemværk, venetianske Broderier, crêpe de chine i alle Regnbuens Farver — om overdaadige Battist-Dessous efter de sidste Budapest-Modeller, der var et Svirp i Ansigtet paa al Moral. Firmaet, der havde fremtryllet denne Erotikens luftige Offerdragt, bad saa mindeligt om dog at faa Lov til at udstille Kunstværket offentligt, men det havde Fru Maja dog ment at maatte afslaa. Den vildeste Sensation havde dog Rygtet om selve Brudedragten vakt — var den ikke telegrafisk blevet bestilt i New York som en nøje Kopi af en verdensberømt Filmeuses og Operadivas wedding-gown? Og svingede Prisopgivelserne paa denne Drøm af blændende hvidt Duchesse, Strudsfjer og Brillanter ikke hektisk paa Strækningen Grønningen—Kongens Nytorv, mens dog selv de forsigtigste familiede ved femchifrede Tal? ... Og alle disse pikante Smaantitser i Bladenes Rubriker — med deres forblommede Hentydninger til de Arrangementer, der var forberedt til selve Bryl-

lupsfesten — havde de vakt selv de sløveste af Dvalen? Jo! Byen talte kun om det store Bryllup!

Fru Maja svælgede i alle disse Rygter, der ombølgede hendes elskede Evas Brudfærd — hun syntes næsten hun kunde høre dem stige af Bruset over den sladrende Galopbane. Hjertet svulmede i hendes Bryst. Hun tog Forskud paa sin Fryd. Hun hævede sig til en Profetindes Højder. Hun saa i Aanden den store Dag for sine Øjne:

Gennem et Orgelbrus af Forargelse og Misundelse, Byens improviserede Bryllupsmarch, gaar den dejlige Eva til Altret i sin skinnende Brudekjole. Dens Pris bliver hvisket som en Bøn i de Kirkestole, dens Brillanter og vajende Fjer stryger forbi — og i dens Skær følger Greve Leanders Jokey-Skikkelse ført i Ledebaand af Fru Majas Vælde ... og efter dem hele den svenske Garde med blinkende Epauletter, Arm i Arm med den slankeste Ynde, som Rigdom og Adel paa begge Sider af Sundet har opdrættet ... og den gamle, hvidhaarede Præst rækker sine milde Hænder ud af Alterpartiets Fehave af Chrysantemer og Alpevioler og lader dem hvile velsignende over Evas Myrtekrans paa det dunkle Haar, en Klynge Søanemoner strandet paa et Koralskær, og Eva skjuler undseligt sit Ansigt i Brudebukettens Liljekonvaller og lyslilla Orchidéer, og Greve Leander kysser ridderligt hendes Haand, og Fru Maja sukker hørligt, og hele den svenske Garde snøfter, og alle de yndefulde Slankes Kniplingelommelærklæder stiger som en Flok skræmte Duer. ... Synet tog næsten Magten fra Fru Maja. Hun knugede Haanden mod sit mondæne Moderhjerte, for at lindre dets Banken, og hun havde en næsten religiøs Følelse af, at lykkeligere kunde et Menneske ikke blive i denne Taaredal.

Direktør Gabriel stod med Ryggen til Selskabet og famlede adspredt ved Kikkertremmen. Ogsaa han havde hørt Ekkoet af det brusende Rygte. Det var Løgn! Vanvid! Det var kun en Maaned siden, han havde talt med Lamm om Sagen. Da havde han malet hele Situationen i de mest rosenrøde Farver — og da han rent ud havde spurgt ham, om han alligevel

ikke vilde raade ham til at sælge sine Aktier, havde Lamm leet ham ud:

»Jo, hvis De om en Maaned føler Trang til at erklære Dem selv for Idiot,« havde han sagt.

Det *maatte* være Løgn. Lamm vidste dog, at alt hvad han ejede og havde, stod bundet i *hans* Aktier. Han kunde dog ikke ganske samvittighedsløst lade ham gaa i Afgrunden uden et advarende Ord. Han skottede til sin Kone og Datter. De stod pludrende, ranke og overlegne i deres brusende Skind med store Smil over de velplejede Ansigter. Han blev overvældet af et snigende Had til dem begge — det var jo kun for at tilfredsstille deres vanvittige mondæne Ærgerrighed, at han havde spekuleret — spekuleret til hans Hjerne var blodløs — og nu. ...

Grev Leander kom tilbage, opspilet af Befippelse over Chokoladeposen.

»Sig mig Svigerfader,« sagde han usikkert ... »har Du hørt hvad Folk taler om? — Lamm« ...

»Ja, ja,« afbrød Gabriel ham utaalmodig. »Tys, lad os ikke« ...

»Hvad er det med Lamm?« spurgte Fru Maja skarpt. Hendes Mands Udtryk gjorde hende urolig.

»Aa,« sagde han henkastet, »det er et aandssvagt Rygte, der er opstaaet her paa Banen om, at Lamm skulde have standset sine Betalinger ... at han ikke vil starte — og Gud ved hvad mere.« ...

»Du gode Gud!« ... Fru Maja følte et isnende Pust af Tilintetgørelsens Storm gaa over sit Hjerte. Hun var ikke interesseret i sin Mands Forretninger, men saa meget vidste hun dog, at hans Rigdom udelukkende var betinget af De Lammske Selskabers Held. Lamm fallit! Det betød, at ogsaa hendes Mand var ødelagt — hun selv ødelagt! Hun følte hele sin trygge, lune Bourgeoisie-Tilværelse bryde sammen som et Korthus. Villaen! Datterens Medgift! Herregaarden i Skaane! Og forfærdeligst af alt — den Bølge af giftig Medlidenhed, der vilde skylle henover hende! Den vilde dræbe hende! ... Nej, det var umuligt! Det kunde ikke være sandt. Det hele

var en kæmpemæssig, daarlig Spøg. Om et Par Minutter vilde Misforstaaelsen være opklaret. Rygtet vilde opløse sig i Latter. — Og hun vilde vugge hjem bag Luksusvognens Ruder, sikker, overlegent smilende som altid, den uovertræffelige Fru Maja!

Hun bøjede sig høgeagtigt frem mod sin Mand:

»Det er ikke andet end Pjat og ondsindet Sladder, vel?«

»Selvfølgelig ikke. Jeg refererer bare Rygtet.«

Hofjægermesterinden lo — men brød af. Hun opdagede, at hendes Latter var mere støjende og tør, end hun havde forberedt den.

»Folk er gale,« sagde hun. »Det er ikke ti Minutter siden, jeg skiltes fra Lamm, han var paa Vej for at klæde sig om til Løbet — og nu hedder det sig, at han ikke starter, er fallit, ødelagt ... ja, København er og bliver dog Verdens værste Sladderhul.«

»Der er Schmidt ovre,« sagde Gabriel. »Jeg vil gaa over og spørge ham, om han kan tænke sig, hvordan dette taabelige Rygte er opstaaet.«

Direktør Schmidt og Fru Elvira stod lænet mod Tribunens Træværk og konfererede Tips. Fru Elvira havde konstateret, at mindst fire Pressefotografer havde taget Plader af hende, saa hun var i højt Humør.

»Hans,« sagde hun, »Du er i Dit sorte Hjørne i Dag. Det er Premieren i Aften. Se paa mig. Jeg skal spille Hovedrollen — hænger jeg med Næbbet for det?«

»Nej, men Du er kun nervøs paa Dine egne Vegne. Ser Du, en stakkels Direktør bærer ikke alene sin egen, men alle Skuespillernes, Instruktørens, Forfatternes, og lad os ikke glemme det, Aktionærernes Nervøsitet i sin Sjæl, saa han har Lov til at være lidt adspredt.«

»Tænk Dig,« hun lo og greb hans Arm, »jeg har tænkt saa lidt paa alt dette Première-Postyr, at jeg helt glemte det, da jeg talte med Billedhuggeren i Aftes. Jeg har sat ham Stævne i min Garderobe i Aften, for at vi kan se paa Udkastene til Kaminerne i Villaen. Selv om Du er nervøs, maa jeg jo nok sende Bud efter Dig, naar han kommer?«

»Jo, i Guds Navn, men jeg giver ikke noget for min Dom i Aften.«

»Aa, Du vil nok blive vaagen, naar Du ser Udkastet. Det er ganske dejligt — en Kopi efter Kaminen paa et fornemt engelsk Herresæde ... pragtfuldt siger jeg Dig!«

Gabriel kom hen til dem og hilste forvirret. Elvira brast i Latter.

»Det er nogle sørgelige Riddere, man er omgivet af — og jeg som tørster efter Trøst, fordi jeg maa ofre mig paa Kunstens Alter og tage bort lige før det allermest spændende Løb. ... De ser endnu mere tungsindig ud end Hans! De skulde vel ikke ogsaa være blevet Teaterdirektør?«

Gabriel svarede hende ikke, men gik lige løs paa Schmidt med sit Spørgsmaal:

»Har De hørt disse Rygter om Lamm? Hvad mener De om dem?«

»Vrøvl!« svarede Schmidt sikkert — »ikke andet end Vrøvl. Havde der været noget galt, vilde Lamm dog have advaret os. Han er en gentleman ... se,« han pegede ud mod Dommertaarnet, »nu hejser de Hestene, der starter i Gentleman-Løbet. ... Lamms Nummer er der imellem ... Nr. 6. ... Det er som jeg sagde: Vrøvl fra Ende til anden.«

»Naa, Gud ske Lov ... ja, det var bare Damerne, der bad mig spørge. De var saa bekymrede for Lamm. Man skulde aldrig lade sig opskræmme.« ...

Han styrtede henrykt tilbage til sit Selskab. Fru Maja modtog ham med oprejst Pande. Ogsaa hun havde set Nummeret. Hun var atter Dronning i sit Rige.

Da Nummeret fløj til Vejrs, hvislede Lamms Navn igen Banen rundt. Det var et ilde Rygte, der opgav Aanden med et Suk.

... Oppe i Tribunens inderste Krog sad en ensom, svulmende Skikkelse, kuldskaert indsvøbt i en Astrakans-Pels. Et Par onde Øjne saa udover den sorgløse, lattermilde Galopbane. En kold Cigar hang fortygget ud af de svulmende Læber og fejede i den opsmøgede Pelskrave. Det var Joseph Kiatschi.

Midt under tredie Løb begik Greve Poul Urne sin store Dumhed.

Han bøjede sig frem, knugede Ellas Haand og søgte at fange hendes Øjne, der hang ved fjerne Hurdler.

»Ella,« hviskede han ... »Ella, jeg elsker Dig.«

Ella vendte sig imod ham med Øjnene cirkelrunde af Forbløffelse. »Men er Du da spiltosset, Dreng? Hvad er det for Narrestreger Du har for? Sidder Du her og gør mig Kærlighedserklæringer midt for Folkets Ansigt. ... Har Du holdt paa den gale Hest eller hvad fejler Du?«

»Ella, jeg beder Dig, slaa det ikke hen i Spøg ... det er mit ramme Alvor. Hører Du ... jeg maa sige Dig det her. Jeg elsker Dig.«

»Ja, Du maa undskylde mig, kære Poul, men tror Du ikke, at det er i begge Parter Interesse, at jeg tager Dit lille, mildest talt malplacerede Følelsesudbrud saa lidt højtideligt som muligt?«

»Ella, hvorfor skal vi blive ved med denne legen Skjul? Hvorfor kan vi ikke bare et Minut i vort Liv sige Farvel til alle disse forbandede mondæne Fraser. ... Det er dog Sandheden, der ligger bagved det altsammen, hvorfor vil vi saa ikke være den bekendt overfor os selv: Vi elsker hinanden.«

Ella begyndte at blive alvorligt vred. Der kom en truende Rynke i hendes kølige Pande.

»Hør, min gode Poul, det her bliver en Smule pinligt. Jeg ved ikke, hvad det er for nogle taabelige Ideer, Du har sat Dig i Hovedet. Jeg kan dog umuligt have givet Dig nogen Grund til at« ...

»Vær dog ærlig mod Dig selv, Ella. Hvorfor er Du ikke taget tilbage til Sjødal for længe siden, som det var Din Hensigt? Hvorfor har Du faret om ved Badesteder, ved Selskaber, ved Sportspartier hernede? Fordi Du ikke kan tænke Dig at vende tilbage til Sjødal uden en Mand! Jeg er dog ikke blind. Jeg kender dog ogsaa Kvinderne ... men har Du fundet nogen, Du kunde elske? Er der en eneste af hele den Horde af Kavalerer, der har passeret Revue for Dig hernede, der har kunnet vække Dine Følelser? ... Gu' er der ej! ... Men nægt

ikke, at Du har en lille *faible* for mig. Gør Du det, saa lyver Du! ... Du elsker mig maaske ikke vildt, men jeg er alligevel Din eneste Redning ... har jeg ikke Ret?

Ella svarede ikke straks. Hendes Øjne fløj udover den larmende Galopbane, den stille farverige Skov med al Solens Guld. ... Pouls brutale Frieri havde fyldt hende med Angst og Foragt. Det var hendes egne hemmelige Tanker, han havde udtalt. Som de 6 smaa bitte latterlige Ryttere hamrede henover Turfen dernede paa Jagt efter en eller anden ligegyldig Præmie, saaledes havde hun været i Sadlen i Maaneder, jagende efter dette ene, Fred og Tilfredsstillelse for sine Sanser. ... Der var en Gang, da hun troede, at Charles Bang kunde skænke hende det, hun søgte, men nu hadede ham. ... Saa kom her en ung Mand og tilbød hende rent ud det, hun jagede efter — ulastelig! adelig! velskabt! ... Hvad var der at sige imod ham? Hvorfor tog hun ham ikke med Kyshaand? Hun mønstrede ham ganske nøgternt. Det var ikke let selv for en kræsen Kritiker at finde noget at udsætte paa Greve Poul Urne. ... Kun manglede han dette ene, hun havde søgt, men ikke fundet: Djævlriet, Bruset over Champagnen — eller hvilken Frase man nu vilde klistre paa det uudsigelige. Han vilde blive en hensynsfuld, charmerende og fantasiløs Ægtemand — og hun vilde kede sig til Døde.

»Ser Du, Poul,« sagde hun, »Du har været ærlig overfor mig — saa vil jeg ogsaa gøre Gengæld. Jeg vil hellere være en Slyngels Last end en skikkelig Mands Vane! ... Forstaar Du mig saa?«

Blodet steg op i Poul Urnes Kinder. Dette hysteriske Udbrud, hun slyngede ham i Ansigtet, fyldte ham med Forbitrelse. Med Vreden kom der en uimodstaaelig Trang til bare et Øjeblik at lette lidt paa Masken og vise denne fordringsfulde unge Dame, hvad der gemte sig bag de glatte, colgatepudrede Kinder og de venlige, affable Øjne. Han begyndte ganske koldt at skildre hende hele sit Forhold til Gerda, hendes Forælskelse i ham, hendes søde, barnlige Glæde over deres sommerlige Idyl, hendes hvide Rædsel, da hun opdagede at deres Forhold havde haft Følger, og Sparket, det brutale Spark, han

havde givet hende, for ikke at have en Klemme paa sig i Fremtiden. ...

Ella lyttede til hans Ord, med en voksende Modbydelighed i sit Hjerter. Nu forstod hun, hvor taabelig hendes egne Ord havde været, men hun forstod ogsaa, at hun besmittedes ved at lytte til denne Beretning om Smuds og Raahed — at hun aldrig mere kunde se ham for sine Øjne. Hun blev grebet af et vildt Begær efter at flygte fra denne sammenløbne sladrende **Hob** dernede paa Sadlepladsen, fra hele denne By med alle dens skæve Smil og forpestede Sind — bort, bort til noget rent, til Sverige, til Sverige, til Sjødal, til Fossen og Birken og den stejle Fjeldsti, der gungrede under hendes Fuldblodshestes Hove.

Hun rejste sig og samlede sin Læderfrakke om sig.

»Gaar Du?« spurgte Poul forfærdet. ... »Hvad er der Ella?«

Hun svarede ham ikke, men gik rask henimod Udgangen. Hendes Halsaarer hamrede. Hun løb henimod Vognparken. Hun fandt sin Renault, der gul og fræk løftede sine 6 Cylindre i Solen.

Hun greb efter det blinkende Haandtag paa Vogn døren og rev den op. Hun sprang i Sædet og greb om Rattet, men i det Øjeblik hun nærmede sig Selvstarteren, hørte hun en raabe bag sig:

»Komtesse Ella!«

Hun vendte sig om. Det var Charles Bang, der kom henimod Vognen med et aabent Smil over sit hærgede Ansigt.

»Goddag,« sagde han livligt. »Hvor er det dejligt at træffe Dem. De kommer ogsaa sent.«

Hun saa fjendsk paa ham:

»Jeg kommer ikke ... jeg tager bort!«

»Hvor kan De nænne det?« Han smilede stadigt ... »at ødelægge min sidste Galopdag.«

»Jeg keder mig!« Hun bøjede sig atter frem mod Selvstarteren. ... »Og jeg er først og fremmest ked af Deres kolde Smil og alle deres kunstige Ord, der er blottet for Varme og

Liv. ... Nu har jeg sagt Dem det rent ud. Lad mig saa være i Fred.« ...

Charles Bang tog ikke sine Øjne fra hendes Ansigt. Han saa, at hun var ligbleg, og at hendes Læber skælvede. Han greb hendes Haand, der laa knuget om Vognkanten:

»Ella,« hviskede han — og han saa ud som en Mand, der pludselig forstaar en dyb Hemmelighed. ... »Ella! De hader mig for de Ord i Aftes ... ikkesandt?«

»Jo.«

Hun svarede isnende og knapt og søgte at vride Haanden til sig.

»Nej, hør paa mig,« sagde han indtrængende og kæmpede med hendes Fingre. ... »Glem de Ord, hører De, Ella! De var dumme og grimme. Aa, forstaar De ikke? ... Det var Aften ... og jeg var hypokonder ... og det var et modbydeligt Selskab, og jeg vidste ikke, hvad jeg sagde ... men i Dag, Ella, er det Solskin og Blæst, og jeg er stærk og kan leve i Hundrede Aar. ... Forstaar De da ikke, at min Mund har været lukket ... at jeg *kunde* ikke tigge om Deres Medlidenhed, Ella. ... Ja, nu har jeg sagt det. ... Tilgiv mig, Ella, hører De, glem *i Aftes*, glem hele vort Bekendtskab ... men gaa ikke fra mig paa den Maade, hører De, Ella, hører De.« ...

Ellas Haand var blevet stille mellem hans krampagtigt flettede Fingre. Hendes Øjne var ikke længer kolde, men fulde af Undren og Liv. Som hun lyttede til disse stødwise, urolige, tryglende Ord fra et Sind i Oprør, strøg hun al sin Uvilje og Bitterhed af sig. Hun inddrak dem som en liflig Drik — en Oprejsning for disse Maaneders Fornedrelse og Usselhed.

»Hører De, Ella,« blev han ved. »Bliv her! ... Kom! ... Gaa med mig tilbage til Banen.«

»Nej, ikke det,« hviskede hun og der var en svimlende Afsky i hendes Stemme ... »ikke tilbage til Banen, Charles.« ...

Hun tav, men ganske mekanisk havde hendes Haand, der stadigt laa omsluttet hans Fingre, skubbet Vogn døren op.

Deres Øjne mødtes i et Blik, som frøs Ordene paa deres Læber. I et Sæt sprang Charles Bang op i Raceren ved hen-

des Side. Ella startede — og suste ind i Fartens Storm med en Følelse af uendelig Renhed og Kulde.

Greve Poul Urne sad alene tilbage i sit Hjørne af Tribunen. Da Ella gik, fik han en uhyggelig Fornemmelse af, at nu var hans Livsbane afstukket — og ingen Magt i Verden kunde ændre den: Veksler ... løgnagtige Laan ... et gridsk Bridgeparti nu og da; hele denne forarmede Adels-Eksistens, der havde udhulet hans Moder og udslukt hans Fader. Det var *Karma*, som Guderne trodsede forgæves.

Resultaterne for tredje Løb blev hejst over Totalisatoren. Den Outsider, som Poul havde holdt paa, var kommet ind og gav 320 Kr. for 10.

Han rejste sig for at gaa over og hæve Gevinsten.

»Skal man leve som Spiller,« mumlede han, »er det i al Fald en Trøst, at man begynder som Vinder.«

Gentleman-Løbet skulde starte.

Sadlepladsen var lutter højtidssfuld Forventning. Orkestret blæste den sidste klagende Tone af *The Wamp* og tav andægtigt. De kongelige strøg de stive, naadige Smil af Ansigterne og famlede efter deres Kikkerter. Man kunde høre Blæsten hviske i Pelsværket.

Nationens Stolthed, de fem startende Gentleman-Ryttere red langsomt forbi Dommertaarnets sagkyndige Cylinderhatte. Bagerst red Erik Lamm, nonchalant i sine uforskammede gule og lilla Farver.

Der rullede en Mumlen langt Barriøren, efterhaanden som han gyngede forbi baaret af *Red Ace's* skælvende, blankrøde Fuldblodspragt. Det var en skamfuld Bod for de Løgne, man havde troet, de Rygter, man havde opsuget og givet fra sig i endnu mere svulmende Form, og denne Mumlen steg til et Raab, en Hyldest, et dundrende Hurra til Favoriten Erik Lamm.

Han svarede med et Smil og en løftet Pisk og galoperede over mod Startstedet.

En Klynge Svenskere med Knækflipper og tunge, gule Overskæg forsøgte et:

»Heja Sverige! Heja Ährensvärd!«

Men de tav forfærdet, thi deres Opposition hidsede kun Sadlepladsen yderligere. Nu skreg man:

»Hurra, Lamm! Bravo, *Red Ace!*«

Fru Vera stod paa Tæerne og dirigerede Gabriel'ernes Krigshyl med et vajende Kniplingelømmetørklæde.

Greve Poul havde sluttet sig til Klyngen og skreg med af fuld Hals.

»Hvor er Komtesse Ella?« spurgte Fru Vera ham, da hun havde raabt Munden tør ... »jeg synes, Deres lille tête a tête endte lidt brat.«

»Min smukke Kusine er en vanskelig Dame at stille tilfreds,« svarede Poul henkastet. »Hun erklærede, at hun fik Hovedpine af at overvære noget saa langsomt som Galopløb ... nu er hun kørt en Tur i sit Auto for at faa sine Nerver rystet lidt op.«

Startskuddet knaldede og Hovene dundrede henover Turfen.

»Lad os skrive det i den ædle Galopsports Analer,« sagde Poul til Leander ... »for første Gang er det lykkedes at starte et Gentleman-Løb i første Omgang.«

»Er det en Finte til mig?«

Greve Leander havde engang ødelagt en Start 4 Gange. Han følte det som sit Livs mørke Punkt og sporede altid Hentydninger dertil i sine Medmenneskers Tale.

»Nej, for Fanden, gamle Dreng! Hvor kan Du tro? ... Er det forresten ikke underligt for Dig at staa her og se de andre starte. Kriblede det ikke i Dig, da Du hørte Skuddet?«

»Jeg kunde ikke have skaffet en Hest i Aar, der havde en Chance mod *Red Ace* ... nej, vent til næste Aar, naar jeg faar min Stald i Orden, saa skal Du faa at se ... hvad Svigerfader?« Han slog Gabriel kordialt paa Skulderen. ... »Naar Svigerfader har ordnet Overdragelsen af Fagerlund, saa skal vi faa Galopheste at se, ikke sandt?«

»Ja, ja,« svarede Gabriel distræt. Hans Nerver var endnu ikke faldet til Ro efter Ophidselsen.

Grev Ährens-värd førte. Hans gule og blaa Felter vejede som en Fane i Terrænet. Flere Længder efter ham bølgede Lamm's hede Syren-Farver.

»Lamm har aldrig redet bedre,« sagde Generalkonsulen, der igen var skyllet sammen med Petitjournalisten. »Se, det Herredømme han har over Hesten foran Hurdlen. Han er og bliver vor fineste Gentleman-Rytter.«

Journalisten forsøgte et Spørgsmaal om, hvorvidt man var Gentleman-Rytter, bare fordi man havde en Hest.

Generalkonsulen rynkede ærgerligt Brynene:

»Hvorfor er De altid saa ond ved Lamm? Og var det ikke Dem, der lancerede dette sjofle Rygte om, at han ikke vilde starte, at han var fallit o. s. v. Der!« — Han pegede paa Lamm, som tordnede forbi. — »Der ser De et lyslevende Dementi paa en af Deres Nyheder. Det ved jeg ikke, om De har været præsenteret for før? — Nu glæder jeg mig til at se Dementiet i Opløbet.«

»Jeg skænker Dem Deres ganske specielle Vid, Hr. Generalkonsul. De sagde før, at De ikke var uinteresseret i hans Affærer. Maaske De da vilde høre et lille Ord: Jeg har talt med mit Blad igen før nogle Minutter siden. De Lammske Selskaber har standset deres Betalinger. Efterbørsen sluttede i Panik ... og der leger Gentleman-Rytteren Hr. Lamm Vædeløb, mens Millionværdierne smuldrer bort omkring ham.«

Generalkonsulen svarede ikke. Han vaklede bort, grønbleg som en søsyg.

... »Se om Telefonen er ledig,« mumlede han.

Opløbet nærmede sig. Erik Lamm's Farver flød sammen med Grev Ährens-värds i et skælvende Spektrum, saa skilte *Red Ace* sig ud af det galopperende Kaos og laa i Spidsen med stejlt løftet Hals og Hovene vredet op mod den dampende Bug.

Fru Vera knugede Grev Pouls Haand.

»Saadan,« hviskede hun, »saadan, saadan« — og slog sit Program mod Hoftens Pocher, hver Gang Hovene rørte Jorden. Tilskuerringen var som hærdet Staal i Spændingen. Lungerne arbejdede i det hamrende Ridts Takt.

I den sidste Hurdle løftede Erik Lamm sig af Sadlen, fløj

i en ulastelig Bue udover Hestens Hals og knuste Nakken mod Grønsværet.

Et Øjeblik forstod Publikum ikke, hvad der var sket. Hjer-
nen holdt endnu den gul-lilla Rytter i Sadlen — men saa
krummede den nøgne Hesteryg sig op mod Himlen. Et stort
Skrig brød ud — og Sadlepladsen stormede mod Barrièren.

Hele den gabriel'ske Klynge klaskede imod Træværket ud
for Ulykkestedet. Der var ingen af dem, der sagde et Ord.
Endelig var disse Konversationens Helte stumme.

Fru Vera fulgte med Øjnene Bestyrelsens høje Hatte, der
hoppede febrilsk hen imod Ulykkestedet. Jaketterne krummede
sig som sorte Skovsnegle i Græsset omkring Lamm, og alle de
firkantede Skuldre løftede sig beklagende:

»Færdig!«

Fru Veras Strube var bristefærdig af et Skrig, der vilde
frem af hendes trange Bryst. Hun følte en vanvittig Indsky-
delse til at krybe under Træværket, styrtede over Turfen og gribe
Liget derude i sine Arme bare et eneste Sekund. Thi nu
elskede hun Lamm.

Hun greb om Barrièren med begge Hænder og bukkede
sig — men i samme Nu var hun sig selv.

»Almægtige Gud,« hviskede hun, »jeg kunde have gjort
mig umulig for hele Saisonen. ... Sikken Trængsel,« sagde
hun til Greve Poul ... »jeg var nær blevet væltet ... det er
meget sørgeligt med Lamm, ikke?«

Greve Poul bare nikkede.

»Harry,« hviskede Fru Gabriel og faldt tungt over mod
sin Mands Arm. »Hjælp mig ud til Vognen ... jeg faar ondt!«

Hendes Ansigt var som en graa Sten.

Trængslen var allerede begyndt at løsnes — og det lyk-
kedes Direktør Gabriel at lempe sin Frue igennem.

Da han naaede Vognparken, syntes han, at han havde
været Aar undervejs fra Banen til sit Auto, og at han nu var
en gammel Mand.

»Hjem!« raabte han til Chaufføren og lagde sin Hustru
tilbage mod Hynderne.

»Du gode Gud,« sukkede hun, »Eva ... Leander ... Medgiften ... Skandalen.« ...

Og saa besvimede Fru Maja.

Oppe i sin lune Krog paa Tribunen sad Joseph Kiatschi, stadig med Pelskraven op om de kødfulde Ører — et fremmed, uhyggeligt Dyr, kuldsikkert midt i sin Vælde. De opalskiftende Øjne fulgte med glimtende Nysgerrighed dennes Forvirring, der pludselig brød ind over den sollyse Galopbane. Rædslen, der spejlede sig i alle Øjne, fyldte ham med en jublende Forfængelighed, en overjordisk Magtbrynde. Hosianna! Hosianna! Det var hans Værk altsammen, det var hans ukuelige Tanke, der slog alle disse med Blindhed og Gru og piskede dem med Skorpioner. Hosianna! Hosianna! Naar nu Millionværdierne forvitrede, tordnede i Skarnet, saa sad han dernede med sine gridske, umættelige Hænder udspilede for at gribe hvert Guld-stykke og kryste det til sit Hjerte. ... Og dette var kun Begyndelsen, det spæde Kim til alt det, der skulde komme. Dette Publikum i Fortvivlelse, i Angst, i formaalsløs Bevægelse, i haabløs Opløsning var kun en elendig Afglans af det Samfund, der dæmrede som en djævelsk Drøm i hans ubarmhertige Hjerne. ... Ah, se hvor de stejlede forbi hans højt ophøjede Plads paa Tribunen, tykke og tynde, unge og gamle, alle med Tilintetgørelsens Tegn paa deres blege Ansigter — alle paa vild Flugt ind mod Byen for at redde et Par usle Vragstumper ud af det store Forlis. Sandelig, *han* var Cæsar — *han* sendte alle disse i Døden og nu defilerede de forbi ham, før Undergangen. *Ave Cæsar! Morituri te salutant!* Og det latterlige, det guddommeligt latterlige var, at de ikke kendte deres Cæsar, deres Herre, hvis uhyre Skygge faldt over dem, mens de trampede forbi. End ikke Manden, der laa derude paa *turfen* i sin sribede Narredragt, havde forstaaet, at det var ham! ham alene! Joseph Kiatschi! der havde taget ham mellem sine Jernfingre og knækket hans Halshvirvler saa let og hurtigt som havde han været en Hvalp, der kom ham i Vejen. Som de store Kødædere havde han levet ensomt og kun gledet ud af sin Hule for at tilfredsstille sit svære Legemes Drift til Mad og Elskov — for alle disse sladrede Selskabs-

dyr havde han kun været et Navn, et Rygte, en Skygge — usynlig og uundgaaelig som Forsynet. Og nu var han over dem! Hans Tænder sad i deres Rygrad — og tvi ham, om han løftede sine Kæber, før han havde læsket sig ved den sidste Bløddraabe!

— — —
Grev Ährens-värd's Sejr i Gentleman-Løbet kom som en virkelig Overraskelse, og *Odds* var høje.

SYTTENDE KAPITEL.

Hans Schmidt rullede ind mod Byen i sin tunge Limousine. Rædslen sad ham endnu lammende i Kroppen. Han tænkte ikke paa de Penge, han direkte tabte ved det Lammske Krak. Det var kun Lærepenge for en brutal Lektion om, at han aldrig skulde have vovet sig udenfor sit eget rige Felt ... men denne Mand, der røg udover Hestens hamrende Hals og brød Nakkehvirvlerne mod Grønsværet, betød noget mere end et isoleret Krak, syntes han. Det vilde trække flere efter sig. — Børsen vilde blive deprimeret. Baissen vilde triumfere. Det knagede allerede i Fugerne paa denne imiterede Skyskraber, Optimisterne havde klasket op — disse Optimister med deres forlorne Verdensudsyn og evindelige Skrigen op om de københavnske Chancer. Det knagede allerede — og snart vilde hele Sprinkelværket styrte sammen. Og hvordan vilde det da gaa hans egen gyldne Svikmølle? Var den ikke saa nøje sammenstøbt med hele denne nye, baltiske Svindel og alle dens løstagsige Millioner, at den vilde tordne med dem i Støvet?

Vognen gyngede langsomt gennem Trianglens Trængsel. Bladhandlerne skreg allerede med Aftenaviserne:

Den store Transit-Skandale!

Direktør Lamms sensationelle Død paa Galopbanen!

Hans Schmidt knagede Næven om Vognens silkespundne Stroppe. Det var hans egen Undergang, disse forslidte Stemmer skreg ind til ham gennem de duggede Ruder. I et flammende Nu stod det Syn for ham, der havde forfulgt ham den

Aften paa Teatret: hans vældige Forlystelsesby dødeligt øde som hensmuldrende Stenkolosser paa en udbrændt Klode.

Nu skød Vognen over Raadhuspladsens Asfalt. Han lænede sig frem, rev Taagesløret af Frontruden med Handsken og stirrede frem efter. Langt ude skimtede han to røde Lygter, der stirrede som blodsprængte, betændte Øjne ud i det blide Tusmørke. Der var udsolgt til Premieren. Denne Kendsgerning fyldte ham med dyb Undren. Hans opskræmte Fantasi havde ham fuldkommen i sin Magt.

Vognen standsede.

Han sprang ud og ilede op mod sit Kontor. Paa Vejen smuttede han ind paa Billetkontoret.

»Frøken,« sagde han og krammede febrilsk ved Stolerygen. ... »Den røde Lygte er vel ægte?«

Damen saa forbavset op paa ham gennem Prismelorgnetterne:

»Hvad mener Direktøren?«

»Jeg mener, vi har vel udsolgt ... der er vel ikke *pyntet* paa Huset?«

»Tværtimod! Vi havde flere Hundrede overtallige Bestillinger. Inspektøren og jeg fordelte saa Pladserne efter de sædvanlige Principper. ... Direktørens egne Ordre!«

»Ja, ja ... selvfølgelig!«

Han gav sig slet ikke Tid til at give dette forbavsede Ansigt en rimelig Forklaring paa sin Opførsel, men løb videre. Latterligt! sagde han til sig selv. Selvfølgelig har vi udsolgt. Billetterne er jo bestilt længe før nogen anede noget om det Lammske Krak.

Hele Teatret dirrede af Premiere-Nervøsitet. Døre smækkede overflødigt. Skærende, forbitrede Stemmer skreg op. Blege Ansigter gled som hvileløse Lygtemænd gennem de mørke Korridorer. Haandflader, drivvaade af Sved, gned mod hinanden i rastløs Venten.

Satans! Hans Schmidt følte denne djævelske Uro slaa hans egne ophidsede Nerver i Møde, piske dem med Skorpioner. Han flygtede for den ind paa sit Kontor, smed sig i en Lænestol og søgte Fred i en Virginia-Cigarets isnende Sødme.

Hr. Markus Myhre for rundt og gav Skuespillerne de sidste gode Raad, før Tæppet gik op.

»Hør, Miller,« raabte han, da han fik Øje paa Forfatteren: »Har De hørt om den store Transit-Skandale? Kunde De ikke lave et eller andet paa den? Det vilde virke smart, tror jeg.« ...

»Tja,« svarede Miller, »jeg havde tænkt paa en Brander, noget i Retning af: sic *transit* gloria mundi — men nu hører jeg om Lamms Død, og saa er jeg bange for, det vil virke lidt malplacé.«

Fru Elvira stak Hovedet ud af sin Garderobe.

»Markus!« kaldte hun.

»Ja, kære.« Hr. Markus Myhre svingede tjenstvillig sin svulmende Krop om mod hende. De var fuldkomment forsonede. ... »Er der noget, jeg kan hjælpe Dig med?«

»Jeg vilde blot spørge, om Schmidt er kommet?«

»Ja, for et Minut siden. Han er alene.«

»Saa smutter jeg over til ham.«

Fru Elvira strøg i Kimono over Gangen og forsvandt i Direktør-Kontoret.

I den store Damegarderobe stod Barometret lavt. Sladderren og de kokette Hyl var afløst af en muggen Tavshed, og Ansigterne var modfaldne vendt mod Sminkespejlene. Dønningerne af Transit-Katastrofen var allerede begyndt at naa disse elskelige Skabninger. Telefonen bag Scenen havde ikke hvilet et Øjeblik. Det var Herrer, der ringede Afbud til Aftenens Stævnemøde. De havde faaet andet at tænke paa. Alle disse forfløjne Forretningsmænd og Vexellerere, der spillede i Overfladen og gjorde deres Høst i Teatrenes Garderober, var vant til at traske i Hælene paa den Idé, der var Øjeblikkets Sensation, og selvfølgelig var de alle som en blevet transit-gale, da Rygterne om de Lammske Millionopkøb fløj ud over Byen. Nu tordnede det store Krak foran dem, og de følte deres egne smaa Hytter gynges paa Jordskælvets stigende Bølger. Tiden var ikke til Flirt og Champagne, men til Bod i Lønkammeret og Eftersyn af Straffeloven og Revolveren. ...

Ely, Uheldets Dronning, var selvfølgelig den, der var

haardest ramt. Hendes Ven var blevet erklæret fallit allerede inden Kl. 6 — og han havde med Taarer i sine Øjne taget højtidelig Afsked med hende:

»Farvel, lille Ely, »Du har været en sød Pige — men jeg kan ikke give Dig en Øre mere. Du maa se Dig om efter noget Nyt.«

Hun refererede tudende Optrinet til Karen Carlsen, der var hendes Nabo ved Sminkebordet. Karen lyttede let irriteret til hendes Klagesang. Hun havde selv sit Læs at trække. Hun var netop ved at skifte Elsker — altid en vanskelig Tid for en Kvinde og dobbelt vanskelig under disse Forhold.

»Er det ikke forfærdeligt,« sluttede Ely — »at ogsaa *han* skulde være en Forbryder?«

»En Fallent og en Forbryder er ikke det samme,« sagde Karen haardt.

»Ja, jeg kan nu ikke se Forskellen,« sukkede Ely. Hun saa paa Livet fra sit eget Standpunkt. ... »Hvor bliver Gerda af?« spurgte hun pludseligt — »hun kommer da forsent paa Scenen.«

Karen saa over mod Søsterens Plads.

»Hun var hjemme, da jeg gik og sagde, at hun kom lige efter mig. Hun følte sig ikke rigtig godt tilpas ... hun kommer nok snart.«

»Er det sandt, at det er forbi mellem hende og Greve Urne? Paaklædersken fortæller, at hun saa hende sidde og græde forleden Aften herinde foran hans Billede.«

»Det kender jeg ikke noget til. Jeg blander mig ikke i hendes Kærlighedshistorier.«

Fru Elvira førte Schmidt over Gangen til sin Garderobe:

»Nu maa Du ryste den Première-Nervøsitet af Dig, Hans,« sagde hun og truede leende ad ham ... »ellers bliver Din Dom over Kaminen ikke meget værd.«

»Jeg advarede Dig jo,« sagde han kort.

Da de passerede Kor-Garderoben, kom Gerda Carlsen gaaende henimod dem.

»Der er et af Pigebørnene,« sagde Fru Elvira og rykkede Hans Schmidt i Armen. »Hun kommer for sent. Du skulde

faa Carlsen til at holde lidt bedre Orden imellem dem ... de skalter og valter fuldstændig som de vill!»

I den senere Tid havde Fru Elvira lagt sig efter at give Schmidt smaa gode Raad om Teatrets Drift.

»Jeg vil selv give hende en Overhaling. Det bliver Fanden pine mig lidt for morsomt!«

Da Hans Schmidt gik frem imod Gerda, faldt hun om paa Gulvet foran ham.

Schmidt bøjede sig forfærdet over hende.

»Hun er syg,« mumlede han, greb hende i sine Arme og bar hende ind i Garderoben.

Pigebørnene fór skrigende op fra Taburetterne, da Direktøren kom til Syne med den bevidstløse Gerda i sine Arme.

»Gud — Gerda,« gispede de ... »hvad er der sket?«

»Hurtig, ryd Divanen!« kommanderede han og sparkede selv en Byldt Silkeundertøj, der laa og flød henover det grønne Tæppe, ned paa Gulvet. Han lagde hende varsomt til Rette.

»Hurtigt, Pigebørn! Gør, hvad I kan!«

Han styrtede ud af Døren. Pigebørnene nærmede sig med skælvende Hænder det ligblege Barn, der laa livløs paa det grønne Tæppe.

Direktør Schmidt fór op imod Telefonen for at ringe efter en Læge.

Paa Vejen hamrede han paa Myhres Dør.

»Myhre! Send Carlsen ned i Damegarderoben. Hans Datter er syg! Det er alvorligt.«

Myhre satte sig pustende i Bevægelse. Højest ubehageligt, tænkte han, saadan et Uheld 5 Minutter før Tæppet gaar ... naa, men det spaar godt for Premiøren. Det gør Uheld altid.

Han stak Hovedet ind til Garderobeforvalteren, Carlsen var i Færd med at blande sin tredie Whisky og blussede allerede kendeligt.

»Hr. Instruktør,« sagde han og slog grandioست ud med Haanden, »jeg ved, hvad De vil sige — men mit Ur gaar efter Raadhuset, og der ringes ikke før om 5 Minutter.«

»Det er ikke det,« sagde Myhre eftertænksomt. Han opdagede pludselig, at det var en meget vanskelig Besked, han

skulde aflevere ... »men Direktøren sagde til mig, at De skulde gaa ned i Damegarderoben.«

»I Damegarderoben,« grinede Carlsen ... »er der blevet nogen syg, og vil Direktøren have, at jeg skal doublere Damen? Gud ved, hvordan jeg vil tage mig ud i Trikot?«

»Ja, der er en syg dernede. ... Gerda, Deres egen Datter. ... De skulde skynde Dem derned, Carlsen.«

Carlsen sprang op, rank og ædru.

»Hvad er det De siger, Hr. Instruktør. ... Er det sandt?«

»Ja! Direktøren bad mig give Dem denne Besked. Han har lige ringet efter en Læge.«

»Gaa med derned, Hr. Instruktør,« sagde Carlsen og saa bedende paa Myhre. ... »Jeg kan ikke gaa alene.« ...

Carlsen begyndte med Et at falde saa underligt sammen.

»Kom saa, Hr. Carlsen ... det hele er maaske ikke saa slemt.«

Myhre greb hans Arm og førte ham ned ad Gangen. Døren til Damegarderoben stod aaben. Pigebørnene trængtes stadig i en forskræmt Klynge omkring Divanen. De gjorde forsagt Plads for Carlsen, der gik frem imod sit Barn. Hendes Øjne var brustne, Hænderne hang slapt ned mod det smudsige Gulv, Kinderne var faldet ind.

Carlsen slog sig for Brystet, som han saa ofte havde gjort i store kvalfulde Roller i Provinsen. Denne latterlige Sorgens Gestus sad ham i Blodet, og nu da en stor og sand Fortvivelse overvældede ham, udløstes den ganske mekanisk.

»Gerda,« hviskede han og stirrede tomt og uophørligt paa hende.

En Jerndør smækkede langt borte.

Det var Lægen, der kom.

Han traadte ind, ledsaget af Hans Schmidt. Klyngen omkring Divanen aabnede sig for ham. Han saa skarpt henover alle disse sminkede, fremstrakte Ansigter, i hvilke Angsten for en fælles Skæbne spejlede sig.

»Vær saa god at forlade Værelset,« sagde han kort.

De adlød tøvende. Kun Carlsen blev staaende, urokkelig i sin udslukte Stirren.

»Faderen,« hviskede Schmidt forklarende.

Lægen trak en Stol frem og satte sig, bøjet over det livløse Barn. Undersøgelsen var hastig og fagmæssig. Han løftede Hovedet og slog beklagende ud med Hænderne mod Hans Schmidt.

»Intet at gøre,« sagde han — »den sædvanlige Forbrydelse. ... Har De et Sted, hvor jeg kan vaske mine Hænder?«

Hans Schmidt hjalp Lægen til Rette og aabnede Døren for ham. Gangen derude var lutter blege, stumme Ansigter. Men Luften skælvede af en fjern Mumlen, Ekkoet fra Tilskuerspladsen, der fyldtes til Premiéren.

Schmidt saa paa sit Ur. Død og Pine! Om nogle Minuter skulde Tæppet gaa. Han maatte have fat i Myhre og bede ham overtage Carlsens Pligter for i Aften. Den Vennetjeneste gjorde han ham sikkert gerne ... og Publikum maatte for ingen Pris faa at vide, hvad der var sket. Det vilde gaa ud over Stemningen.

Han for af Sted for at give sine Ordre.

Garderobeforvalter Carlsen var alene med sit døde Barn.

Hans Schmidt og Joseph Miller traadte ind i Prosceniumslogen. Det mørke Teater aabenbarede sig med sine dristigt svungne Perlekæder af hvide Skjortebryster og sminkede Kvindehalse.

Orkestrets Violiner legede med Forspillet til den store Vise i anden Afdeling. Publikum fulgte forventningsfuldt Carl Gether, der stod midt for Rampen og drejede Knæene idiotisk ud og ind i Takt til Ouverturen. Melodien havde allerede Tag i Folk — hele Salen duvede umærkeligt i dens Rytme.

»Nu skal vi se,« sagde Joseph Miller, »efter min Mening bliver dette Saisonens Melodi ... det er en af disse Melodier, der øjeblikkelig slaar ned paa Hjernen som et Mareridt og klæber til den i al Evighed. ... Motivet er slet ikke spillet endnu — og bare Anelsen om det har sejret. ... I Aften vil den blive nynnet ved Souperen paa alle Restauranter — alle de

slanke Krystalglas vil give Genlyd af den — den vil liste sig ind i Byens Chauffører, naar Publikum kører hjem — inden Midnat vil alle overfyldte Forperroner genlyde af den — og i Morgen vil den klinge ud af selve Atmosfæren som en syngende Reklame for Revuen.« ...

Hans Schmidt havde vendt sig bort. Han hørte ikke efter Joseph Millers Ordstrøm, men stirrede hypnotiseret ned paa Skjortebrysterne og de hvide Halse. Det var altsaa hans Publikum, som nu skulde udslettes af det store Krak. En for en vilde Falliten, Selvmordet, Forbrydelsen haabløst sluge dem, som Lamm allerede var slugt — indtil kun de nøgne Bænketræder stod tilbage som et forgyldt Skelet. ... Hans Øjne søgte uvilkaarligt Lamms faste to Pladser i Parkettet. De var besat. Et Skjortebryst, en hvid Hals. Ansigterne kunde han ikke skimte, de gled ud i Mørkets skumrende Flader. Parret lignede to hovedløse, der rokkede i Takt til denne endeløse, bedaarende Ouverture — og pludselig kom det over ham som en Hallucination, at det var lutter hovedløse, der sad dernede i Parkettet. Hver og en af dem var styrtet over en Hurdle og havde faaet Hovedet revet af. Nu var de søgt herind for sidste Gang, før de forsvandt for evigt.

Optakten bruste over i Melodien. Carl Gether sang halvhøjt, næsten hviskende, indtil han pludselig galede op i Refræn'et:

De kan tro, den lille Gerda var en Strik.

Dikke-dik.

Dikke-dik.

Melodien, den guddommelige Jazz-Melodi, greb disse fjollede Ord og gjorde dem saa forunderligt sangbare. Den tog saa uendelig blidt om alle Salens betændte Nervebundter, martrede Døgn efter Døgn af den aldrig aflyste Jagt efter Penge og Elskov, hamret til Vanvidkets Rand af Regnemaskinernes Tangenter og Telegrafens Nøgle — den opløste dem og spillede modstandsløst paa dem, indtil de alle var blevet til et med denne dulmende Rytme:

De kan tro, den lille Gerda var en Strik.

Dikke-dik.

Dikke-dik.

Hans Schmidt hørte Bifaldet stige ud af Mørket, flagrende fra Tusinder af Hænder, Succes'ens brusende Vingeslag. Han lo — skoggerlo. Denne fejende Succes, der nu rasede omkring ham, havde givet ham al hans Dristighed og Selvtillid tilbage, spændt hans slappe Nerver i et rungende Greb. Alle hans pestgule Gøglebilleder skyllede væk i denne overdaadige Skraldelatter.

Ja, det Publikum, der nu inddrak denne idiotiske Vise som Morfin for deres Rædsel, vilde udslettes — men for hvert Par, der gled af Fauteuille'ernes laksefarvede Silkefavn ud i Mørket, vilde et nyt Skjortebryst med blinkende Brillianter, en ny blændende Hals som Stjernes kud glide frem af det samme hemmelighedsfulde Mørke. Saaledes vilde al Byens Rigdom og Skønhed feje gennem hans Teater, uopholdeligt, saalænge København stod i sin Grundvold. Han saa pludselig den unge Korpige for sig, hvid og stille. Gerda Carlsen og Erik Lamm var kun to uheldige, der var redet ned i Storbyens Jagt efter Penge og Elskov. Den vilde Jagt gik videre over deres Lig, uden at skænke dem, der blev tilbage, en Tanke. Han forstod med Et sit eget vældige, gaadefulde Tempel for skønne Lemmer, hvide Bryster, leende Tænder, kæln Smil, mousserende, søde, hede, tørre Vine, duftende Velvevned, Lys, Musik og Dans, Dans, Dans. Det var i Pagt med det Uendelige. Med Evigheden. Derfor var det uforgængeligt. Tanken greb ham med svimlende Andagt ... og hør, nu klang Litaniet dernede fra Mørket, dæmpet og hengivent, Forlystelsens hellige Messe:

De kan tro, den lille Gerda var en Strik.

Dikke-dik.

Dikke-dik.

Nede i den store Damegarderobe sad Hr. Conrad Carlsen og stirrede paa sit døde Barn. Som en skrøbelig Byldt af ungt, hvidt Kød og brusende blegrødt Tull laa hun paa Garderobens grønne, fedtede Divan i det isnende Refleks fra Sminkespejlene. Dette frække Rampelys — den indeklemt

Luft med dens bølgende Pudderskyer — de hastigt efterladte Dynger af duftende Undertøj og snogede Silkestrømper — Blikvandfadene og Vadskespandene med deres graa Alkalilugt — Teatrets halvsmudsige Vrangside krænget ud imod ham i al sin Tristhed og Forjagethed, knugede ham i navnløs Gru. Et langt Liv havde dette Teater været som en gammel god Bekendt, det havde givet ham hans daglige Brød, delt hans Sorger og Glæder — og nu pludseligt var der faldet en Maske, og han saa en Morders Ansigt. Altid havde han rost sig af, at han kendte Teatret som ingen anden — og nu aabnede bundløse Afgrunde deres Mørke under ham.

Haabløs blev han siddende og mumlede uden Tanke, uden Mening:

»Gerda! ... Gerda!« ...

Ekkoet af en tolvte *da capo* rullede gennem hele Teaterbygningen. Publikum stod op og skreg hans Barns Ligsang:

De kan tro, den lille Gerda var en Strik.

Dikke-dik.

Dikke-dik.

I en af Balkonens Loger sad Ella Spore og Charles Bang. Tæppet var faldet for sidste Gang efter den larmende Sukces — men Lyset var ikke tændt. Kun Reserveudgangenes røde Lygter og Orkestrets grønne Skærme fyldte Mørket med bløde, flygtende Farver. Stadigt sang de gyngende Violinbuer Jazz-Rytmen ud over Publikum ... og som et fjernt, gungrende Akkompagnement lød Larmen af Dekorationsskiftet bag Fortæppets sorte, svimlende Flade.

Charles Bang havde skubbet sin Stol tilbage i Logens Skygger — hans Øjne hang ved Ellas hvide Skuldre, der vuggede suverænt i Melodien ... og han mindedes deres første Møde. Da havde hun siddet netop i samme Stilling. ... Hvor alt dog havde forandret sig i disse flygtige Sommermaaneder.

Der gled et utaalmødt Drag over hans Ansigt. Han bøjede sig frem:

»Ella,« sagde han. ... »Hvorfor gik vi egentlig herind i

Aften? ... Denne dumme Revue ... disse ligegyldige Mennesker. ... Hvorfor suser vi ikke af Sted under Stjernerne i Deres Automobil?»

Hun vendte sig om imod ham.

»Nu havde jeg engang Billetterne,« svarede hun med et let Smil, ... »og desuden er jeg sommetider bange for min Vogn, Charles. Den lammer min Tanke — og i Aften vil jeg gerne tænke.«

»Saa maa De ogsaa sige mig, hvad De tænker paa, Ella. De har krævet, at jeg skal være ærlig. Nu kræver jeg det samme af Dem!«

Hun svarede ikke straks. Hun vendte sig atter fra ham ud mod Teatrets Svælg. Hendes Skuldre laa stadigt i den uendelige Rytme. Endelig talte hun, sagte, ud i Mørket:

»Jeg er villig til at være ærlig. ... Jeg tænker paa, om jeg virkelig har tilgivet Dem, Charles ... ja, ikke Deres Ord i Aften ... jeg forstaar Dem, De var fortvivlet, jeg har ingen Ret til at bebrejde Dem noget her ... det er hele vort Venskab, jeg tænker paa ... jeg vil stadig være ærlig: De er den eneste Mand, der nogensinde har vakt Skyggen af en Illusion hos mig. ... Maaske husker De ikke mere vort første Møde?« ...

»Jo, jeg husker« ...

»Det var her i dette Teater. Vi blev præsenteret for hinanden, men vi talte ikke et Ord sammen ... og alligevel vakte De denne Illusion hos mig om noget, det var værd at jage efter, besidde, lide for ... derfor blev jeg Deres Ven og fra det Øjeblik gjorde De alt, *alt* for at trampe paa denne Illusion — for at ydmyge mig. ... Jeg siger Dem det rent ud, De har gjort mig ondt. ... Hvorfor? Det er det, jeg ikke fatter. ... Har det været Dem en Nydelse, en Tilfredsstillelse at se mig vride mig under min Skuffelse? ... Svar mig, rent ud, hører De?«

Han greb med sine trætte, skælvende Hænder omkring Ryggen paa hendes Stol:

»Ella! Forstaar De da ikke, at naar De taler om vort første Møde, saa siger De alt det, jeg selv har længtes efter at

skrige til Dem, jublende og fortvivlet ... at De er den eneste Kvinde, der lever i Verden.« ...

»Men De fik det aldrig sagt.« ...

Hvert Ord var bittert, en sviende Bebrejdelse.

»Aldrig sagt det! Du gode Gud, hvor skulde jeg tage Retten fra dertil? Begriber De da ikke, at vort ... *Deres* Liv var blevet et Helvede fra det Øjeblik? Det er dog ingen Hemmelighed, at jeg lever paa en Vulkan. Mine Venner har allerede forlængst med stor Elskværdighed mærket mig som en død Mand. Jeg har Viljen — al et Menneskes uudslukkelige Vilje — til Livet, og der er Dage, hvor jeg synes, jeg kan sejre i al Evighed ... men for Dem, Ella, hvordan vilde et Samliv med mig blive for Dem? Jeg kender Dem. Hvis De elskede mig, vilde det være med hver Trævl, hver Bloddraabe i *Deres* Krop — og hver Gang, De saa paa mig, vilde De uvilkaarligt spejde efter Tegnene paa det uundgaaelige. Jeg har tænkt det alt-sammen igennem. Det vilde ikke være til at udholde. Det vilde ødelægge os begge. Af Kærlighed ... og af Rædsel vilde vi hykle og lyve for hinanden og tilsidst vilde vi ikke turde tale et Ord af Angst for at røbe os. Har jeg ikke Ret? ... Har jeg ikke Ret?«

Ella følte hans Ord skylle hen over sig som en Bølge af fortærende Hede. I Jubel og Trods raabte det i hende, at han havde ikke Ret. Titusinde Gange hellere dette Liv i forrygende Spænding, paa Randen af en Afgrund end Tomheden med alle dens øde Drifter. Nu følte hun en vidunderlig Tro paa sig selv, hun skulde forvandle hvert Minut af *deres* Samliv til en Evighed, Tiden og Haabløsheden skulde ikke være mere. Aldrig skulde det hedde i Morgen — altid i Dag, Nu, Nu, Nu!«

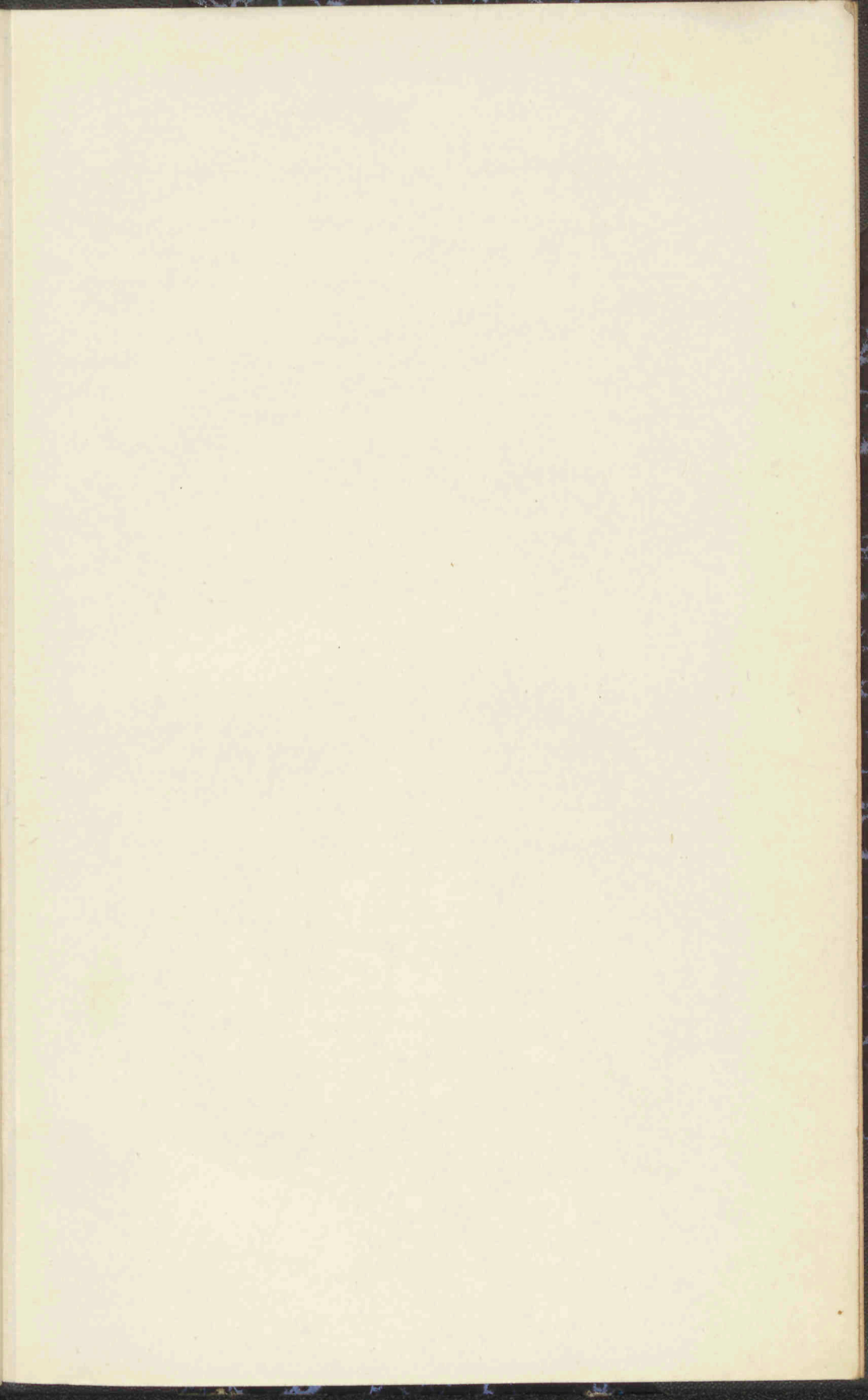
Hun kunde ingen Ord finde for alle disse stormende, elskovsfyldte Tanker. Hun kunde kun sige hen for sig, klart og rent, saa hvert Ord lyste:

»Nej, De har ikke Ret!«

Og da var det, at Charles Bang, skælvende af Lykke og Attraa, bøjede sig frem mod Ella, gled ind i Duften fra de hvide, stolte Skuldre ... og der, hvor det gyldne Haar strøg

op fra den guddommelige Nakke, kyssede han hende — kys-
sede hende vildt.

»Kom,« hviskede hun med et Smil og greb hans Haand
i Mørket ... »lad os gaa. — Nu er jeg ikke mere bange for
min Vogn. ... Jeg skal køre Dem, saa langt De vil, under
Stjernerne.

Tryk: Viggo Hansen
København.

